

AFINANT

Jesucrist i l'Església

L'afirmació "jo crec en Jesús, però no en l'Església" no és pas nova. El que és nou és que sigui proferida per homes, la formació religiosa dels quals els hauria de fer adonar de l'enormitat del què diuen.

D'antuvi sembla una afirmació prou clara que no necessita explicacions. Es creu fins aquí i no més enllà. De l'inventari d'allò que es creu (qui? quin inventari?) es tria de creure unes coses i no unes altres. Senzill i normal, oi?

Doncs no ho és gens ni mica. Aquesta afirmació, mirada de prop, és d'una enorme confusió. Prenent un sol punt: L'"Església" també creu en Jesús. La frase en qüestió podria donar a entendre, doncs, que el nostre "creient" té la mateixa fe que l'"Església", pel què fa a Jesucrist, sols que no creu en "ella". Una mena de "fe" parasitària de l'Església. O potser vol dir que creu en un Jesús "diferent" d'aquell en el qual creu l'Església? Aleshores la seva afirmació, aparentment tan diàfana, ens deixa completament a les fosques. Aneu a saber en què o en què deu creure!

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

6 i 7

El Papa s'acosta a d'altres cultures en el seu viatge a l'Extrem Orient.

14

A Espanya també es treuen crucifixos de les escoles.

24

Monsenyor Decourtrais es cura d'un càncer de coll.

Centrals Joves Franciscans tenen cura dels més necessitats a la casa "Frederic Ozanam"

S'observa arreu una gran revifalla de l'associacionisme juvenil catòlic

Més de mil joves d'HORA-3

peregrinant a Montserrat

MONTSERRAT.— S'ha celebrat la desena trobada general d'HORA 3 amb un pelegrinatge a Montserrat. Més de mil joves hi pujaren a peu. El sentit d'aquest pelegrinatge fou explicat per un dels membres del secretariat general, Màxim Muria, amb aquestes paraules: "Som aquí perquè volem comprometre'ns com a Moviment per a deu anys més de risc, d'aventura, de creativitat, de fe i d'amor al país i l'Església; al servei de tots els germans, especialment dels més necessitats: joves sense arrels, sense feina, sense un sentit per a la seva vida".

Hi assistiren representants de la Direcció General de la Joventut de la Generalitat, del Consell de la Joventut de Barcelona, del moviment GEN, de la Coordinadora Catalana d'Esplais, de l'Escoltisme, de la JOBAC, de la Trobada de Joves de Montserrat i l'alcalde i el rector de Monistrol.

Viure l'amistat i la fe

El darrer dia, en l'acte de cloenda, i després d'un recital dels "Esquirols", el coordinador general del moviment, Pere Codinachs, afirmà: **En aquests moments estem tancant una etapa de deu anys i n'obrim una altra per deu anys més, vivint l'Amistat i la Fe, sempre al servei del país. Coratge. Sempre més enllà, sempre més a fons**".

En el proper número del nostre setmanari oferirem un ampli reportatge sobre la trobada.

El cardenal Jubany accepte un repte per al futur

"Cal que ens convencem que el nostre país ha d'ésser reevangelitzat"

BARCELONA.— En l'última de les seves "Glosses dominicals" el cardenal de Barcelona, doctor Jubany, es fa ressò d'una enquesta realitzada no fa gaire per una revista religiosa espanyola en la que es qüestionava els fidels sobre el moment present de l'Església catòlica al nostre país:

"L'afirmació que més em va impressionar és la que segueix. La cito afirmant que en comparteixo plenament el contingut: 'la incorporació de la societat espanyola als corrents moderns de pensament, al pols cultural d'Occident ha sorprès l'Església espanyola fora de joc, si no aliada a un sistema polític-cultural d'una sola direcció'. Vol dir que els vents de l'actual

cultura europea ens han sorprès amb una poca visió de futur, gairebé sense institucions d'una sòlida base doctrinal i mancats d'aprofundiment en el pensament teològic. Hauria estat millor crear obres de futur, treballar seriosament en la tasca de l'evangelització, que no pas mantenir-nos enlluernats amb la frase, fàcilment dita, que Espanya era catòlica. L'Església va estar adormida massa anys en un son pacífic i còmode."

Més endavant es qüestionava sobre les possibles sortides o solucions al problema:

"Més d'una persona deu pensar que el que més interessa, avui, és indicar la terapèutica. Què hem de fer? En primer lloc cal que ens

convencem de debò que el nostre país ha d'ésser reevangelitzat".

El doctor Jubany acaba posant de manifest el següent:

"Res més? Reconequem, d'una vegada, la importància de la diversitat de cultures existents en algunes de les autonomies que hi ha a Espanya. Fer el contrari és anar al darrera d'un uniformisme impossible i condemnar al fracàs les accions evangelitzadores importants. No dubto a assenyalar la necessitat de fer acte de presència en els llocs precisos on 'les deshumanitzacions' que brollen d'una visió errònia del ser humà, són més punyents. Que vol dir, estar al costat de la justícia, de la solidaritat, de la caritat."

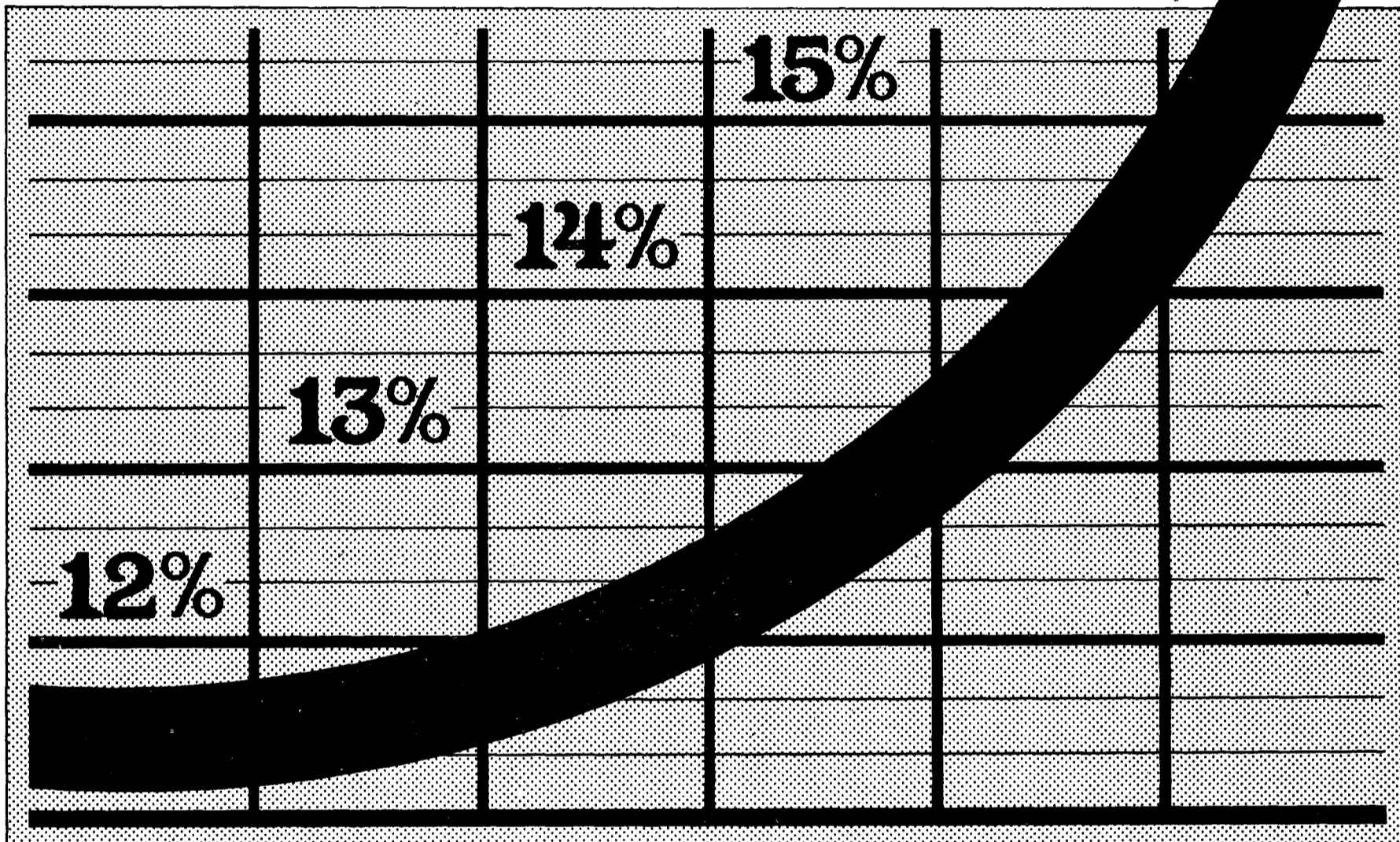
El pare Castella, nou provincial dels Carmelites Descalços

TARRAGONA.— Els carmelites descalços de Catalunya-Mallorca acaben de celebrar el seu Capítol triennal. Amb aquesta finalitat, superiors i delegats de tota la província religiosa han estat reunits deu dies al centre "P. Francesc Palau" de Tarragona.

El nou equip de govern provincial està format pel **P. Josep Castellà i Sarriera**, provincial reelegit, i els quatre consellers: **P. Marià Rosanas i Gatus, P. Àngel Maria Briñas i Gonzalo, P. Lluís Romagosa i Clos i P. Camil Garriga i Corominas**. Desitgem a tots encert en la seva tasca de servei.

19,7%*

 BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI

BONS AL 19,7%*

Qui se'n pot beneficiar

La nova emissió de Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani ofereix un 19,7% de rendibilitat a qualsevol estalviador, gros o petit, i a partir de només 1.000 pessetes.

Com calcular i controlar els beneficis

Cal afegir a la rendibilitat pròpia de l'emissió, els beneficis fiscals d'aquests bons, els quals permeten de realitzar la màxima deducció autoritzada de l'Impost sobre la Renda.

Si afegim a això que els interessos són abonats trimestralment, vostè pot assolir una rendibilitat anual del 19,7%, que es converteix als tres anys en un rendiment total del 65,9%.

D'aquesta manera, 1.000 pessetes es poden convertir en 1.659,-.

I, si així ho vol, vostè pot controlar al dia tots els rendiments que va

*rendibilitat financero-fiscal

generant la seva inversió, a través de la nostra «Llibreta de Bons».

Diners a mà

Els Bons de Caixa al 19,7% són fàcils d'aconseguir i fàcils de convertir una altra vegada en diners.

Per a subscriure'n, ho pot fer indistintament a les oficines dels bancs emissors o a qualsevol de les 381 oficines del Grup Bancari.

Vostè recuperarà la seva inversió als tres anys, o en qualsevol moment, si ho necessita, a través de Borsa.

I, a més, estan exempts d'impostos quan es transmeten per successió o per donació.

Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani: en qualsevol cas, sempre diners a la mà.

Bons pagadors per als seus estalvis

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI
BANC DE BARCELONA

Editorial

La fam en el món no és una cosa d'avui però en els nostres dies va acompanyada de tres fets nous: la facilitat d'una informació universal no ens permet l'excusa del "no ho sabíem!"; hi ha la possibilitat material i existeixen els mitjans tècnics per combatre-la eficaçment; i la proporció entre els que els sobra de tot i els que no tenen res ha passat de dos a un, en el 1700, a seixanta a un avui. Si sempre ha estat escandalós que algú es mori de fam, avui l'escàndol és inqualificable. Ens hauria de ver vergonya de ser homes en el nostre món. Els ecologistes parlen que només tenim una terra i cal que la salvem. Tenen tota la raó. No serem pas nosaltres els qui els descoratjarem en llur noble empresa. Sols hi afegim que només tenim una humanitat i, essent l'home paradoxalment "el més feble en la naturalesa", alhora que n'és allò més preciós, la seva salvació és urgent i imperiosa. Realment l'única "guerra" que valdria la pena desencadenar, la que podria cobrir de glòria la nostra generació, fóra la guerra contra la fam. Subscrivim de tot cor les paraules pronunciades pel president italià Pertini en el recent congrés de Roma sobre aquesta tragèdia moderna: "Que es buidïn els arsenals de guerra, font de mort, i

L'única guerra que val la pena

s'omplin els graners, font de vida per a milions de criatures humanes que lluiten contra la fam".

Confessem-ho i traquem-ne les conseqüències. El nostre poble, Catalunya concretament, i, dins del nostre poble els cristians, no ens caracteritzem pas per una especial sensibilitat davant d'aquest problema. Hi ha algunes institucions meritòries que fan una certa tasca, que van obtenint uns resultats apreciables, però gosariem afirmar que no arriben a assolir la creació d'un estat d'opinió a la mesura del problema que afronten. La "ciudadania" i la "feligresia" —potser més aquesta que aquella, deixeu-nos-ho dir, malgrat que les comparacions siguin odioses— dues o tres vegades a l'any es posa la mà a la butxaca i, amb una generositat certa, fa el gest que li demanen. Però n'hi ha prou. Es tracta d'un gest "puntual". El clima de les preocupacions i dels interessos habi-

tuals no en resta afectat. La tragèdia dels qui, avui, és moriran de fam no ens treu la son.

És cert que som un país que, malgrat la nostra geografia, tot just està sortint del tercer món i que, en alguns aspectes, la premsa per exemple, encara hi és. Estem soffrint una crisi econòmica greu, però manquen les veus profètiques que cridin ben fort que la crisi és sobretot de civilització i de valors, precisament els que ens varen fer pròspers. Els cristians hem passat molts anys —potser massa— a pair una reforma conciliar tot "recercant camins..." i tots plegats hem hagut d'esbandir un règim i consolidar-ne un altre estrenant o recuperant autonomies. Tot això són explicacions vàlides i respectables. No constitueixen pas tanmateix una excusa consistent i, menys encara, permanent.

Catalunya hauria de donar l'exemple, i pot donar-lo —i els cristians en el seu si n'hem de ser el ferment—, d'un poble veritablement i originalment "modern", és a dir plenament sintonitzat amb el problema major de la humanitat d'avui: la fam de milions de germans nostres.

L'absolut s'ha desplaçat de la política vers la vida personal

La vida interior, solució política

No hi ha res més difícil que captar els moviments d'idees. Res no és més important. Les idees porten el món no en raó de llur força demostrativa, sinó perquè desencadenen les passions que ho abasseguen tot. Tampoc no és inútil observar amb atenció els canvis més notables, em sembla, i que es remunten a alguns anys, és el desplaçament de la noció del sagrat. En els decennis precedents, l'accent era posat en una certa filosofia de la història manllevada a Hegel i a Marx. Es pot dir que la història estava sacralitzada. Calia anar al sentit de la història i la pitjor maledicció era estar llençat als cubells de la història. El sentit de la història era la societat sense classes, però no s'hi arribava més que per la lluita de classes i la dictadura del proletariat. Això era molt clar.

Després d'alguns anys tot a basculat. Amb aquest filosofia optimista d'un progrés lineal, pocs hi creuen encara. Els fets s'han encarregat d'obrir-nos els ulls. Avui sabem que en nom de la història s'empressona, s'interna, es tortura, es mata. L'ídol de la història s'ha enfonsat i això és molt bo pel futur de l'home del qual n'amenança irremeiablement la llibertat.

Què es pot posar en el lloc d'aquesta deessa monstruosa, èbria de sofriments i de sang? Nosaltres veiem avançar discretament, no una divinitat competidora, no una altra ideologia, sinó una certa concepció de la vida, més exactament una certa sacralització de la vida personal. Amb altres paraules, sembla que l'absolut es vol desplaçar de la política vers la vida quotidiana i íntima. D'aquesta evolució només n'apareixen indicis, però són encoratjadors.

És hora, efectivament, de comprendre

que la política per si mateixa no pot guanyar al desenvolupament de la vida personal. La política no és una ciència abstracta que s'hagi d'aplicar, és una pràctica humana exercida pels homes per als homes. També la vàlua dels homes que l'exerceixen té una importància capital. La sort de la societat depèn directament de la vàlua personal dels ciutadans entre els quals són escollits els dirigents. D'ací la importància de la vida interior de cadascú. Hom no pot menys que felicitar-se pel revifament de vida interior que actualment es manifesta.

És del tot fals presentar, com fan alguns, aquest retorn a la vida personal i a la interioritat com una fugida davant l'acció i un replegament egoista en si mateix. Segur que, els zeladors, conscients o inconscients, del rusc, tenen interès a desconsiderar la vida personal que és, de fet, l'únic baluard eficaç contra el totalitarisme. Cada un de nosaltres és únic, irremplaçable i responsable d'ell mateix davant Déu. Cap poder tutelar no pot descarregar-nos d'aquesta responsabilitat. És en el gresol de la vida interior on es preparen les virtuts cíviques essencials que són, no pas la docilitat que porta ràpidament a la servitud, sinó el coratge, la independència i la rectitud d'esperit. El desenvolupament de la vida personal és la penya del nostre futur i el de tota la societat. La societat viu de la vida personal dels ciutadans. La rehabilitació de la vida personal dona la seva oportunitat a la societat. Dit d'altra manera, la vida interior és una solució política.

Jacques de Bourbon Busset
de l'Acadèmia Francesa
("La Croix")

Al cor de la història: Déu i l'home junts

Provindencialisme o activisme?

L'home oscil·la sense parar entre dues temptacions oposades: el provindencialisme o l'activisme. El provindencialista sovint es val d'un Déu xerraire que ell sent parlar i que vol intervenir a propòsit de tot i de res. Aquesta "divina" provindència semblaria poder accomplir, a cop de miracles, allò que la nostra responsabilitat no ha sabut realitzar. Pregarà volentersament a favor dels afamats, però no el porten a qüestionar-se els propis privilegis o les estructures socials i internacionals injustes que condemnen a la fam a dues terceres parts de la humanitat. Una pregària així separada del compromís humà corre el risc de desfigurar Déu i d'infantilitzar l'home. Com diu admirablement sant Pau: "L'Esperit s'ajunta al nostre esperit". El que significa que ell no substitueix la llibertat de l'home, però la inspira. Personalment, jo trobo Déu molt més discret! I també, alguns dies, terriblement silenciós! Però em plauria menys encara sentir-me una marioneta de la qual Déu en mou els fils, en l'onbra, secretament. Una submissió d'esclau, de cec executant seria indigna de Déu i indigna de l'home.

L'activista, creu que ell tot sol porta sobre les seves espatlles el futur del món! Per mancat de perspectiva interior, acaba per viure a nivell del que és "urgent". No domina més la seva activitat. Se l'emporta la successió dels esdeveniments. Sovint es dispersa o es dona goig a si mateix. L'activista corre el risc de reduir la Bona Nova de Crist a la seva petita mesura, d'annexionar Déu als seus propis projectes, al seu partit, a la seva classe social, al seu sindicat! Corre el risc de sacralitzar les ideologies massa humanes o de deixar-se, inconscientment, guanyar per elles.

Ni el provindencialista ni l'activista no han captat la grandesa de la col·laboració

entre Déu i l'home. No es fa gran Déu rebaixant l'home. No es fa gran l'home rebaixant Déu. Només l'home, lliure i responsable, prolonga i actualitza l'acció de Déu.

En aquest sentit, la pregària no seria una de les més grans activitats de l'home? La pregària és a la cruïlla d'aquesta sorprenent col·laboració entre el creador i la seva criatura. Si Déu té la iniciativa d'aquesta aventura, no pot fer res sense el consentiment de l'home. Així, pregar, no serà d'antuvi permetre-li a Déu fer el seu ofici de Déu a fi que jo pugui ser un home i fer el meu ofici d'home?

Pregar no serà acollir Déu, a la seva vida, al seu Esperit, als seus dons. Consentir la seva acció en mi i, a través meu, la seva acció en el món. El lloc privilegiat on a Déu li plau crear, revelar-se, treballar és la consciència de l'home. Pregar és, doncs, deixar-se estimar, configurar per Déu a la mesura del seu amor per poder estimar i crear com ell. En el silenci de la pregària, jo no defujo les meves responsabilitats d'home, però jo converteixo, reoriento el meu fer de cada dia en el dinamisme de l'amor i de l'esperança cristiana.

Així nosaltres depassem l'artificial llenguatge de l'horitzontal i del vertical. Ja que res és tan gratuït i més actiu que l'amor. Com es pot mantenir un cristià vigilant en la jungla dels afers, de les forces econòmiques, financeres, polítiques, sense una certa vida interior? Qui actua el cor de la història, Déu o l'home? Tots dos junts. És el bell risc del seu amor. És el bell risc de la meua llibertat. Com deia E. Mounier: "Déu ens inventa cada dia amb nosaltres mateixos".

Michel Hubaut, franciscà
("La Croix")

Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció y Administració: C/ Valencia, 244. 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicidad: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Suscripción anual: 2.500 pts.

Impresión: Publicaciones Periódicas y de Artes Gráficas, S.A.L. - Depósito legal: B.3030 - 1958

Difusión
controlada
por O.J.D.

Recordant el president Macià

Em refereixo a l'article publicat al número 233 de C.C. en el qual fa referència a la vida i mort dels presidents Macià i Azaña.

Crec que el Sr. Picas ha aportat amb la seva exposició bons detalls a la història biogràfica dels dos presidents.

De totes maneres caldria fer recordar que el president Macià va rebre els saraments el dia abans de la seva mort. I en privat, a la matinada del dia 26 de desembre i en el seu domicili particular del carrer del Bisbe, la Comunitat de preveres de la parròquia de Sant Just i Sant Pastor, de la qual el president n'era feligrès, va celebrar les exèquies pertinents a fi de donar a les seves despulles, sepultura eclesiàstica.

Es va encarregar de tota aquesta gestió el conseller Ventura Gassol qui tenia amb el llavors ecònom de Sant Just, el Dr. Antoni Ventura i Viñas, una amigable relació provinent del temps en el qual els dits, conseller i ecònom, eren estudiants seminaristes.

Ll. C. Delclòs

Al Dr. Joan Jarque, director de C. C.

Estimat amic: He llegit amb interès, com sempre, el teu "Afinant", del núm. 240 de Catalunya Cristiana, sobre la celebració de les festivitats de sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. El tema és actual aquest any i sempre que s'escauen circumstàncies semblants. La manera de tractar-lo em sembla adequada i prou clara.

Em permeto, però, fer-te un suggeriment que potser seria un camí de solució per al problema. Els encarregats d'ordenar la litúrgia oficial actuen d'acord amb unes normes superiors i ben fonamentades, en aquest cas el valor de la celebració pasqual per damunt de qualsevol altra, i no poden preveure les variades situacions locals que poden presentar-se. No obstant això, els episcopats poden recórrer a la Congregació per al Culte diví sempre que convingui. Per què no demanar a l'episcopat català que, quan el fet es repeteixi, acudiri a la Congregació per al Culte, demanant una dispensa "ad casum" o fins i tot per a totes les ocasions semblants? Una petició raonada pastoralment per un

episcopat en conjunt té molta força, i podria ser la forma de resoldre la dificultat.

Aprofito l'ocasió per felicitar Catalunya Cristiana i animar-la a seguir endavant en el camí emprès.

Jaume Fàbregas i Baqué

•••

"Hispania martyr segle XX"

La notícia difosa per tots els mitjans de comunicació social, a partir del 18 d'octubre passat sobre que: "A Roma s'ha aixecat l'embargament que des dels temps de Pau VI paralitzava els processos de glorificació dels pressumptes màrtirs espanyols del 1936 a 1939, i se'ls ha donat LLUM VERDA", ha provocat en l'opinió pública espanyola i fins i tot mundial, actituds divergents que han fet reviure la vella polèmica que s'inicià en el mateix moment "d'allò". Polèmica que en realitat arrenca "d'aquell signe de contradicció" que fou el mateix Jesucrist. (Luc. II-24)—el més estimat i el més avorrit dels màrtirs—. Y

després d'Ei, continua i continuarà amb la llarga llista encapçalada per sant Esteve... llista que s'anirà allargant encara més, fins que el món sigui món, segons ho havia anunciat Jesucrist: "Benaurats vosaltres, quan per la meua causa us insultaran, us perseguiran i diran falsament, tota sèrie de calúmnies. Llavors alegreu-vos i celebren-lo, perquè la vostra recompensa serà gran en el cel." (Mat. V.1-12) "El servent no pot ser superior a l'amo. Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres". (Jo. XV. 18-20).

El Papa actual, no ha fet altra cosa que rubricar, —després de la parada imposada per raons d'opunitat— la decisió del mateix Pau VI presa abans de morir de reprendre aquells processos. Res més. Doncs, cada cas que es presenta serà jutjat després d'examinar-lo meticulosament.

Per tots els qui sentim goig i consol per la notícia de "lum verda" per als processos dels nostres màrtirs, els anunciem que ja tenim a Espanya, degudament constituïda i legalitzada des del 7 d'octubre del 1982, una associació cultural amb objectius religiosos que s'anomena "Hispania martyr siglo XX", registrada amb el número nacional 47.002. "HISPANIA MARTYR SIGLO XX" admet com a membres a tots els qui vulguin col.laborar d'alguna manera, a aconseguir el seu fi primordial: La glorificació dels màrtirs de l'Església a Espanya.

Per això, "HISPANIA MARTYR SIGLO XX" es posa a disposició de cada diòcesi per col.laborar legalment en tot allò que sigui en pro d'aquests.

La presidència Nacional, radica a Saragossa i l'ostenta el canonge Dr. Francisco Fernández Serrano, Corresponsent de la Reial Acadèmia de la Història, apartat de Correas, 432. Saragossa.

Així mateix, està constituïda la Delegació a la Província Eclesiàstica Tarragonina, la presidència de la qual és ocupada pel canonge Dr. Blas Quintana Argilés, Carrer Estanislau Figueres, 6 - Tarragona. També comuniquem que la Secretaria de l'esmentada delegació, —que proporcionarà tota classe de detalls a tothom que els interressi— és a càrrec de Joan Pinyol i Priu, Carrer Rubió i Ors, 144 - Cornellà de Llobregat (Barcelona).

Salvador Nonell i Bru, prve
De la directiva de "Hispania Martyr"

•••

El català absent en la felicitaçió pasqual del Papa

El diumenge de Pasqua, des de la plaça de Sant Pere, el Papa va felicitar els fidels de tot el món en quaranta idiomes. Entre aquests no s'hi trobava el català. Com és natural, aquesta ommissió ha suscitat nombrosos comentaris de tendència diversa, ja que com diu encertadament el diari AVUI "cal remarcar que entre les quaranta llengües que va parlar el Sant Pare, n'hi ha moltes que no tenen ni de lluny els mèrits del català per ser presents a la plaça de Sant Pere, ni pel nombre de persones que les parlen, ni per la catolicitat dels seus pobles, ni per la presència en la litúrgia, ni per l'amplíssima tradició històrica".

Fins ara no he vist a CATALUNYA CRISTIANA cap comentari a aquesta marginació. A què es deu aquest silenci? Què podem constatar els catòlics quan els nacionalistes no creients ens interroguen més o menys irònicament sobre aquesta qüestió?

Francesc Broggi i Guerra

Viure més optimistes

Quan esperem a viure més optimistes? Els dies, els mesos, els anys, van passant... Si badem massa, no hi serem a temps.

Hi ha coses bones i boniques i dignes d'elogi que passen cada dia i no les veiem, ens passen desapercebudes, i per tant, no les gaudim, ni lloem el Senyor per elles. Tenim en canvi, una gran tendència a veure el que és dolent, el cantó tràgic, i d'aquí ve donar notícies (tele, radio, premsa), d'atracaments, morts violentes, terrorisme, guerres, sexe, drogues, avortaments, divorcis, robatoris, assassinats, etc., (que per desgràcia de tot hi ha) i que ens va mentalitzant d'aitals desgràcies que sembla no haver-hi res més de millor. Voleu dir, que si es divulgués les bones obres que és fan durant el dia: una mare abnegada, un pare treballador, un fill obediènt, un matrimoni fidel, un jovent decidit i compromès, famílies unides, persones contentes, missioners heroics, sacerdots zelosos, religiosos fent el bé, malalts acceptant la creu, monjos pregant, favors i serveis fets al proïsme, un somriure, l'alegria, un "perdre el temps" escoltant un atribolat, i tanta i tanta cosa bona que hi ha arreu d'una ciutat, d'un poble, d'una família, no tindrien poder per canviar l'ambient, aquesta psicosis de por, d'angoixa que a voltes ens envaeix, que no ens deixa ser optimistes? Certament que aquests exemples ens estimularien, les obres o fets, ens edificarien, l'amor es faria visible i hom viuria segur, content, en pau i feliç de viure en un món que encara que hi ha el mal, també hi regna el bé.

Aquest temps pasqual ens brinda novament l'ocasió de tornar a començar a sembrar l'optimisme i a fer palès per tots els mitjans possibles i a tots els quatre vents, que Jesús ha ressuscitat! i per tant, nosaltres tenim motiu de joia, d'alegria i optimisme, perquè ens sabem salvats, redimits, resuscitats!

M^a. Carme Massana

•••

Les flors en la litúrgia de la Pasqua

Sóc una lectora assídua de Catalunya Cristiana i aquesta setmana en l'article de J. Sánchez "Ressuscitació d'entre els morts", hi he trobat unes paraules de les quals discrepo. Deia: "Nosaltres sabem que la Pasqua és una festa molt important, però difícilment guarnirem l'església per la Pasqua com si fos per un casament. Sembla com si la Quaresma i Setmana Santa ens haguessin esgotat i la Pasqua significués el retorn a una alegria profana".

La rèplica és que a Martorell, allò que ell diu que és difícil, ha estat realitat. El monument o reserva del Santíssim ha estat adornat amb plantes, flors, poques però bones, llums el dijous —el divendres apagats— i amb molta austeritat. Però el dissabte de Glòria, aquest any era tan bonic i ben adornat... molt més que per un casament. Molt de verd per les columnes, flors a desdir, lliris d'aigua, bonics gerros, llums, esplèndides estovalles, els cants ben triats, en fi que en arribar els fidels per celebrar la vetlla Pasqual quedaven admirats de tot.

Penso que això no passa solament aquí a Martorell sinó també a altres pobles que no sabem. Gràcies a Déu encara hi ha esperit cristià i bona voluntat.

Una martorellenca

EXPOSICIÓ HOMENATGE RAMON CALSINA

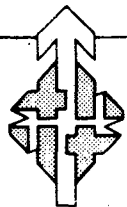

Del 10 de maig al 17 de juny
Horari: Feiners d'11 a 14 i 17 a 21 hores.
Festius d'11 a 14 hores.

**SALA
CAIXA DE BARCELONA**

Passeig de Gràcia, 2

**CAIXA DE
BARCELONA**

OBRA SOCIAL

Catalunya

168 quilòmetres de tubs portaran aigua a tota les Garrigues

Els habitants de la comarca de les Garrigues esperen amb gran interès un esdeveniment que canviarà totalment el curs de les seves vides: l'abastament d'aigua potable a la totalitat de les poblacions d'una de les terres més assedegades de Catalunya.

L'adequat estudi tècnic preveu una inversió de quatre-cents milions de pessetes per a portar a terme les obres que inclouen tant el traçat de 168 quilòmetres de l'accés corresponents, en la major part dels quals les canonades passaran per sota terra, com les dues estacions de bombeig imprescindibles per estar situada les Garrigues a nivell superior al que presenta l'embassament d'Ullesa, situat trenta quilòmetres aigües avall del riu Segre, en relació a Lleida.

Amb aquest tràmit administratiu culminarà un llarg període d'esforços per acabar amb una situació social que impulsava a l'emigració, en estar faltats els nuclis habitats del més elemental dels serveis com és el subministrament d'aigua potable. Degut a les

especials condicions climatològiques, les Garrigues ha estat de sempre una comarca de secà en la qual fins i tot durant llargs períodes de l'estiu, arriba a faltar l'aigua no solament per regar, que no hi ha regadiu, sinó per al mateix consum humà.

Espanya

A RTVE hi ha persones sense funció concreta assignada

El director general de l'ens públic de RTVE, José María Calviño, comparegué davant la Comissió de Control Parlamentari del Congrés dels Diputats per contestar diverses preguntes dels grups parlamentaris.

En relació a una pregunta formulada pel diputat Agustín Rodríguez Sahagún, interessant-se sobre les persones que cobren sous de l'ens públic de RTVE i que no tenen una funció concreta assignada, Calviño puntualitzà que possiblement en l'actualitat és quan menys persones estan en aquesta situació. Calviño digué que en aquests moments només hi havia 20 persones en "expectatives de destí". D'elles, 4 corresponen a l'ens públic RTVE, 11 a TVE i 4 a RNE.

ARA MATEIX

"Dallas"... model de societat

Tots hem celebrat que la nostra petita pantalla aconseguís, en llengua catalana, una audiència massiva, saltant la barrera d'aquella televisió antropològica —quin concepte més estrany!— que volien posar-li... Però, naturalment, això no ens fa perdre el sentit crític davant el model de societat que tot un reguitzell de sèries televisives introdueixen a les nostres llars, ara també en català. "Dallas" n'és un cap de brot. L'expressió "model de societat" solen emprar-la, sovint, els polítics, i gairebé ningú més. Els serveix per a designar el tipus d'estat i d'organització socio-econòmica d'un país. Ara bé, una cosa són els sistemes polítics i una altra les formes de vida de la societat. Aquestes, bé que influïdes pel sistema vigent a cada lloc, abasten un ventall molt més ample: família, sexe, educació, aspiracions, imatges de la felicitat... Quan el sistema polític és totalitari, tot aquest ventall ve molt condicionat, i el marge d'autonomia de les formes de vida real és mínim. Però, en els sistemes democràtics, es dona una gran pluralitat de maneres de viure que coexisteixen, més o menys integrades, en una mateixa societat.

Recordar aquestes distincions, tan òbvies, pot semblar un excés de teorització... Però és el cas que la societat espanyola, d'ençà de la transició política, i especialment la catalana, després de les últimes eleccions, han fet una clara opció a favor del model occidental d'organitza-

ció. Això vol dir que estem, majoritàriament, convençuts que el millor sistema polític és aquell que es fonamenta en la democràcia i el respecte als drets de les persones i dels pobles. Però no vol dir que ens hàgim d'identificar, necessàriament, amb les formes de vida que porten el segell i el prestigi de ser les pròpies del món occidental, tot i que ni són les de tots els seus ciutadans i les que han creat la seva força.

Joan Pau II en la "Laborem exercens" ha denunciat l'economisme com una forma de materialisme pràctic "que situa allò que és personal i espiritual (l'acció de l'home, els valors morals i similars) directament o indirectament en una posició subordinada a la realitat material. Això encara no és el materialisme teòric, però ja és, certament, el materialisme pràctic que, no tant per les premisses derivades de la teoria materialista, com per una determinada manera de valorar (és a dir, d'una certa jerarquia dels béns, basada sobre la immediata i major atracció d'allò que és material) és considerat capaç de satisfer les necessitats de l'home". (Cap. 13).

¿No és una manera de valorar materialista la que palesa aquesta decadent societat que ens presenta "Dallas", on el lucre ho mou tot, el sexe val més que la fidelitat i els pobres ni tan solament es veuen?

J. Carrera Planas

Delegacions diocesanes de missions-Barcelona i Vic

"ELS SEMINARISTES DELS PAÏSOS DE MISSIÓ TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"

—Gràcies a les Obres Missionals Pontífiques, a les Esglésies de Missions són nadius del propi país:

500 bisbes
15.000 sacerdots
50.000 seminaristes

—Als seminaris de Missions, aquest darrer any, s'hi han preparat:

35.089 Seminaristes menors
12.107 Seminaristes majors

—Han rebut de les Obres Missionals Pontífiques: 17.582.127 dòlars que és l'equivalent de 372,5 dòlars per seminarista. Aquesta quantitat s'uneix a la generosa aportació d'aquelles mateixes Esglésies missioneres.

—L'Església i el Sant Pare us paren la mà per poguer seguir mantenint i millorant aquests seminaris que són el gran fruit i la gran esperança de les Missions.

—Una bona manera de respondre a aquesta crida missionera, pot ser ajudar a la formació i als estudis dels seminaristes:

BECA (per 6 anys de Filosofia i Teologia) 300.000 ptes.
MITJA BECA 150.000 ptes.
BOSSA D'ESTUDIS (per un curs) 50.000 ptes.

—Podeu fer arribar els vostres donatius a la DELEGACIÓ DIOCESANA DE MISSIONS C/. del Bisbe Irurita, 5 - BARCELONA-2, o bé, al Casal de l'Església, C/. Sant Just, 1, VIC.

Joan Pau II en el seu viatge a Corea del Sud

“Tràgica divisió d'un poble que fou pacífic”

El Papa emprengué el seu viatge a Corea del Sud, el dimecres al matí des de l'aeroport romà de Fiumicino. En ruta vers Alaska sobrevolà Suïssa, Alemanya Federal, Dinamarca, Noruega i Canadà.

A L'AEROPORT DE FAIRBANKS: “L'Església de la soledat i del desert de la neu

Després de deu hores de vol (7.200 quilòmetres), el DC-10 aterrà a l'aeroport de Fairbanks (Alaska), on esperaven el Papa un grup de bisbes nord-americans presidits pel cardenal Bernardin i el president Reagan en persona.

Joan Pau II presidí una “Litúrgia de la Paraula” pels grups esquimals catòlics que l'esperaven i parlà amb un grup de minusvàlids.

Reagan digué al Papa “el ministre de la pau i de l'amor”, agraint-li la seva “lluita pels drets de l'home i la pau en el món”. Els temes tractats entre Joan Pau II i Reagan es referiren al control d'armaments, les relacions Est-Oest i també de la situació a Polònia i Centre-Amèrica.

El Papa dedicà la major part del temps a Fairbanks a la colònia catòlica. “Església de la soledat i del desert de neu”, digué. Fairbanks és la segona diòcesi d'aquest immens territori: compta amb 14.700 catòlics d'una població de 127.000 habitants.

Dues hores després de la seva arribada, Joan Pau II continuà el seu viatge.

UN MILIÓ DE COREANS A SEUL: “Que torneu a unir-vos en una sola família”

L'arribada de Joan Pau II a Seül fou un esdeveniment nacional: ordenat, multitudinari, multicolor i contingut. Seül té avui vuit milions i mig d'habitants, dels quals sis-cents mil són catòlics, amb tendència a augmentar. La resta són budistes, confucians o una síntesi d'ambdues creences.

Davant una multitud d'un milió de coreans i en presència del president de la República, Chun Doo Hwan, el Papa començà el seu discurs citant una frase de Confuci sobre l'amistat. Es referí a la “venerable història” de Corea, a la seva identitat personal, a la seva cultura i als seus valors religiosos, especialment en el marc de “móns espirituals tan importants com el confucianisme i el budisme”.

A continuació expressà el seu goig per coincidir la seva estada a Corea amb la celebració del segon centenari de l'Església catòlica; això “em dona l'oportunitat de proclamar que la fe en Jesucrist pot enriquir la cultura, la saviesa, i la dignitat del poble coreà”. Insistí en el drama de la divisió de Corea i la necessitat de recuperar la unitat perduda. “La tràgica divisió d'un poble que fou pacífic, imposada des de l'exterior, les profundes ferides ocasionades pel conflicte de Corea no poden acabar amb la vostra voluntat de superar els obstacles i tornar a estar units en una sola família”.

També parlà de la situació econòmica i social del país, i demanà que el creixement industrial servís per a “una societat més humana amb veritable justícia i pau, el

El viatge del Papa a Corea ha estat el més llarg dels realitzats fins ara: 38.500 quilòmetres visitant Corea del Sud, Papua-Nova Guinea, les illes Salomó i Tailàndia.

El motiu de la visita pastoral del Sant Pare és el segon centenari de l'arribada del catolicisme a Corea del Sud. L'esdeveniment central ha estat la canonització de 103 màrtirs morts entre 1838 i 1867 a Corea. Oferim una informació una mica comprimida de la primera etapa d'aquest viatge a Extrem Orient.

Una estàtua de bronze del Papa ha estat erigida a Seül en record de la seva visita i de la canonització de 103 màrtirs catòlics coreans.

Un pintor decora l'altar en el qual va oficiar el Papa a Papua-Nova Guinea.

govern com un servei i perquè ningú no sigui instrumentalitzat, abandonat o menyspreat”.

Seguidament el Papa recordà el testimoni dels màrtirs catòlics que serien canonitzats el diumenge següent, i saludà especialment la “venerable comunitat budista”. Acabà demanant a Déu “que la vostra estimada pàtria, ara tràgicament dividida, pugui tornar a unir-se com una sola família, però no mitjançant enfrontaments” i

hostilitat, sinó a través del diàleg, de la confiança mútua i de l'amor fratern”.

A LA ZONA MÉS POBRA DE COREA: “La religió de Buda és un exercici per superar el dolor”

Una de les visites més emotives del Papa fou a la leproseria de Sorodko i a la ciutat de Kwangju.

Dialogant amb aquests malalts incurables el Papa recordà que “la religió de Buda és un gran exercici per superar el dolor”. “El dolor existeix, —continua dient— però ni la passivitat ni la desesperació són maneres d'enfrontar-los. El dolor té més d'una cara positiva perquè li diu a l'ésser humà que un dia serà més del que ara és. Potser si tots vosaltres, budistes, catòlics i protestants viviu junts en veritable germanor, és perquè heu expe-

rimentat tan profundament el sofriment. Crist donà un immens valor al dolor que només el cor creient pot conèixer”. En acabar les seves paraules departí afectuosament amb diversos malalts.

Joan Pau II visità també la ciutat de Kwangju, la ciutat capital d'una de les regions més pobres del país. Degut a diferents enfrontaments ningú no sap exactament quin fou el balanç de víctimes. En aquesta ciutat el Papa administrà els sagraments del baptisme i la confirmació, mentre en la seva homilia parlà de la reconciliació i de l'esperança per “aquells que pateixen opressió”.

A LA LEPROSERIA DE SORODKO: “A la pregunta, perquè jo leproós, Jesús respon”

Joan Pau II visità la leproseria de Sorodko. Parlà als malalts amb el cor a la mà. S'expressà en llengua coreana, ja que els visitava per invitació expressa que ells li havien fet per carta. Els explicà que “a l'angoixosa pregunta “¿per què jo?”, Jesús ofereix una resposta viva de la seva mort en creu, font de la dignitat de tot sofriment i promesa de la glòria futura. Ell donà al sofriment un immens valor que només el cor d'un creient pot conèixer.” Acabà el seu col·loqui amb els leprosos expressant el desig que tots els pacients d'aquella leproseria, tots els malalts oblidats i abandonats del món, puguin ser consolats en tenir consciència de ser estimats de manera particular per Déu.

En el seu discurs als diplomàtics pronunciat a Seül, el Papa recordà una nova manera de pensar per superar vells prejudicis i punts de vista unilaterals. L'explícita referència a l'atemptat del 9 d'octubre, que costà la vida a mig govern del general Chun, suscità àmplia satisfacció entre els oients. “Només l'afirmació dels drets humans i dels valors fonamentals, juntament amb el respecte a la dignitat de cada persona, servirà per donar una resposta durable a les aspiracions de tots els pobles del món que desitgen viure en pau”.

A Taegu, distant 245 quilòmetres de Seül, el Papa celebrà l'Eucaristia en un estadi, ordenant 38 nous sacerdots. Bené també la primera pedra del que serà un nou seminari. Al seu retorn a Seül, presidí una litúrgia de la paraula per a la clerecia.

ALS TREBALLADORS: “L'home no és un instrument de producció”

Al port de Pusan el Papa parlà als treballadors, guanyant-se el sincer afecte de tots. Pusan és la ciutat de les Drassanes; es treballa a totes hores i se senten orgullosos d'explicar-ho. La indústria creix, però els obrers han d'accontentar-se amb poca cosa, no tenen seguretat social i no hi ha límits de treball.

No hi ha sindicats ni dret a la vaga. El Papa, en el seu discurs, no pronuncià la paraula sindicat, però les seves paraules foren de suport als drets dels treballadors. Insistí en el just salari, en el treball, i en una major exigència de justícia. “A l'home no se'l pot tractar com un

instrument de producció que compta poc i ha de rendir molt".

CANONITZACIÓ DE 103 MÀRTIRS COREANS: "Testimonis d'una Església del silenci i d'un país, tràgicament dividit, avui"

"L'esplèndida florida de l'Església universal a Corea és realment el fruit del testimoni heroic dels màrtirs que també manté avui els cristians de l'Església del silenci del nord d'aquest país, tràgicament dividit", digué el diumenge 6 de maig, Joan Pau II al milió i mig de persones que participaren a la cerimònia de la canonització de 103 màrtirs coreans, primera que realitza el Papa fora de Roma.

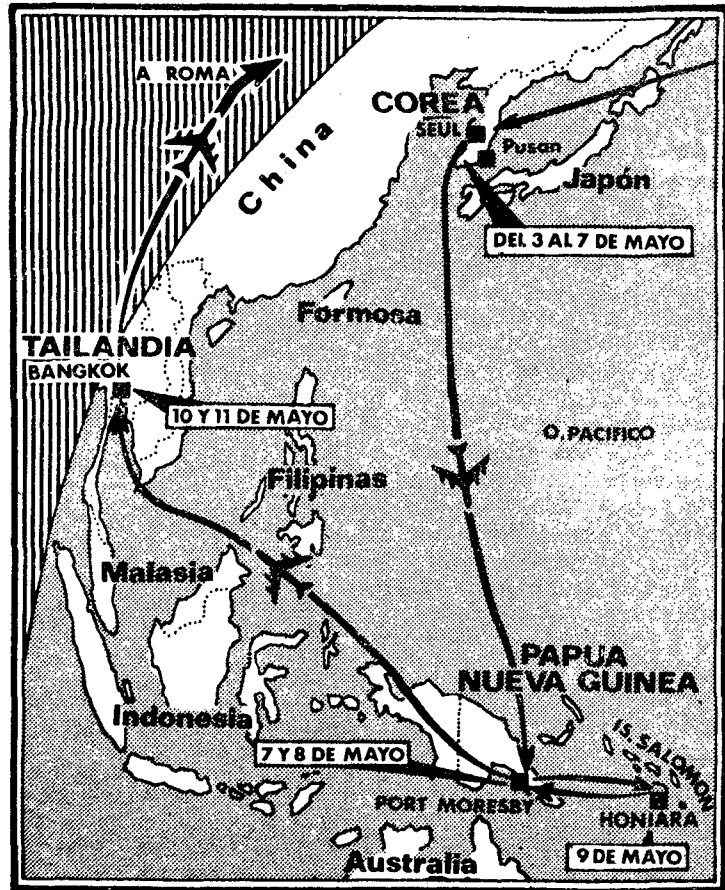
El Sant Pare també recordà com l'any 1784, un savi coreà, Pere Yi Sung-un, rebé el baptisme a Pequín i d'ell nasqué la primera comunitat cristiana a Corea, única en la història de l'Església per haver estat fundada per laics. El Papa oficià la missa en coreà, amb excepció de la fórmula de canonització que pronuncià en llatí. Recomanà dels màrtirs "el testimoni de vida, la reconciliació a través de la conversió i l'amor recíproc", com a punts bàsics per a l'anunci de la Bona Nova.

Després d'haver recordat que la fe catòlica arribà a Corea des de Xina, digué que "també els catòlics xinesos, avui, poden conservar la seva identitat vivint al mateix temps en plena comunió amb l'Església universal". Una insinuació i advertència a una Església, la de Pequín, que es proclama catòlica, però que està separada de Roma.

Joan Pau II celebrà una solemne Eucaristia. A l'ofertori, una parella d'esposos oferí al Papa el seu fill petit i dos coloms, simbolitzant amb aquest senzill gest tota l'esperança de Corea en el seu desig de pau i en el millor que tenen, els seus fills.

AMB ELS JOVES A L'ESTADI DE CHANG CHUNG DONG: "Quan us preguntin per què actueu així, responeu que per la fe"

Joan Pau II amb els joves. En

Mapa del viatge del Papa a l'Extrem Orient. (Del "YA")

aquest gran estadi el Papa s'acomiadà de Corea. Un adéu amb cants, aplaudiments, visques, amb l'entusiasme juvenil: vuit mil nois i noies, dels quals el setanta per cent són catòlics. Li feren les seves preguntes, com és habitual en aquestes trobades amb el Sant Pare. Les centraren en quatre temes: l'educació i com conciliar-la amb l'Evangeli; els problemes del treball i dels treballadors; qüestions sobre la fe i el tema de la pau, tan sentit a Corea. A tot va respondre, i exhortà a la joventut que "elegeixin davant del món la via de la veritat, de la bondat i de la comprensió, de l'honradesa i de l'amor, del perdó i de la reconciliació, de l'obertura vers els altres, la disciplina personal i l'oració, i quan us preguntin per què actueu així, responeu que per la fe".

ÚLTIMA JORNADA A COREA: "Un sol Déu i Pare de tots"

L'última jornada de Joan Pau II a

Corea fou una trobada ecumènica amb representants de confessions no cristianes: budistes, seguidors de Confuci, als quals el Papa proposà una reconciliació en pro de la unitat i del bé comú. Es congratulà també amb les comunitats cristianes de protestants i metodistes, per haver-se fet una edició ecumènica de la Bíblia en llengua coreana, on es proclama "un sol Déu, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots".

El dilluns dia 7, Joan Pau II es traslladaria de Seül a Port Moresby, capital de Papuasias-Nova Guinea. Sobre aquesta segona etapa del viatge papal a l'Extrem Orient, donarem informació en el pròxim número del nostre setmanari.

Francesc Gamissans

Instantànies del viatge

Catorze persones en el seguici

A més dels seus dos secretaris personals, monsenyor Dziwiss, polonès, i monsenyor Kabongo, africà, i del seu metge personal, el doctor Buzzonetti, acompanyen el Papa el cardenal Casaroli, Secretari d'Estat; el substitut de la Secretaria d'Estat, l'arquebisbe espanyol monsenyor Martínez Somalo; el secretari de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, monsenyor Lourdasamy, i el prefecte de la Casa Pontifícia.

A Alaska se sumaren al seguici el cardenal Manning, arquebisbe de Los Angeles. L'ambaixador USA prop de la Santa Seu, Wilson, anà amb l'avió papal fins a Fairbanks, i el de Corea, Joa Soo Kim, viatjà fins Seül.

Els periodistes pregunten al Papa sobre Xina

En un òptim humor, Joan Pau II saludà a tots els periodistes que anaven a bord de l'avió papal, mentre volaven per damunt dels inacabables gels polars. Preguntes i respostes en un to d'informalitat no corrent.

A la pregunta si Xina és ara més a prop del Vaticà, Joan Pau II respongué: "Sí, més a prop del meu cor". Sobre quan el Papa cridaria als periodistes per viatjar a Xina, els respongué: "Jo us deixo en llibertat. Si voleu anar allí, aneu-hi".

En un cert moment, parlant pel micròfon de l'avió, Joan Pau II invità el seguici a unir-se a ell en una oració per les víctimes de l'avió sud-coreà abatut per caces soviètics l'agost de l'any passat.

Els 103 màrtirs canonitzats

Onze són sacerdots, 10 d'ells francesos i l'altre el primer sacerdot coreà, Andre Kim, ordenat el 1845 i martiritzat l'any següent. Els restants 92 són seglars, entre ells 47 dones de totes les condicions socials.

Pressumpte atemptat contra el Papa

Lee Jun Kyu, el xicot ~~desequilibrat~~ que disparà la seva pistola detonadora contra el Papa, digué que ~~l'havia trobat~~ en un carrer de Seül fa unes setmanes i afegí que es considerava amic del Papa i al llegir que Joan Pau II havia esmentat a Confuci a l'arribar a Corea —la frase "de l'amic que ve de lluny"— se li va ocórrer cridar l'atenció i sorprendre'l, però mai va pensar que allò podia "produir semblant embolic".

Sembla que Lee no pertany a cap partit polític ni tampoc a cap religió. Hi ha qui creu que es tracta d'un incident "muntat" per convèncer de la necessitat de les mesures de seguretat o per desviar l'atenció del poble en la cerimònia impressionant de la canonització dels màrtirs coreans.

Plora a causa dels gasos lacrimògens

Durant la visita que efectuà al seminari de Kwanju, el Papa plorà a causa dels gasos lacrimògens que llançà la policia contra els estudiants que es manifestaren contra el Govern, per la decisió d'aquest d'enviar al servei militar els agitadors i també per demanar que cessin les intervencions de la policia. Els universitaris coreans constitueixen un dels bastions de l'oposició al règim del president Chun Doo Huan.

Vint-i-cinc vegades la paraula "pau"

Joan Pau II pronuncià la paraula pau 25 vegades en el seu discurs al Cos Diplomàtic acreditat a Seül. Un discurs dens, llarg, important.

Vingué a dir que la pau i diàleg a favor del canvi i la conversió "no és exclusiva cristiana ni un diàleg religiós, sinó una experiència humana fonamental i original, que afecta a nacions i individus".

Antologia de norma confuciana

La gent de Corea ni crida ni corre. I no aplaudeix tampoc, perquè amb una banderola a cada mà, manifesta el màxim de la seva emoció amb sinèrgics moviments dels braços sobre el cap. L'humor, deliciós en la cerimònia de benvinguda a l'aeroport de Kimpo amb una desbandada d'un milió de coloms, però de coloms extàtics perquè allí ningú es mou del lloc que li ha estat assignat.

El Papa s'adaptà a aquestes maneres locals i acabà semblant més oriental i budista que els mateixos coreans.

LLIBRERIA SANT MIQUEL

Catequesi, revistes, estampes, goigs, rosaris, cromos, escapularis, medalles, etc.
Roger de Llúria, 100
Tel. 207 25 98 Barcelona-37

3.ª edat-RESIDENCIA para el verano, junio-julio-agosto y septiembre. Estancias de 1, 2, 3 o 4 semanas. Pensión completa y salidas programadas. Información tel. 253 76 45 de 2 a 4 de la tarde y de 10 a 11 de la noche, de lunes a viernes.

CENTRE DE RELACIO SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM Equador, 53, entl. 4r.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concert entrevista.

RADIO SABADELL **882** OM KHz

"TESTIMONI", un programa d'informació i pensament religiós

Cada divendres, a les 22 hores, un tema en profunditat i l'actualitat de l'Església

Aplec de Pasqua dels joves de la Zona Pastoral de Gràcia, Sant Gervasi i Sarrià.- Diumenge 20 de maig, els joves de la Zona Pastoral, formada pels arxipresbiterats de Gràcia, Sant Gervasi i Sarrià, s'aplegaran si a Déu plau, al Col·legi del Cor de Maria (carrer de la Mare de Déu de la Salut, núm. 25), per celebrar conjuntament la **Pasqua**, sota el lema "ESGLÉSIA, COMUNITATS DEL RESSUSCITAT".

L'aplec començarà a les 10 del matí, i acabarà pels volts de les sis de la tarda. **panya.**- Barcelona, parròquia

Esperem que els joves que formen part de les comunitats integrades en

aquests tres arxiprestats, donin una resposta sincera a la crida que se'ls fa, per viure més intensament la fe.

Mitjans de transport per arribar-hi: METRO LESSEPS i BUS 24, 31 i 32, baixant a Travessera de Dalt, a la cruïlla de l'Avinguda de Sant Josep de la Muntanya.

Dia dels Exercicis.- Organitzat per l'Obra d'Exercicis Parroquials se celebrarà el diumenge, dia 27 de maig, al Col·legi de Sant Ignasi de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32. Començarà a les 10 del matí i

acabarà al migdia amb la celebració de l'Eucaristia.

Exercicis "cap de setmana".- Per a dones, homes i joves, se celebraran a Sarrià, els dies 1 al 3 de juny, dirigits pel P. Suñer, s.j. Començaran el divendres a les 8 de la tarda i acabaran el diumenge a la mateixa hora. Per informació i inscripcions: O.E.P., c/. Duran i Bas, 9, tel. 301 16 26.

Església Ortodoxa d'Espanya.- Barcelona, parròquia de la Resurrecció, c/. Prín-

cep Jordi, 21, esc. A, entol-
1. Diumenge, 27 de maig, a les 12, Divina Litúrgia Eucarística (castellà). Dijous, 31 de maig, Festivitat de l'Ascensió, a les 20 h. Divina Litúrgia Eucarística (en català) Diumenge, 10 de juny, a les 12 h., Festivitat de la Pentecosta, Solemne Litúrgia Eucarística (en castellà). Informació: tel. 200 73 62.

Obra de la Visitació de Ntra. Senyora.- Actes que tindran lloc en el Santuari de la Mare de Déu de la Gleiva (Vic), el dia 31 de maig. A les 3,30 sortida de la Casa Central de la Visitació, c/. Passeig de St. Joan, 2, i de les altres demarcacions parroquials ja assignades. A les 5,30, concelebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe de Vic. A les 6,30, berenar de germanor. A les 7,45 retorn a Barcelona. Per informació: tel. 231 37 06.

Viatge a Rússia i Bulgària.- La parròquia de Sant Esteve de Barcelona prepara aquesta sortida pels dies 3 al 13 d'agost. Es visitarà: Mòscou, Kiev, Leningrad,

Sofia, creuer pel riu Dnepr, etc. Pensions completes en hotels de 1.ª. Informeu-vos ben aviat. Places limitades. Tel. 352 54 57, migdia, i des de les 21,30.

Concert a Marata.- En ocasió de celebrar el **X aniversari dels concerts de Marata**, el proper diumenge, dia 27 de maig, a les 10 del matí, a la parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès, actuarà la CAMERATA INSTRUMENTAL BACH: Claudi Arimany i Xavier Relats (flauta travessera), Pere Bardagí, Nèstor Eidler, Elies Martínez i Santi Aubert (violí), Vicent Falque (violoncel), Jordi Reguant (clavicèmbal), Miquel Serrahima (viola) i orquestra de cambra. Interpretaran obres de J. S. Bach.

GIRONA

Església Ortodoxa Espanyola.- Parròquia de Els 4 Primers sants Màrtirs de Girona. Diumenge dia 17 de juny, a les 12 h., Festivitat dels Sants Patrons de la parròquia, Divina Litúrgia Eucarística (en català). A les 14 h., àgapes comunitaris segons el primitiu ús cristià. Informació: (972) 79 44 87.

TVE - 1.ª Cadena - Emissió: "PUEBLO DE DIOS"

Diumenge, dia 20 de maig, a les 11,30

"MONTSERRAT, COR DE CATALUNYA"

Hi participaran: El Cardenal Narcís Jubany,
Arquebisbe de Barcelona.
El Rvdm. P. Cassià Just, Abat de Montserrat.

- Reportatge del viatge de Joan Pau II a Catalunya.
- Santa Joaquina Vedruna, santa catalana.

VIATGE EUROPEU a Itàlia, Àustria i Alemanya del 28 de juny al 9 de juliol

ITINERARI: Barcelona, Milà, Sotto il Monte, Ravenna, Venècia, Viena, Salzburg, Munich, Ulm, Friburg de Brisgòvia, Barcelona.

VEUREM: Catedrals, Monuments, Paisatges i Parròquies donant a tot el viatge un sentit religiós.

INSCRIPCIONS: Abans del 10 de juny, a la Parròquia de la Sgrda. Família, Provença, 450 (laborables de 6 a 8 de la tarda) o pel tel. 389 40 05 (Srs. Massip).

EL PREU de 75.000 ptes. inclou viatge en autocar, tots els àpats, hotels i entrades als museus i exposicions.

Encetem el camí neo-catecumenal

A mitjans de febrer van venir a la nostra parròquia de Sant Miquel de Balenyà, cinc seglars d'una comunitat Neo-catecumenal de la Parròquia de Maria Auxiliadora de Barcelona a parlar-nos amb entusiasme de les meravelles que el Senyor havia fet amb ells i a convidar-nos a viure aquesta experiència del "Camí".

Han estat amb nosaltres, dos cops per setmana, durant dos mesos. Ens han proclamat la Paraula de Déu, i ens han anat catequizant en la seva incidència a la nostra vida d'avui, i com el Senyor ens està parlant amb Amor a tots i cada un de nosaltres, tant des dels seus Evangelis com des dels més antics llibres de la Bíblia. Ens han dit i repetit com el Senyor ens estima tal com som i que no ens cal altra cosa que reconèixer que som pecadors, que vivim en tenebres i que estem desitjosos de ser feliços i de viure en pau, però que nosaltres sols no ens veiem pas capaços de sortir-nos-en.

Llavors és quan ens han fet conscients que tot això, només ho pot fer Déu. I que no solament ho pot fer, sinó que ja ho ha fet en Jesucrist i que el que ens passa és que no ens ho acabem de creure, perquè en definitiva, el que realment succeeix, és que no en sabem quasi res de tot el que ha fet i dit, Déu per a nosaltres. Com a conseqüència si volem que la salvació de Déu arribi a les nostres vides ens hem de posar en "CAMÍ" per anar-lo descobrint a conèixer a poc a poc; i solament així sabrem veure les meravelles que el Senyor ha fet, fa i farà en nosaltres.

Durant aquest temps hem fet dues celebracions litúrgiques a l'església parroquial: 1er. Una celebració Penitencial (O sigui donar el primer pas: reconèixer que som pecadors. 2on. El lliurament de les Bíblies. Feta pel Prevere de la Comunitat, delegat pel Sr. Bisbe. (O sigui rebre el Llibre on Déu se'ns manifesta i dona a conèixer.)

Per acabar aquesta primera part de catequesi neo-catecumenal ens hem retirat a una convivència de dos dies a La Gleva, on hem estudiat preparat i viscut l'EUCARISTIA que d'ara endavant ha de ser el centre de la nostra vida. I donades les orientacions necessàries per a començar a caminar sols, fou constituïda la COMUNITAT, que en principi és de 22 persones seglars i dos preveres. Seguidament la Comunitat elegí per votació el seu Responsable seglar i dos responsables també seglars, i es formà l'equip de cant.

Plenament confiats en la gràcia i assistència del Sant Esperit, aquest grup de gent comença el "Camí Neo-Catecumenal". Som un grup de la parròquia, obert, que acceptarem a tothom qui vulgui venir, no refusarem mai a ningú, no passarem llista, no coaccionarem l'entrada ni la permanència dintre el grup.

Sapigueu que tot això ho hem fet, amb l'aprovació explícita del nostre Bisbe, Josep Maria.

Lluís Puig Casanovas

El nombros públic assistent als seus funerals, un testimoni de l'estima popular que s'havia guanyat

Mossèn Calm culminà trenta-un anys de servei a l'església vigatana

VIC.— El proppassat dia 3 de maig, i a l'edat de 55 anys, moria, a resultes d'un accident de circulació, mossèn Josep Calm i Puig, rector de la parròquia de Ntra. Sra. de Lourdes, parròquia la qual havia bastit ell mateix des que s'erigí l'any 1966 i de la qual n'havia estat rector fins ara.

Una col·lisió d'un turisme amb la motocicleta que ell conduïa fou la causa directa de la mort de mossèn Josep, el qual sortia de la població de Centelles on havia anat a visitar la seva mare i familiars en ocasió d'una celebració onomàstica.

Mossèn Calm que ha romàs disset anys com a rector de la parròquia de Lourdes a Vic, fou anteriorment regent a les poblacions de Santa Creu d'Horta, i Odena, i vicari a Roda de Ter. Va néixer a Centelles l'any 1929 i fou ordenat sacerdot el dia 28 de juny del 1953; trenta-un anys al servei de l'església diocesana concretada en el servei de totes les comunitats, feligresia i mestratge exercit durant tots aquests anys.

La celebració de l'enterrament de les seves despulles mortals i traspass cap a la Casa del Pare fou presidida pels bisbes titular i emèrit, doctors Josep M.ª Guix i Ramon Masnou, acompanyats pels vicari general, vicaris episcopals i d'altres sacerdots amics del difunt. L'església plena de gom a gom (fins als exteriors on s'hi havia instal·lat prèviament un servei adicional de megafonia) mostrava amb aquesta participació, el testimoni viu i càlid de tants cristians de les parròquies on ell havia servit, sacerdots amics, gent de la ciutat (on ell era prou conegut) que volien ser allí presents per a retre-li el comiat i pregar per la seva ànima; pregària que, talment com digué el doctor Guix en la seva homilia, si bé que mossèn Josep potser no la necessitava perquè ha estat un servent bo i fidel, sempre és necessària ja que Déu en farà deguda aplicació per a d'altres ànimes que més ho necessitin.

Cap a la creació del Consell Pastoral de la ciutat de Vic

Tal com vàrem informar fa poques setmanes (vegi's C.C. del 15-21 d'abril) es van fer passos per tal de constituir el Consell de Pastoral a la nostra ciutat.

Després de la reunió convocada al Casal de l'Església el proppassat 2 d'abril en la qual hi assistiren un bon nombre de membres dels grups cristians de la ciutat (parroquials, religiosos/es, sacerdots...) i en la que s'acceptà de tirar endavant aquesta iniciativa, la vicaria de pastoral es va comprometre a lliurar abans de la Pasqua, l'esborrany dels estatuts que hauran de regir la vida d'aquest Consell de Pastoral. Aquest document que ja ha estat distribuït profusament entre els grups i comunitats, queda ara en mà d'aquests per tal que hom hi pugui fer les esmenes pertinents (sempre que calgui) i es valori el contingut global dels onze articles que inicialment conté.

Aquesta etapa de revisió de text finalitzarà amb una reunió conclusiva el dia 29 de maig, en la qual

s'hi contemplaran totes les matisacions o esmenes aportades pels assistents per tal d'arribar, amb el degut consens general, a la redacció definitiva del text.

Tot aquest procés haurà de culminar —si a Déu plau— amb una "Trobada de la Celebració de la Paraula" pensada pel dia 5 de juny (dimarts abans de la Pentecosta) i que presidirà el senyor bisbe Dr. Josep M.ª Guix.

Amb la celebració del dia de la Pentecosta i amb una Eucaristia presidida pel mateix doctor Guix a la Catedral de Vic, s'iniciarà amb goig aquesta nova etapa de la vida de l'església a la nostra ciutat: l'erecció del Consell de Pastoral.

Una realitat que desitgem ben fruitosa de cara a la vitalització i animació de tots els grups, comunitats i parròquies de l'església que és a Vic.

"Diada de recés quaresmal"

Com cada any i dins el marc dels dies quaresmals es va celebrar al

Vic

Seminari Diocesà el "Recés Quaresmal" que s'organitza de cara a tots els cristians de la ciutat i comarca que vulguin compartir la vivència de confraternització i reflexió creient al llarg del matí d'un diumenge.

Com en les altres convocatòries, després de l'Eucaristia —la qual fou presidida pel doctor Josep M.ª Guix i acompanyat pel seu familiar mossèn Puigrefagut i per l'administrador del mateix Seminari mossèn Josep Parés— i esmorzar de germanor —servit al mateix Seminari— tots els assistents van disposar-se a escoltar les reflexions i orientacions proposades —en aquesta avinentesa— pels dos ponents de la jornada; el senyor Lluís Badia Torres (de Navàs) i el doctor Rafael Portús (canonge de "La Seu" manresana). El primer d'aquests va parlar sobre "Lliçons de l'Any Sant" i per tant l'actuació dels cristians catòlics en el món d'avui després de les transicions tan importants en l'ordre sòcio-polític, com el religiós després del Vaticà II. Va ressaltar aquella famosa frase que a l'església no hem d'anar-hi a fer cristia-

nisme sinó a recuperar forces espirituals, bagatge i "eines de treball" apostòlic, perquè la nostra tasca a fora del recinte de l'església sigui veritablement cristiana i apostòlica no defugint ni quendant-nos a casa a l'hora de complir els nostres drets de ciutadans responsables.

El doctor Rafael Portús va instruir els oients parlant dels fonaments de la nostra espiritualitat cristiana basada en els pilars de la mortificació (edificació sobre roca), en l'acceptació de la creu com el tratat de ferro que lliga la cimentació de la pregària i la caritat que vol dir Amor a Déu i al pròxim.

Va ésser una matinal que Déu vulgui aprofiti als nombrosos assistents i que tal com digué Joan Pau II, no són les armes les que maten sinó els cors dels homes i si no es canvien els cors sols la por guardarà una precària pau que es veu amenaçada contínuament per la destrucció de la nostra societat, de la família i de la convivència humana.

Miquel Cañellas

PENSANT-HO BÉ

"Hi ha més doctors que malalts, i cada dia estan més mals"

Els metges són "doctors" per aclamació popular: Dr. Tal, Dr. Qual. I tanmateix, amb el doctorat fet i pastat, no n'hi ha gaires. Però a ningú no reca ésser generós amb qui té cura de la nostra salut. El què, francament, sí que em carrega és que, sense saber com se planta una col "geganta", tinguin aquests aires de semi-déus.

Potser és exagerat dir que hi ha més doctors que malalts. Entre altres raons, perquè entre els malalts cal comptar-hi també els doctors. Però sí que, segons les estadístiques, n'hi ha qui sap-los en atur. No ho entenc. Serà manca de solidaritat amb els col·legues, perquè, vista la corrua de clients en ambulatoris, hospitals, clíniques i consultoris, ben repartits clients i diners, la cosa donaria per a molts.

"Salut i peles" pot semblar una dita barroera. El fet és que hi ha qui perd la salut per fer peles, i tots ens gastem les peles per a conservar sana i estalvia la salut. La majoria de la gent (i no hi tinc res a dir) s'hi troba bé en aquest món, i de ganes de marxar-ne res de res. Quan criden a retreta tots fem el sord. No és manca de fe en un més enllà, sinó manca d'experiència de l'inconegut. Els metges ho saben prou bé això, i saben també que, a la curta i a la llarga, tenen el pa assegurat. Perquè d'ais i d'uis n'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà sempre. Què voleu fer-hi! La criatura humana és feble, trencadissa i sotmesa al desgast. I no hi ha bé ni mal que cent anys duri (llevades comptades excepcions) per més pedaços, empelts i recanvis que fem anar en doina. I, és clar, tot això és feina pels senyors metges. Per tal d'allargar la vida ningú no té inconvenient que se li escurci la butxaca.

Jo, sincerament, crec que entre l'estar aturat i l'anar massa de pressa, hi ha un terme mig. Jo no sé si els metges del nostre país són els més intel·ligents, però sí els més llestos. En un obrir i tancar d'ulls enllesteixen la clientela més nombrosa. I si van a poc a poc, posa't a punt, perquè s'han cregut allò que el temps és or, i el client ho paga. Oi tant! Resultat, el mal de queixal es

converteix en mal de calaix. Tant si et cou com si no et cou, paga que és gata. I al comptat, i, "si tens pa sec, fes-te'n sopes". Així, mentre els malalts són clients dels metges, els metges són clients dels bancs. I tots contents.

Anys enrera, quan l'home no tenia el metge a l'abast, ni el metge la ciència, tothom s'abeurava on podia. Tradicions, costums i l'experiència d'anys i panys fornien als ancians i als il·luminats remeis per a tots els mals. Si curaven o no, és una altra història. És molt possible que sí, primer: perquè ara, com abans, els fàrmacs s'elaboren a partir d'elements de la naturalesa; i segon: perquè voler-se curar i posar en peu de guerra els recursos psíquics contra les malures somàtiques, és tenir molt de guanyat. La farmàcia no era una botiga; eren el bosc i el camp: Que si l'arrel de la xèrria cura els furóncols, que menjar fulles de blat tendre barrejades amb sucre curen els cucs, que un brot de boix vermell posat a la boca cura el mal de melsa, que si l'herba queixalera, que si l'herba sabonera... per acabar dient, "llimona i all, metges al carall".

Home, tant tampoc! Però potser sí que les manies d'uns i els pocs escrúpols d'altres han emmalaltit la sanitat. El confort ens ha tornat febles i covards. Qalsevol petit dolor ens abat, i anem d'Herodes a Pilat, fidels al medicalisme de moda, per acabar rodejats de potingues pels quatre costats. Hi ha una recepta que pica i no cura: la factura del metge. Si la paga la Seguretat social, la paguem entre tots, i la cosa no es nota. Si la paga la família, es nota que els metges saben molt de facturar.

Lluc, el metge Evangelista, parla de la dona hemorroïssa que continuava malalta després d'haver deixat la fortuna en mans dels metges.

Pobra dona! Sort que Nostre Senyor Jesucrist ens ha curat a tots dels pitjors mals i de franc. Ben bé de franc. Gràcies, Senyor.

Xesc Soliu

Els doctors Camprodon i Pellach, bisbes de Girona i Abancay, Perú, presidiren els funerals per les víctimes de l'accident de Perpinyà

L'Empordà plorà els seus pelegrins

Eren prop de les dues de la matinada. Els 55 ocupants de l'autobús de la companyia "Sarfa" dormitejaven ben arrepapats en els seus seients. Era un

De sobte, el conductor, Josep Garcia Sierra, veié davant seu un camió travessat a la carretera. Instintivament premé amb tota la seva força el pedal del fre i intentà evitar el xoc frontal amb un cop de volant.

Mossèn Pere Esparraguera, rector de Pals, i organitzador de la peregrinació al santuari de Lourdes, també s'adonà del perill. El sacerdot estava resant el Rosari, amatent a la ruta com a bon pastor que se sent responsable del ramat que porta entre mans. "Vaja", va exclamar sorprès. No pogué dir res més. La caixa del camió s'endinsà dins la carrosseria de l'autobús pel cantó dret on ell es trobava i esclafà el seu cos i el de cinc viatgers més que anaven darrera seu.

La seva mort fou gairebé instantània. La resta dels viatgers reberen cops i patacades, de diferent consideració, entre ells el propi xofer que resultà greument ferit en el braç dret. Ràpidament arribaren els serveis d'auxili francesos, malgrat l'hora intempestiva de la matinada. Fins i tot el xofer fou traslladat en helicòpter a Montpeller per a efectuar-li una cura d'urgència.

Les víctimes mortals foren les següents, a més de mossèn Pere Esparraguera: Teresa Marquès Suriñach, de 60 anys; Esperança Marquès i Suriñach, germana de l'anterior, de 61 anys; Dolors Cubinyà i Carerras, de 35 anys; Jordi Servià i Cubinyà, fill seu, de 6 anys; i Joan Miró i Esteva, de 39 anys, que era el xofer ajudant. El nen Jordi Servià havia de fer la primera Comunió a Lourdes.

vehicle gairebé nou de trınca, estrenat el mes de gener d'aquest mateix any, que corria a noranta per hora per l'autopista "La Catalana", prop de Perpinyà.

Un capellà pelegrí, mort amb el rosari a les mans

Mossèn Pere Esparraguera i Gafarot havia complert ja els 48 anys d'edat. Havia estat ordenat sacerdot l'any 1962 després d'estudiar al Seminari de Girona. Primer fou anomenat vicari de Sant Feliu de Pallarols, després de la Bisbal i de Sant Pere de Figueres.

Finalment, l'any 1969 fou nomenat vicari de Pals i, en morir-ne el rector l'any 1972, mossèn Pere ocupà el seu lloc. Aviat va començar a desenvolupar tot el seu zel sacerdotal, organitzant tota mena d'activitats entre els joves i els grans. Una d'aquestes activitats fou precisament la d'organitzar periòdiques peregrinacions ací i allà.

Així, durant la Setmana Santa passada féu un viatge a Roma per guanyar el jubileu de l'Any Sant i en tenia previst un altre al santuari de Fàtima, un cop hagués tornat a Lourdes. Mossèn Pere era un sacerdot adscrit a l'Opus Dei i, per tant, li agradava especialment organitzar romeries durant el mes de maig. Així, doncs, tampoc és d'estranyar que morís amb els rosaris a les mans, tal com varen poder constatar els qui recolliren el seu cos trossejat pels ferros i els vidres trencats de l'autobús. Fou, en veritat, una mort apropiada per un capellà pelegrí que cada any feia centenars de quilòmetres en un afany de portar els seus feligresos als llocs més concorreguts pels cristians. La seva mort ha estat lògicament molt

Mn. Esparraguera presidint una peregrinació a Roma.

sentida, doncs, en la parròquia de Pals i també en altres pobles de la rodalia, ja que els seus viatges eren aprofitats per gent de tota la comarca. L'enterrament, el dia 9 de maig a la tarda, va constituir una manifestació impressionant de dolor amb assistència de tota la parròquia i de nombrosos sacerdots de tot el bisbat.

La causa: un camió mal frenat

Per què hi havia un camió enmig de l'autopista a les dues de la matinada? Molt senzill: es tractava d'un camió portuguès que s'havia quedat sense benzina i el xofer, Annibal Genovino Agostinho, de 46 anys, va tenir l'acudit d'abandonar-lo per anar a buscar més combustible.

Ell digué que ja l'havia frenat bé, perquè el camió es trobava

en una forta pendent. Però el cert és que, quan el xofer era fora, el vehicle començà a moure's, travessà l'espai de separació dels dos carrils i els deturà al mig del carril per on venia l'autobús. El xoc era, doncs, inevitable ja que a plena nit és impossible veure amb temps suficient un obstacle d'aquesta mena i deturar-se o desviar-se.

El xofer portuguès fou detingut per la gendarmeria francesa i és probable que sigui acusat d'imprudència temerària. Malauradament ja ningú no pot restituir la vida als morts per més que ara els tribunals sancionin el senyor Annibal Genovino. Cal remarcar la rapidesa amb què varen actuar els serveis d'auxili i Creu Roja francesos ja que, malgrat ser una hora tan intempestiva, al cap de poca estona ja hi havia unes trenta ambulàncies en el lloc del si-

nistre. Fins i tot hi acudí un camió-hospital, equipat amb aparells de reanimació i assistència cardíaca.

Durant les hores següents es presentaren al lloc de l'accident les autoritats franceses i gironines. Entre aquelles hi acudí el propi ministre de Transports, Charles Fiterman, acompanyat del batlle de Perpinyà. També hi acudí el batlle de Pals, Pere Servià, que tenia amics i coneguts entre els ferits. En principi, les despulles de les víctimes quedaren retingudes en la capella ardent de l'hospital de Perpinyà. Fins quatre dies després no foren traslladades a Pals per la missa funeral i d'ací als seus llocs d'origen ja que n'hi havia alguns de Palafrugell, la Bisbal i Begur, a més dels que eren veïns de Pals mateix.

M. Caballé

En homenatge a mossèn Pere Esparraguera

El vaig conèixer el 8 de setembre del 1981. Vingué a Sant Celoni a predicar el dia de la patrona de la vila: la Mare de Déu del Puig. Durant molts anys, en la seva etapa de seminarista, hi havia viscut perquè el seu pare treballava a l'estació del tren. Tot i que no hi havia nascut, molts el tenien per santceloni i ell se'n considerava. Aquell vespre, tot sopant em convidà a acompanyar-lo a Roma, una setmana després, per ajudar-los en l'animació d'un autocar de pelegrins que havia organitzat.

Hi tenia la mà trencada. Home exigent, la gent l'apreciava en constatar que era ell el primer a exigir-se a si mateix. Aconseguia un veritable clima familiar entre els que viatjaven amb ell. Tothom sabia, en inscriure's, que allò no era tan sols una excursió turística, sinó un pelegrinatge, amb el que comporta de temps dedicat a la

pregària, de parada per celebrar l'Eucaristia en els llocs de gran tradició cristiana (catacumbes, santuaris marians, basíliques romanes... de fomentar la germanor: festes, homenatge als matrimonis novells mossèn Pere era un home atent i delicat. Recordo com, en pla sorpresa, se les apanyà perquè jo pogués celebrar la missa on el meu sant patró està enterrat, al Giesú de Roma. Ell endevinà la il·lusió que em feia, i tingué el detall de fer-m'ho possible.

Ben satisfet d'aquell primera anada a Roma, tres anys després hi he tornat, aquesta vegada portant-hi també el meu pare. Va ser la setmana de l'octava de Pasqua. Tot anà molt bé. El clima ens fou favorable també. Pisa, Orvieto, Roma, Assís, Florència... Els que del 23 al 26 d'abril havíem residit a Via Casilina, tan ben agombolats per les

monges de l'Amor Misericordiós, veníem cansats físicament però contents per haver aprofitat tan intensament aquells dies. Tornàvem a casa per l'autopista francesa La Catalanne. Mossèn Pere en acomiadar-se del grup, ens digué que set dies després, amb els mateixos xofers Joan i José i amb el mateix autocar, peregrinarien a Lourdes.

Això era el dissabte dia 28 d'abril.

I, efectivament el dissabte següent, dia 5 de maig anaven cap al santuari marià del Pirineu francès. Al mateix indret d'autopista on una setmana abans amb tanta il·lusió ens havia parlat del projecte, mossèn Pere, en Joan —el xofer—, i d'altres pelegrins trobaren la mort. Que descansin en pau.

Mossèn Ignasi Marqués (Mataró)

Així parla el nou diaca permanent, senyor Enric Cabré Verdiell

“Presentar-se davant de l'Amo amb les mans buides havia de ser terrible”

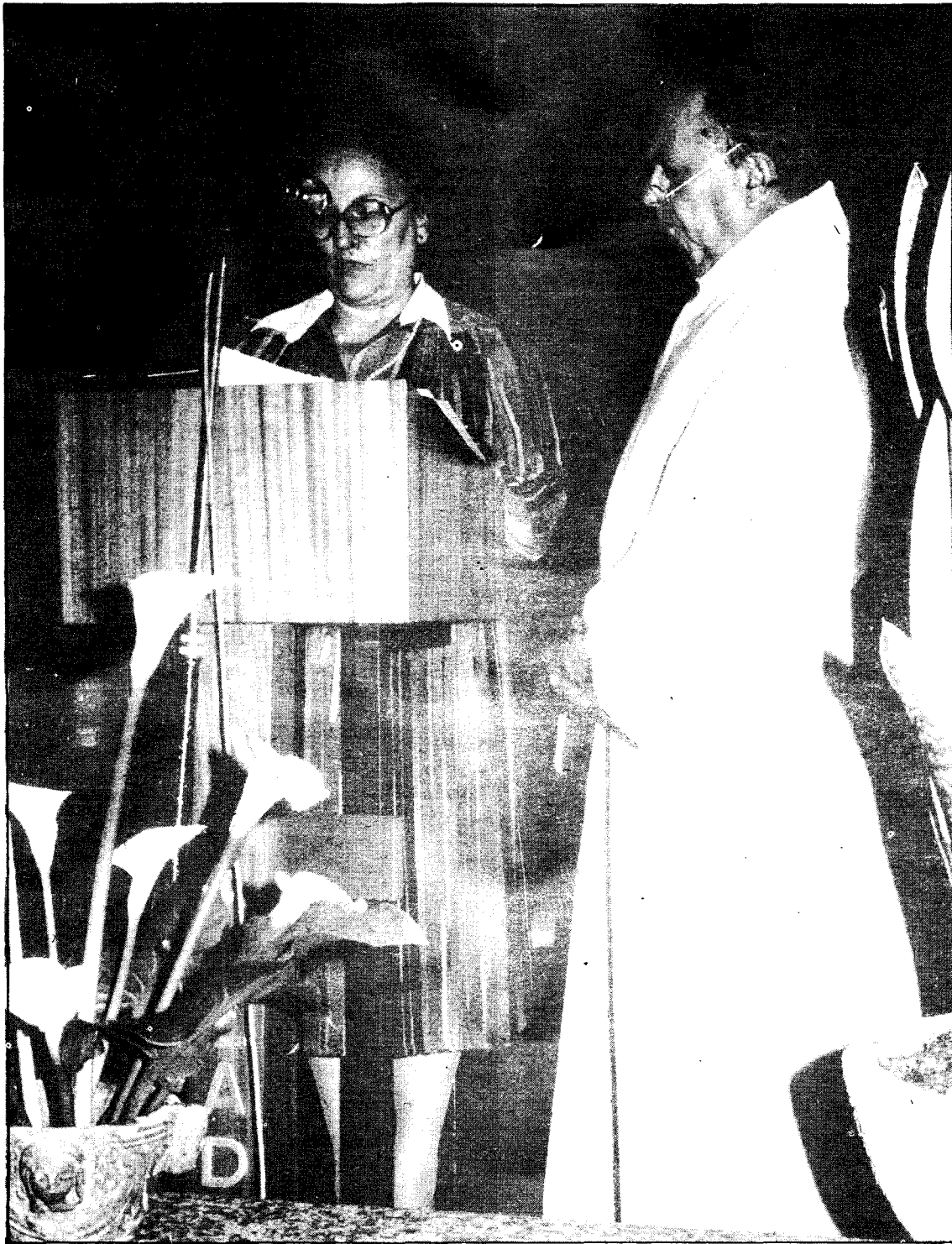
BARCELONA.— Assabentat que el proper diumenge dia 27 de maig, VI de Pasqua, el nostre Sr. Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany, conferirà el sagrat orde del diaconat al feligrès de la Parròquia de Santa Agnès, Enric Cabré-Verdiell Cabús, procuro entrevistar-lo, conscient que aquest fet pot interessar a molts cristians per diferents motius. L'Enric Cabré i la seva esposa M.^a del Carmen Pastor em reben en el seu domicili i els pregunto:

Una vocació formada de mica en mica

—Enric, com va neixer la teva vocació al diaconat?

—El fet religiós de la fe sempre ha tingut per a mi molta transcendència. Des de la infantesa el sant temor de Déu, la devoció a la Mare de Déu i el misteri de la mort del Crist per nosaltres, han estat molt presents en la meua vida. Jo crec que això ho dec a la meua estimada mare que era una dona amb molta fe, i va saber traspasar-me-la. Després, en la joventut, segurament fruit de la guerra, la idea de la mort en general, em va fer pensar i meditar profundament. Vaig entendre que presentar-se davant de l'Amo sense els talents, o sigui, amb les mans buides, havia d'esser terrible. Així el Senyor m'ha fet entendre la necessitat d'intentar omplir-les fins a vessar al servei d'Ell i dels germans, i és que, sentint-se eina a les mans de Crist és com podem entendre la vida terrenal, i és com ens omplim de joia i obtenim la pau, i la serenitat. Però en aquesta època de la meua vida encara no havia jo pensat en el diaconat. El Senyor em devia estar cridant però jo no pensava en un tant definitiu lliurament.

Després vaig participar en els equips de matrimonis de Santa Agnès i finalment en els “Grups d'Oració i Amistat”, i em varen arribar noves del diaconat permanent. Hi vaig pensar. El meu germà m'ho va insinuar i després el meu confessor mossèn Jaume Armengol. Em vaig apuntar als cursos d'animadors de cant de mossèn Domènec Cols, ja que la música sempre m'ha agradat molt i finalment vaig començar estudis a l'Institut de Teologia de la Facultat de Sant Pacià. Durant el segon curs estava ben decidit pel diaconat. La vocació va anar-se formant de mica en mica però amb alguns moments molt vivencials.

El senyor Cabré Verdiell, amb la seva esposa

—Ha estat difícil la preparació?

—Preparat no crec estar-ho. Sempre hi ha quelcom per estudiar, conèixer o meditar. Estudiar i formar-me per als altres m'ha resultat interessant i a mesura que he anat profunditzant, l'interès ha augmentat; això potser ha fet que no trobés la preparació difícil o complicada, encara que sí que comporta molta matèria i bastant de treball.

—Com veieu la compaginació dels dos sacraments, matrimoni i orde?

—Això, que ens ho hem plantejat, no ens ha estat cap problema, ni preocupació, sinó causa de joia per a tots dos. L'Orde no es un premi o una tasca a aconseguir, sinó un punt de partença per una més

alta responsabilitat de servei. No vol dir que no sigui causa de joia per a la parella i per tant una aspiració o assolir. Ho és. A nosaltres, la Carme i jo, ens dóna la sensació com d'una corona que s'afegeix al sagrament del matrimoni. Crist, d'una certa forma beneeix la parella que es compromet.

Als fills els sembla bé

—I els fills que hi diuen?

—A tots els sembla molt bé, —salta la Carme—, i no solament això sinó que ho esperen amb vertadera il·lusió. Cal esmentar que aquest any 83 hem batejat un nét i una néta, i

volien esperar que l'avi fos ordenat, però l'Enric els va dir que no. Llavors en el bateig l'avi va actuar d'acòlit ja que ha rebut aquest ministeri, i el nét gran d'escola. I ara que parlo del nét; aquest, el Martinet, he de dir que és el que està més pendent de l'ordenació. Ja té nou anys.

Com ja saps, ens vàrem casar jo de 19 anys i l'Enric de 24. Hem tingut sis fills. Actualment tres de casats i dos amb compromís. Cinc joies de nets, quatre nois i l'última, una noia d'un any.

—I amb el treball, no interferirà?

—No ho crec, i per ara en 11 anys no he tingut dificultats. Ja saps que sóc un artesà tèxtil i que les tardes les tinc relativament lliures. La pregunta que

em fas, si més no, és important, ja que el meu propòsit és continuar immersit en el món i per tant, guanyar-me la vida, la de tots dos, amb el meu treball particular. L'Església no està, avui dia, per més despeses, sobretot amb la situació actual. Ja et dic, en aquests anys esmentats no he tingut interferències de cap estil.

—A quina missió et dedicaràs?

—Si mes no a la que m'assigni el nostre Cardenal Jubany, que crec que serà en l'àmbit de la Pastoral Sanitària, a la qual tant a nivell parroquial com arxiprestal ja he anat dedicant-me.

Després a la parròquia en els actes litúrgics els dies festius. I així mateix penso que podré continuar ocupant-me de l'APSI (Agrupació Parroquial Santa Agnès) dedicat a la promoció cristiana del temps lliure, entre la joventut de 3 a 90 anys.

Com ja saps el diaca ha d'estar dedicat al servei de la comunitat en tres aspectes; en la paraula, en la litúrgia i sobretot a la caritat entre els més necessitats. Així és que en aquests llocs és on jo crec que sempre hi haurà una tasca a fer.

“Dono gràcies al Crist”

—Vols afegir alguna cosa més?

—Sí des d'aquí donar gràcies a Crist que m'ha cridat permetent-me omplir-me les mans. Demanar a tots els lectors la seva pregària perquè Déu em concedeixi la perseverància diaconal i testifical.

En segon lloc un mot de record agraït per la meua mare i el meu pare que em varen educar en la fe.

També recordar el meu primer rector mossèn Oliveras de la parròquia de la Puríssima Concepció (A.C.S.) al meu rector de Sant Pere del Masnou, mossèn Pere Clot (A.C.S.) tots dos bellíssimes persones, sants sacerdots i pares meus en la fe.

I entre els vius són nombroses les persones en les quals ara penso però la llista se'n faria interminable; a totes elles el meu record més sincer especialment els meus companys del “Centre Diaconal”. Solament nomenar mossèn Jaume Armengol, el meu confessor, amb qui sempre estaré en deute i a tu donar-te també les gràcies perquè m'has dat l'ocasió de poder dir aquestes paraules a través de “CATALUNYA CRISTIANA”.

Girona

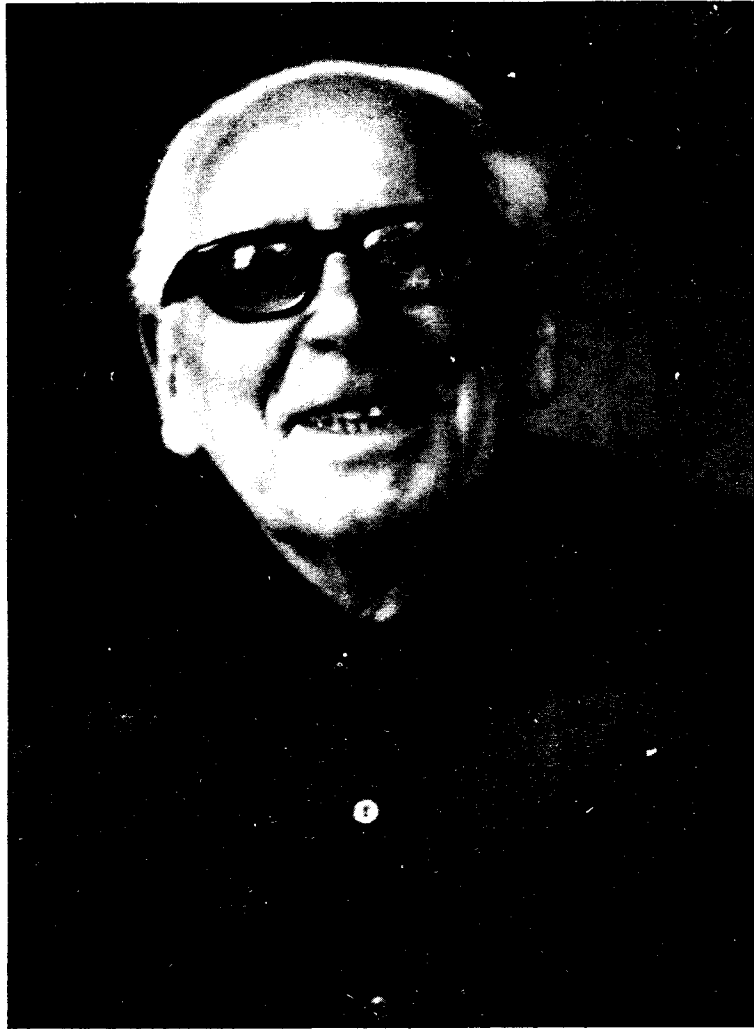
Forjà la majoria dels capellans gironins de la postguerra

El Dr. Estela, rector que fou del Seminari, és recordat als cinc anys de la seva mort

GIRONA.— Ha tingut lloc al Seminari de Girona un emotiu homenatge al que en fou rector durant gairebé trenta anys, el doctor Damià Estela i Molinet. El memorial coincidirà amb el cinquè aniversari de la seva mort. Se celebrà una missa a les deu del matí en l'església del mateix centre d'estudis, presidida pel bisbe, monsenyor Jaume Camprodon.

Aquest recordà la tasca pastoral portada a terme pel doctor Estela, l'home que va forjar la majoria dels capellans gironins de la postguerra. A continuació tingué lloc un acte acadèmic en el qual intervingueren antics alumnes, com mossèn Miquel Bosch, mossèn Joaquim Pla, mossèn Andreu Soler i Soley; mossèn Joan Busquets i mossèn Enric Sala.

Tots ells lloaren la memòria de l'insigne rector del Seminari, recordant nombroses anècdotes que donen fe de la seva categoria humana i religiosa. Precisament després de la seva mort es trobaren uns escrits personals, a manera de "diari",

corresponents als primers dies del mes d'agost de 1936.

Avui resulta sorprenent veure la clarividència del doctor Estela en aquells moments de tanta confusió i dolor per l'Església. Ell lamentava, lògicament, la duríssima persecució que aquesta sofria però a l'ensems es preguntava amb una gran honestat el per què d'aquesta persecució i apuntava ja la necessitat que la clerecia es posés decididament al costat del poble, especialment del més senzill i oprimat. I després de la guerra mantingué sempre una actitud de clara distància amb el règim franquista, cosa que lògicament li costà més d'un disgust.

Una anècdota que sintetitza aquesta actitud fou la seva manera personal de resoldre el problema de la llengua amb que llavors havien de resar-se les tres últimes avemaries de la Missa. Com que no es podia fer en català, el doctor Estela les resava sempre en llatí i que la gent contestés com volgués.

M. Caballé

Urgell

Ha mort un missioner seglar d'Oliola

La notícia ens ha arribat recentment i ens ha colpit, sobretot perquè és un cristià de casa i encara més per la seva joventut. Es deia Josep Masana Monistrol, era natural d'Oliola (La Noguera), i tenia 38 anys. Morí a Cuenca (Equador) el dia 21 de març. Particularment la família salesiana, a la qual estava vinculat ens han informat detalladament dels trets de la personalitat cristiana del Josep. Donava un valent testimoni cristià de la seva fe, amb un lliurament total a la tasca missionera. Missioner fins i tot en el llit de la malaltia i de la mort: sempre admirava les grandeses que Jesús obrava en la seva feble i malatissa naturalesa. Un dels seus germans, en retornar de l'enterrament, ens deia: "Ell ha conquerit el premi compartint també el sofriment de Crist".

Urgell-Solsona: VI Curset Mixt

A mitjans d'abril, a Cervera, ha tingut lloc el VI Curset Mixt de Cristiandat. En aquest curset hi assisteixen fidels d'ambdues comunitats diocesanes, homes i dones, i són dirigits també per preveres i laics d'Urgell i Solsona. En el darrer curset celebrat hi assistien 16 cristians; els cursetistes d'Urgell eren de les parròquies de Penelles, Ivars i Barbens (Pla d'Urgell). Formava part de l'equip de dirigents mossèn Ramon Vilardell, Consiliari diocesà de Cursets de Cristiandat a la diòcesi d'Urgell. A l'acte de cloenda hi havia un centenar de persones i presidi el bisbe Miquel de Solsona.

Hem preguntat a mossèn Vilardell com són ara el Cursets i si hi ha encara l'entusiasme i emoció tradicionals en aquests actes. Ens diu que la metodologia ha canviat, els temes, però, gairebé són els mateixos, i els cursetistes, particularment en l'acte de cloenda, s'entusiasmen i s'emocionen parlant de la seva vivència cristiana.

Antoni Mirabet

Professió monàstica de Na Maria Teresa Fornells

El dia 28 d'abril, dissabte de Pasqua del 1984, va fer la professió monàstica de monja del Císter, Na Maria Teresa Fornells i Matas.

Presidí l'Eucaristia i digué l'homilia el Sr. Bisbe de Girona Dr. Jaume Camprodon, assistit de diversos sacerdots de les parròquies d'aquells entorns i d'altres de Girona, entre ells cal destacar mossèn Pere Ribot, de Riells del Montseny; dirigí els cants el pare Jaume Gabarró, monjo de Solius.

Després de la Promesa i Lletanies, interrogada per la Mare Abadessa, Maria Dolors Bracons, signà el document damunt l'altar. Seguidament de la consagració de la professa pel Sr. Bisbe, la Mare Abadessa, imposà la cogulla i el vel a la nova germana professa, i en nom de tota la comunitat l'abraçà com a signe d'acollida i pertinença a la família monàstica.

L'església, que dintre la senzillesa i austeritat que caracteritza l'orde cistercenc, ressaltava la magnificència de la festa, era plena de gom a gom de fidels, monges i religioses de diversos ordes, sacerdots i monjos, oblats seglars benedictins de Montserrat.

Apareixen noves relíquies de Santa Màxima, patrona de L'Escala

Fa unes setmanes donàvem la notícia que el rector de la parròquia de l'Escala, mossèn Salvador Jué, havia aconseguit trobar algunes de les relíquies de la patrona de la parròquia, Santa Màxima, gràcies a l'ajuda d'un poderós detector de metalls. Les esmentades relíquies havien estat amagades, durant la guerra civil en un camp de les afores per un home de confiança que morí poc després sense haver dit a ningú on les havia deixades.

Arran d'aquesta troballa es veu que algú més es va decidir a retornar també altres relíquies que tenia amagades i així ho ha fet sota secret de confessió. Ara es tracta de tres relicaris de fusta dels segles XVI, XVII i XVIII, un dels quals conserva encara la relíquia que contenia en l'estoig mentre els altres dos l'han perduda. A més, s'han retornat dos bordons de fusta recoberta de plata, del segle XVIII.

Totes aquestes peces i les anteriors s'instal·laran en un petit museu que es crearà a la mateixa església parroquial on s'hi instal·laran totes les mesures de seguretat necessàries per evitar noves desaparicions.

Predicació de la Santa Missió a la parròquia del Torn

Amb motiu de commemorar-se el 500 aniversari de l'aparició de la Mare de Déu del Collell al pagès Miquel Noguera, de la parròquia del Torn, ha tingut lloc la predicació d'una Santa Missió a càrrec dels missioners diocesans mossèn Jordi Carrera, mossèn Pere Bach i mossèn Lluís Vilà. Els actes s'han celebrat especialment els dissabtes i diumenges durant quatre setmanes seguides a fi de facilitar l'assistència dels fidels.

El bisbe de Girona, Monsenyor Jaume Camprodon, va celebrar la Missa de cloenda, recordant que aquesta Missió "era una bona oportunitat per a viure millor l'Any Sant de la Redempció". Dintre pocs dies es reuniran al Collell els sacerdots encarregats de tots els santuaris marians de Girona i d'altres diòcesis catalanes per a commemorar igualment l'aparició de la Verge.

M. Caballé

ROSA ARMENGOL

OLIS I TINTES
SALA IFAC
Pares Franciscans
Santaló, 80
del 14 al 27 de maig
de 1984
hores de visita:
feiners i festius, d'11 a 1 i
de 5 a 8.

Tortosa

Ha marxat a Xile, per a cooperar en les tasques missioneres

Mossèn Martínez: un gran promotor cultural de les terres de l'Ebre

TORTOSA. — A la revista de les terres de l'Ebre, INFORMES, publicava el senyor Miquel Ollé Albiol un interessant reportatge sobre la vida i l'obra de Mossèn Joan A. Martínez, un gran català i un gran sacerdot, que tant ha treballat per un millorament tant espiritual com cívic dels seus feligresos. Heus-lo ací:

Lluís Montagut, pintor:

"Per a Tortosa, de la guerra als nostres dies, l'única porta que s'ha obert seriosament per a la joventut, i ho aconseguí. Home clau i un gran amic".

Jaume Rocamora, pintor:

"A casa seva vaig descobrir Raimon".

Cinta Sabaté, escultora:

"M'ajudà a descobrir la història del meu poble".

Trobaríem moltes més cites i referències d'aquell període. Si algun dia s'escriu la història dels nostres 60, caldrà considerar com cal l'aportació de mossèn Martínez. Hi ha una anècdota que ell no recorda, però me l'han confirmada els altres protagonistes; els anys seixanta, vingueren a Tortosa Eliseu Climent, de València, i Max Cahner, de Barcelona, per a conèixer-lo. Sembla que n'havien sentit parlar de les seves actuacions culturals, certament importants, i de la seva defensa de la llengua i de la identitat del nostre poble.

Molts dels que el tractaren aquells anys no saben la causa, diguem-ne "exacta", per la qual la jerarquia d'aleshores decidí enviar-lo a Tírig (Alt Maestrà). Martínez ho ha escrit en un text on dóna molta informació de la seva estada a Tortosa i la seva relació amb mossèn Manyà.

"Ja marginat a Tírig, per la signatura a la carta dels quatre-

cents capellans catalans als nostres bisbes..."

Per a la majoria de tirijans, mossèn Martínez fou una grata sorpresa. Treballà amb els joves, preocupat per donar-los una formació molt ampla, cívica i professional, a més d'espiritual; mobilitzà el poble fent-lo intervenir en obres col·lectives i en activitats culturals, organitzà bona part dels actes commemoratius del centenari de Gabriel Puig Roda; tot això, amb una preocupació constant pels més petits de la comunitat, als que sovint portava d'ex cursió, no sols com un lleure, més aviat com una descoberta dels espais, de les bel·leses del seu món. També els avis eren objecte d'atenció i els visitava quan emmalaltien i els donava caliu humà i és en aquesta època quan aprengué a fer çabassos i altres artesanies. A Tírig féu un gran amic, Zacaries Puig, barber que havia tingut abans de la Dictadura activitats molt importants, com la de director del diari castellonenc **La Llibertat**. Aquests dies, la vídua de "Zacar" m'ha dit: El mossèn l'anima a escriure. "Has d'escriure", li digué, i "Zacar" li feu cas, escriví dos llibres: "**Un crit a la Valltorta**" i "**La manta a quadres**". Mossèn Martínez havia organitzat diumenges tardà una missa per als que no van a missa. Un dia, "Zacar" li digué: "**Quan l'Església ens obre els braços, nosaltres obrim el cor**".

I marxà cap a Xile, altra vegada sorprenent els amics, que no s'ho acabaven de creure. Sembla que hi anà seguint la crida que el Sant Pare Joan XXIII havia fet en el sentit que l'ajudessin a l'Amèrica llatina. De la seva primera estada a Xile

en tinc poques notícies, sembla que descobrí l'**església de l'esperança** —per definir d'alguna manera el compromís cristià d'aquelles comunitats— treballà en ambients indigents realitzant una tasca de rehabilitació d'alcohòlics i ell mateix treballà com obrer, possiblement per apropar-se amb el treball a la gent que havia anat a servir. Sigui com sigui, tornà de Xile malalt, poc abans de què la decisió popular, lliurement expressada a les urnes, fóra rebentada per la força de les armes.

Tornà a casa i l'enviaren a Roma a estudiar.

El temps ha demostrat que

fou un gran encert que li permeté aprofundir en moltes matèries i conèixer moltes persones. En tornar, el destinaren a la Terra Alta, d'on aquests anys, pràcticament no s'ha mogut, encara que ha estat un centre on ha rebut moltes visites de persones de diferents països. Si alguna vegada havia anat a visitar-lo, sempre volia presentar-me algun estudiant, alguna persona responsable o inquieta; penso que intentava enriquir-nos amb noves coneixences.

La darrera vegada que vaig estar amb ell, quan vaig anar a acomiadar-me, vam parlar de la Terra Alta, vaig adonar-me que

havia descobert la secreta poesia d'aquell paisatge, aquelles escasses oliveres entre vinyes, la corona de muntanyes i l'ànima de la gent, agraïda, treballadora. Terra d'aquella altre sacerdot, teòleg i consciència cívica els anys del naufragi, amb el nom del qual ha batejat un centre parroquial que s'ha inaugurat a Bot, em refereixo al **Centre de Cultura Popular Joan Baptista Manyà**. També m'ha cridat l'atenció la restauració de **Sant Josep**, ermita boterenca on han plantat xiprers, restaurant creus de pedra que estaven desmuntades i ha desermat l'hort de la parròquia; un dia me'l va ensenyar.

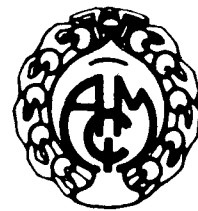
Aquestes són les prestacions que l'Agrupació Mútua atorga als seus associats:

- Per malaltia: fins a 1.500 ptes. diàries.
- Subsidis per Intervencions Quirúrgiques (també per a infants menors d'edat) i dietes per estada a la clínica: fins a 3.000 ptes. diàries.
- Per invalidesa: fins a 90.000 ptes. mensuals.
- En cas de defunció: fins a 1.500.000 ptes.
- Subsidis per orfenesa: fins a 15.000 ptes. mensuals.

I, a més a més, el Premi a l'Antiguitat Mutualista.

Tots, homes i dones, poden integrar-se a la nostra Entitat Mutualista, dels 16 anys complets als 40 per complir.

82 anys de marxa ascendent i més de 245.000 associats són les referències que oferim als qui encara no formen part d'aquesta gran tasca col·lectiva.

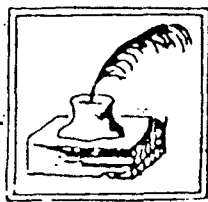

AGRUPACIÓ MÚTUA
DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Granvia de les Corts Catalanes, 621. Telèfons 318 18 00 - 318 40 50. Barcelona-10

DES DE 1902

IMPROMPTU

No, no em sento discriminat

No sé pas amb quants idiomes el Sant Pare va proclamar la Resurrecció de Crist. És un detall pontifici que anyalment es repeteix i, com que enguany la nostra parla tampoc fou emprada per Joan Pau II, hi ha qui se n'ha sentit escandalitzat i, fins i tot, discriminat.

Ho trobo una mica exagerat. Perquè el Papa va adreçar-se a Espanya i a l'Amèrica llatina en castellà perquè és l'idioma que més es parla per aquests i aquells verals. Tampoc no ho féu en euskera o gallec (si bé va fer ús del portuguès que és un dialecte del gallec).

Per França, ho féu en francès, i segur que sap molt bé que allí també es parla el bretó, l'occità i l'alemany. I si mirem Anglaterra, no ho va fer en galès, escocès o irlandès, sinó senzillament en anglès.

No. Per això no em sento discriminat ni ofès. Ho trobo correcte. Potser em causa tristesa perquè em recorda els tomballons de la història, d'aquesta nostra història que fa més de cent anys volem refer. No és, certament, cosa de poc temps assolir-ho, si pensem que el deteriorament ens ve de segles.

Oriol Camps

Una nota de la Conferència Episcopal reclama un major respecte per als símbols i les ensenyances religioses

A Espanya també es retiren crucifixos de les escoles

A Espanya passen coses que són intencionadament silenciades però que a Polònia del Pacte de Varsòvia els catòlics pregonen als quatre vents. La retirada dels crucifixos de les escoles és un exemple de tot això.

MADRID.— Una nota de la Comissió Episcopal d'Ensenyança de la Conferència Episcopal Espanyola, assenyala que l'oració, en els seus moments oportuns, i d'altres pràctiques religioses o educatives tradicionals en l'escola formen part de l'educació cristiana i tenen el seu fonament últim en drets bàsics de llibertat religiosa que tothom ha de respectar.

"Cap autoritat acadèmica no té dret —diu la nota— a procedir unilateralment en aquesta matèria suprimint o prohibint pràcti-

ques religioses, retirant crucifixos, convertint capelles en sales per a d'altres serveis, retallant l'horari dedicat a l'ensenyança religiosa o col·locant-lo estratègicament en les hores menys adequades".

La nota recorda també als pares el dret que tenen a elegir per als seus fills una ensenyança i educació cristiana en l'escola, en condicions equiparables a les altres disciplines fonamentals. La nota es fa pública ara, que és l'etapa del curs escolar en què es formalitzen en molts centres les

inscripcions d'alumnes per al curs pròxim. En conseqüència, els bisbes recorden que els pares que vulguin per als seus fills una formació cristiana han de manifestar-ho en el moment que els inscrivin per primera vegada al començament del preescolar o EGB i al començament del BUP o de FP. Aquesta primera opció és vàlida per als restants cursos de l'EGB i per als altres cursos del BUP o FP.

L'últim punt de la nota adverteix que el dret dels pares que els seus fills rebin formació religiosa

i moral catòlica a l'escola "no es respecta només amb les hores dedicades a la classe de religió". D'aquí ve que "oferir en el mateix centre escolar, des d'altres assignatures o activitats, una ensenyança contrària a la formació religiosa i moral que els pares han sol·licitat, constitueix una greu violació d'un dret fonamental. La llibertat de càtedra és en aquest aspecte una llibertat limitada, per allò que la mateixa Constitució estableix sobre el dret dels pares a la formació religiosa i moral dels seus fills a l'escola".

Huelva

Els sacerdots han de tenir dret a unes vacances

HUELVA.— El bisbe de Huelva, Rafael González Moralejo, manifestà en una recent reunió del Presbiteri Diocesà, el seu desig que tots els sacerdots de la diòcesi puguin disposar d'uns dies de repòs.

Expressà la seva preocupació davant el fet de molts sacerdots, que per no trobar substitut, passen anys sense gaudir d'uns dies de vacances. Per la qual cosa, demanà que es donessin facilitats per poder suplir entre els sacerdots pròxims i, encara que això no fos possible i haguessin de deixar uns dies el poble sense sacerdot, podien i haurien d'absentar-se, almenys quinze dies, per reposar.

Pamplona

XIV Curs d'Actualització Teològica

PAMPLONA.— Del 6 al 10 d'agost hi haurà a la Universitat de Navarra, organitzat per la Facultat de Teologia, el XIV Curs d'Actualització Teològica que versarà sobre el tema "Déu i l'home: profundització teològica i pastoral".

Es tracta d'un curs monogràfic dirigit principalment a sacerdots, professors de religió d'EGB i FP. L'objectiu d'aquests cursos és el d'aprofundir teològicament i pastoralment sobre els temes: Déu, Crist i l'home; analitzar la situació cristiana actual i elaborar programacions per explicar aquests continguts.

Osca

Monsenyor Osés recorda la principal tasca de l'Església

"Evangelitzar, la més urgent"

OSCA.— "Jesús es el nostre model de com hem d'evangelitzar, perquè evangelitzar és la tasca que Ell ens ha confiat. I aquesta és la tasca de l'Església", ha dit el Bisbe d'Osca.

Monsenyor Osés, parlant de l'evangelització, ha dit que és "la cosa més urgent", que tots sense excepció sempre hem de fer" afegint-hi: "Sacerdots, catequistes, pares de família, que sou els primers evangelitzadors dels vostres fills, com Moisès, abans de dirigir-nos als altres i al poble, hem de parlar amb Déu cara a cara, com parla un home amb un amic".

I ser oients de la Paraula —afegeix el Prelat— es posar-nos en trànsit d'escoltar Déu, de deixar-nos interpel·lar per Ell".

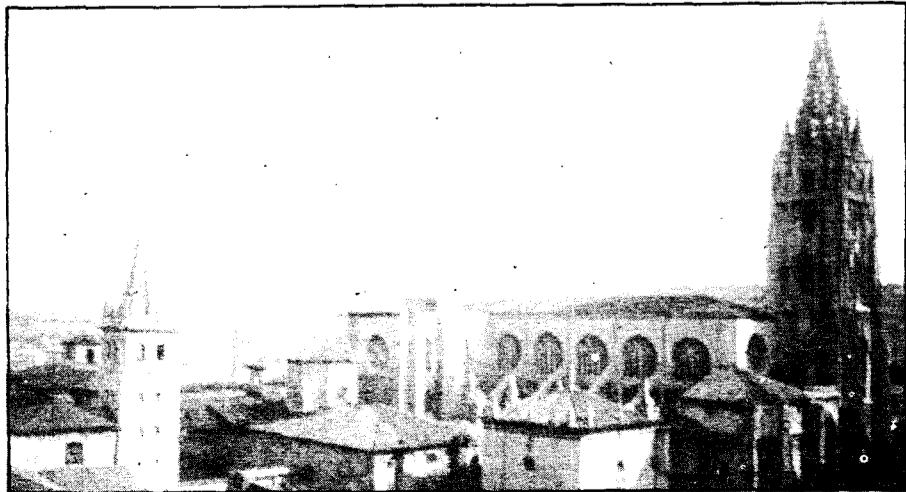
Per a monsenyor Osés evangelitzar es "comunicar l'experiència de Jesucrist viu i ressuscitat, experiència viscuda en nosaltres per la força de l'Esperit: sense això no

hi ha evangelització. Sense una resposta personal i vivencial a la Paraula de Déu, sense una conversió i sense oració no hi ha evangelització".

A més a més —segons el bisbe d'Osca— evangelitzar mai no pot ser un acte aïllat, sinó una acció profundament eclesial, feta en unió amb l'Església, garantia de l'autèntica evangelització".

L'Evangeli de Jesús —ha dit també monsenyor Osés— "es denuncia perquè es dirigeix a l'home que és pecador i que viu en un món estructurat per les seves mans que, tot sovint, és un món de pecat", però, abans de tot, és anunci de la Persona de Jesús, "com a Vida, com a sentit de la vida, com a resposta per a l'home, com a consol, esperança i salvació".

"Ser evangelitzadors —conclou el Bisbe— és apassionant, i ho és més encara en un món com el nostre que necessita quelcom més que bones notícies".

Oviedo

Posicionament del setmanari diocesà:

HUNOSA requereix un elevat grau d'humanitat

OVIEDO.— "La situació d'Hunosa és un entorn d'incoherències que requereix un elevat grau de moral i de moralitat per ser superat", segons el setmanari diocesà d'Oviedo, "Esta Hora".

En un editorial, el setmanari denuncia en el cas d'Hunosa "la greu desigualtat dels salaris, la redistribució injusta de les càrregues, la morositat en les depuracions dels privilegis", com a factors erosius.

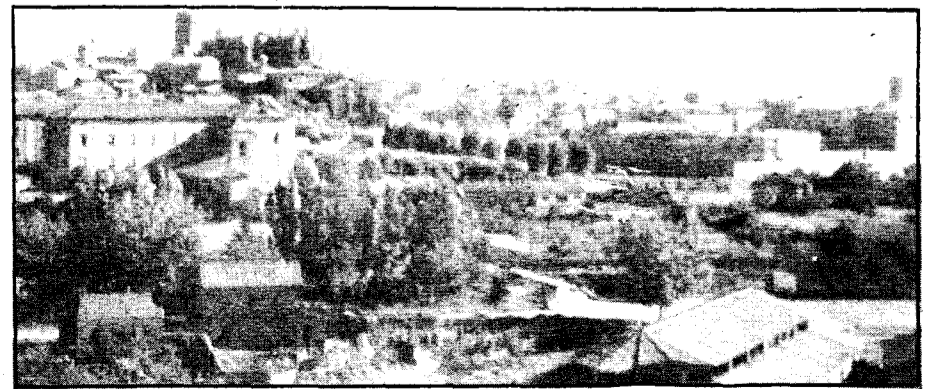
El mateix editorial denuncia "la malversació en l'administració dels fons, el tracte desigual en els convenis, la irracionalitat en la política de l'ocupació, les irritants diferències en els salaris", així com la desmoralització dels treballadors, l'absentisme i la baixa productivitat.

Per això l'editorial demana que s'intensi-

fiquin urgentment les mesures necessàries per incrementar la moral de la classe treballadora, i es purifiqui el comportament de les gestions i administracions, mostrant sensibilitat i solidaritat per als sectors de la plantilla de salaris més baixos.

En un altre ordre de coses, un nodrit grup de seglars d'Oviedo han decidit mantenir la presència cristiana en el món escolar. Compost per professionals laics, "Cristians per a l'ensenyança", que així es denomina el grup, aquest pretén "prestar un servei eclesial als cristians que exerceixen la docència" i, ha invitat a participar-hi a tots els qui exerceixen l'ensenyança i ho volen fer "des de la seva opció de creient".

Aviat a Gijón començarà a funcionar un moviment semblant a aquest.

A la casa "Frederic Ozanam"

JOVES FRANCISCANS TENEN CURA DELS MÉS NECESSITATS

Alfons, Nicolau, Joan Antoni i Xavier són quatre nois joves que dediquen la seva vida a un grup de vells, malalts crònics, disminuïts físics i invàlids. Viuen en la casa familiar "Frederic Ozanam", situada en un cèntric carrer de Barcelona. Són "Germans Franciscans de la Creu Blanca", associació fundada a Tànger pel Germà Isidoro Lezcano i erigida canònicament per l'actual arquebisbe de Sevilla Carlos Amigo.

En plena joventut —les seves edats van des dels 21 als 32 anys—, aquests nois han hagut de renunciar a moltes coses. La seva voluntat de servei els ha mogut a desenvolupar aquesta tasca de tenir cura de gent que ho necessita. Senten, en el fons, la satisfacció que proporciona el fet de lliurar-se amb generositat i contribuir a fer que la nostra societat, injusta i egoista, esdevingui una mica més humana.

L'edifici va ser cedit per les Conferències de Sant Vicenç de Paül, organització internacional catòlica de seglars que va ser fundada l'any 1833, a París, per Federico Ozanam. El seu objectiu fonamental és alleujar aquells que pateixen i els més desvalguts. A Barcelona, hi ha, concretament, 42 equips de treball.

Abans, aquesta casa familiar era la seu central d'aquesta organització a Barcelona. Va ser necessari realitzar unes obres importants. La reforma i

agencament de la casa costà 29 milions de pessetes, fet que demostra que la solidaritat encara és possible. El primer donatiu que es va rebre va ser el de la Fundació "Arquebisbe Modrego", de l'Arquebisbat de Barcelona. Va ser necessari fer el remodelatge de les dues plantes que hi havia i construir-ne dues més.

La casa va ser inaugurada el 27 d'octubre de 1983. L'acte va ser presidit pel cardenal Jubany. Hi assistí també el fundador i general dels "Germans de la Creu Blanca", Isidoro Lezcano. Uns mesos abans, el 8 d'agost, hi ingressaren les primeres persones que demanaren acolliment.

Bon clima de convivència

La jornada d'aquests quatre nois s'inicia a les set del matí. Resen les "laudes" i a les vuit van a missa. Després, preparen l'esmorzar dels residents que es lleven a dos quarts de nou. La resta del matí el dediquen a la neteja de la casa, la compra i a fer el dinar. Aquells residents que poden —i en tenen ganes— ajuden els quatre freres en la neteja de la casa. A la tarda, visiten la casa senyores de les Conferències de Sant Vicenç, que ajuden a fer la bugada, planxar i d'altres feines ocasionals de la casa que puguin sortir. Els residents, durant el dia, es dediquen a passejar, jugar a cartes o dominó,

Els Germans es lliuren en cos i ànima a la seva feina. Tots són bons cuiners. A la foto, un dels Germans és ajudat per unes col·laboradores.

veure la televisió, escoltar la ràdio, llegir, conversar. La llibertat de moviments és absoluta i cadascú fa allò que més li plau. El clima de convivència és excel·lent.

La feina que tenen no és brillant ni espectacular, però sí molt efectiva. El germà Alfons ens diu que a vegades és una mica rutinària, però que miren que no ho sigui canviant sovint

les seves responsabilitats domèstiques. Tots saben una mica de tot i no hi ha, al seu equip, un especialista per a cada feina. "Trobo —ens diu— satisfacció en allò que faig i això és

L'edifici va ser cedit per les conferències de Sant Vicenç de Paül

La reforma i l'agencament de la casa ha costat 29 milions de pessetes, fet que demostra que la solidaritat encara és possible

La majoria dels residents han nascut a Catalunya, o, si més no, porten molts anys aquí

Hi ha moltes peticions per entrar-hi. S'escullen, però, aquelles persones que estan més necessitades

EN ATS

el que compta. Si me'n vaig trobo a faltar els residents, el contacte directe i humà que hi tenim". Alfons va haver de renunciar a moltes coses. Les que més li costaren deixar foren la família i la promesa. Quan vivia a Terol ja anava sovint a l'asil, perquè portava dins seu aquesta vocació de servei. "Dedicant-me als altres —afirma— em trobo a mi mateix". I un pensa, quan li sent aquesta afirmació, que la seva mirada il·lusionada i viva és la millor prova que les seves paraules són sentides i que es manifesta amb tota sinceritat.

Portaveus de les Conferències, en parlar dels quatre Germans, diuen que són alegres i amables i molt treballadors. Saben que han deixat la casa en bones mans i que els vells que hi viuen reben una assistència molt digna i, a més, tenen l'afecte i la comprensió de quatre nois joves.

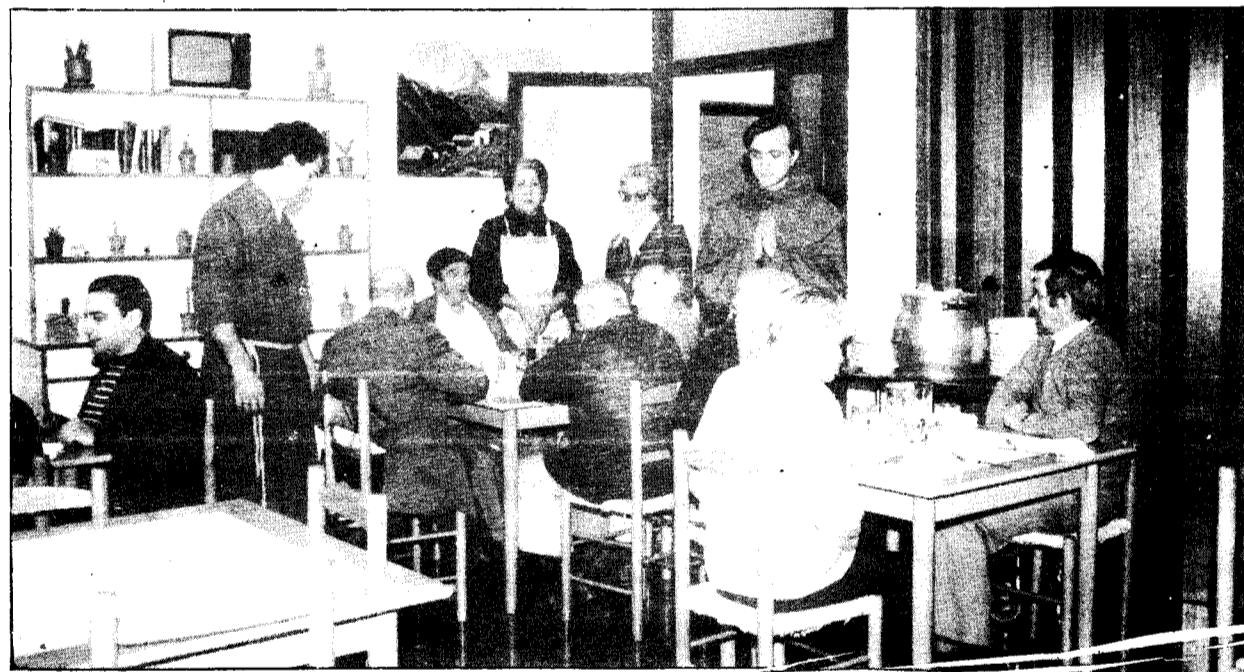
La majoria dels residents, segons ens diu el germà Alfons, han nascut a Catalunya o, si més no, porten molts anys aquí. Agraeixen que s'estigui per ells i se'ls doni un tracte humà i afectuós. La casa és oberta al públic cada tarda. En algunes ocasions, hi han anat grups de joves. Els residents guarden records molt bons d'aquests contactes. Alguns dels vells tenen problemes familiars greus: fills en atur amb quítxalla, fills o esposa malalts. La quantitat que lliuren cada mes a la casa serveix només per cobrir unes despeses mínimes. La resta, s'ha d'obtenir amb donatius. Ara, també s'ha demanat l'ajut d'organismes públics per tal que facin la seva aportació. "Mentre l'Estat —ens diu un dels portaveus de les Conferències— no pugui fer front a aquestes necessitats, caldrà que la iniciativa privada les cobreixi."

La casa familiar "Federico Ozonán" és un ple rodatge. Alguns dels acollits han començat a sortir d'excursió amb d'altres minusvàlids, gràcies a

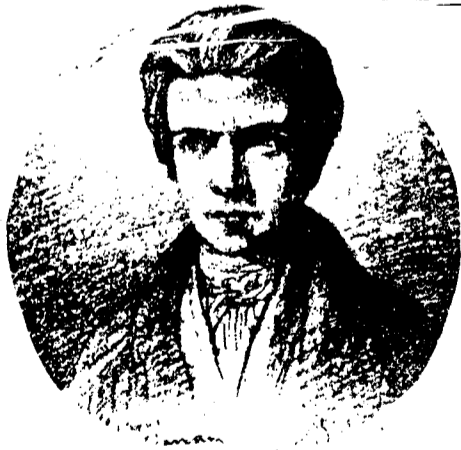
Membres de la Societat de Sant Vicenç de Paül col·laboren en les feines de la casa. Totes les aportacions són valuoses.

El cardenal Jubany presidí l'acte d'inauguració de la Casa el 27 d'octubre del 1983.

Els Germans i els residents resen alguns d'un dels àpats.

"La caritat és d'arreu i de tots els temps; la caritat és eterna i al mateix temps progressiva, ja que té com a propi no accontentar-se amb allò que ha assolit ni trobar repòs mentre resta algun mal per remeiar."

Frederic Ozanam

la tasca que realitzen els joves visitadors de malalts de l'Hospitalitat de Lourdes.

Actualment, hi ha divuit residents. N'hi entraran, aviat, tres més, amb la qual cosa quedaran cobertes les 21 places. Les peticions que es reben són nombroses, però malauradament no es poden atendre totes. Quan es fa la selecció de les persones per entrar-hi, s'escullen aquelles que estan més necessitades i les que no tenen ningú per atendre-les.

Tomàs Puntí

Esperit de servei a la comunitat

Una vida lliurada als més desvalguts

Els "Germans Franciscans de la Creu Blanca" senten una especial vocació per tenir cura dels més desvalguts i marginats. Amb alegria i espiritualitat "contagiosa" es lliuren a aquesta tasca seguint el missatge del seu fundador, el pare Isidoro Lezcano, que és membre de les Conferències de Sant

Vicenç de Paül.

Aquests Germans han professat els seus vots religiosos i poden donar la comunió. Són una branca dels franciscans. Porten, actualment, 22 cases a Espanya: Algesires, Barcelona, Càceres, Castell del Remei (Urgell), Ceuta, Còrdova, Hellín (Albacete), Osca, dues a Las Palmas, dues a Madrid, Mataró, Orense, Segòvia, Sevilla, Tànger, Tenerife, Valls, tres a Saragossa i Veneçuela.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77. (De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians. Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils. Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes béns industrials. INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència. Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa. INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador. Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb gran experiència. Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu. INEM 109.678

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès. Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i "aprestos". INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap de magatzem. INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa. INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social. INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques matins. INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems. INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'equip. INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell. Contracte mercantil.

GAP ADMINISTRATIU
INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

director-industrial amb experiència. Contracte mercantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR
INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics. Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa. INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa per transports, magatzems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu només matins. Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material audiovisual. Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.
INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica, planificació financera, costos, control de gestió i coneixedor temàtica fiscal. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-
Recepcionista amb experiència. INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins. Contracte mercantil.

OFICIAL 1.ª EBANISTA
INEM - 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIU
Amb experiència. Contracte Mercantil.

OFICIAL 3.ª TORNERO
INEM 36.491.459.

ADMINISTRATIVA Y-O
DEPENDIENTA
INEM 35.432.803.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.
INEM 36 969 329.

AUXILIAR ADMINISTRATIU
INEM 23.265.679.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, comptable i financera. Contracte mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.
INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència. INEM 20.302.647.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat. INEM 111.496.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-import. INEM 37.988.149.

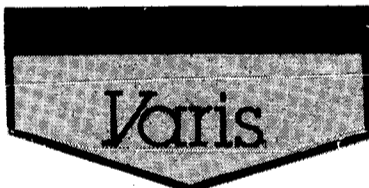
AUXILIAR

Administrativa i relacions públiques. INEM 38.478.279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA
O dependenta. INEM 35.053.491.

COMPTABLE,
contracte mercantil.

ENGINYER,
industrial, adjunt direcció general. INEM 48.383.

S'OFEREIX
informes per qual-
sevol treball: transportista, vigilant, cuidar xalet o masia. Interessats, tel. 229 66 38 de 9 a 10 nit.

DESITJARIA

Amistat amb persones formals preferentment si els interessa l'art, la música, la cultura catalana entre 30 i 45 anys de Tarragona. Escriu a l'apartat 628, de Tarragona.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys

Taller especialitzat Esmalt sobre metall-ceràmica Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

RESIDÈNCIA

Nois 7è, 8è i 1r. de BUP i 1r. FP. Tel. 247 52 36. de 6 a 10 tarda.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, INFERMERS, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

S'OFEREIX

Secretària només matins escriure a Catalunya Cristiana. València, 244 Barcelona- 7 Ref. 808.

VENC

Pis Mataró ideal per a persones grans. T. 247 52 36, de 6 a 10 vespres.

COMPTABLE

Adminis. amb experiència i nocions d'anglès. Maria Vera, c/. E. Blasco, 1-3, 2.º 3.º Esc. A. El Prat de Llobregat (Barna).

Vendes

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants FINQUES QUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7

NÒM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

Si som els que molts lluitem per la Justícia seran molts els que tindran Pau.

DIUMENGE

V DE PASQUA

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

L'ESGLÉSIA, OBERTA A TOTS ELS POBLES

Tota realitat viva és, en el seu origen, simple i essencial. És en expandir-se a través del fenomen creat que esdevé complexa. La veritat simple i essencial del cristianisme és la persona de Jesucrist. La complexitat es presenta quan la fe i la comunió en ell s'expandeix a través del fenomen humà universal. D'aquí neix la necessitat del clergat indígena que, mantenint la fe en l'essencial, s'esforci per harmonitzar-la amb la idiosincràsia de cada poble. Perquè Déu és Pare de tots i, certament, estima i respecta les justes diferències ètniques i culturals de tots els seus fills.

Lectura dels Fets dels Apòstols (6:1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: "No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula". Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicanor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

L'AMOR DEL SENYOR NO ENS DEIXA MAI

El nostre viure està tot ell embolcallat per l'amor provident de Déu. Aquest pensament asserena l'esperit del cristià en qualsevol circumstància. La fe no ens allibera de la irreversible tribulació del viure; però ens dona conhort i esperança en tota ocasió. En les alegries i en les penes, la joia inefable del cristià és la certesa que Déu és a prop, i que res no serà prou fort com per frustrar la realització del disseny amorós i salvífic de Déu sobre totes les històries.

Salm 32: 1-2,4-5,18-19 (R.:22)

Justos, aclameu el Senyor,
fareu bé de lloar-lo, homes rectes.
Celebreu el Senyor amb la lira,
acompanyeu amb l'arpa els vostres cants.

R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor. **R.**

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor: que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. **R.**

Tot allò que no és de Déu no pot satisfer la meua
esperança.

Blai Pascal

La veritat és ferma però delicadament humil

Xarbotem sense parar enmig de coses inestables, i vivim amb una desagradable sensació d'inseguretat. "Els fonaments trontollen", va dir un gran teòleg. Potser fan el que han de fer: aguantar —que per això hi són— i sacsejar —perquè tothom toqui de peus, a terra—.

No ens ho acabem de creure que la malura del temps hagi corcat les atàviques columnes de la terra, i ens entestem a pensar que sota els forats superficials hi ha encara un fonament últim, ferm i segur, que tot ho sosté definitivament. ¡Si n'ha rebut de noms aquesta base! Ordres, essències, raons, substàncies, valors, éssers de les més variades espècies, tot ha servit per a copsar un entrellat ideal sobre el qual, ben refiats, poguéssim pujar-hi de peus.

La història de les idees ens fa resseguir, complaent, un insospitat ventall de propostes suggerents per entendre els fonaments. La història dels fets s'hi contraposa. Ens enclasta als ulls, enristida, les grans barbaritats que hom ha fet invocant els més bells principis. Fa esgarriar.

Però, malgrat les malaventures de les idees, no ens podem estar de fer-les treballar. Sense la passió d'entendre el món, sense la dèria de malfiar-nos de les aparences, sense el neguit per revisar el provisional, ens decandim inevitablement. Necessitem la claredat de la llum, la fermesa del fons, la visió definitiva. L'error, la penombra fal·laç, la base insegura, ens amenacen de mort. I bé cal que ens defensem, ni que sigui amb fràgils ideals.

Per això des que hi ha món, hi ha recerca de la veritat. "¡Que la realitat es mostri tal com és! ¡Que res no amagui l'ésser que enclou! ¡Que el que pensem s'avingui amb el que veiem! ¡Que l'actuació sigui com call!" Són imperatius diversos que han ordenat diversament l'enteniment, per tal que assolís la multiforme veritat.

També Israel cercà la fermesa de la veritat, també els seus

orants demanaren que la vida els fos veraç. I quan els ho fou, saberen reconèixer els favors del Déu fidel. **El Senyor ha escoltat el meu clam**, confessava agraït el salmista. **M'ha tret fora del fang, del llot on em moria, ha posat els meus peus sobre la roca i m'hi sento segur.**

Com tothom que tingui un dit de front, el creient s'adona que tot és inestable: caràcters i lleis, propòsits i creences. Però, sense saber com, ell rep un ajut immerescut que el reconforta. Ve del Déu de l'aliança que no oblida els seus. La fe acull —molt abans que la raó hi pugui dir res— l'Amor creador que de l'enemistat, en fa néixer pau; de la por, coratge; de l'obscuritat, claror. Israel l'espera perquè sap que són d'ell l'amor fidel i la redempció generosa.

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai, aquesta és l'esperança que posem en vós. Sabem que sou fidel, per això us ho demanem. **La Paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa.** La Paraula és Jesús, el Crist, el Fill etern enviat a la terra. Ell ens revela la saviesa de Déu, els seus plans salvadors. Ell és l'autèntic amor de Déu als homes. Per això va poder dir: **Jo sóc la veritat.**

L'ajut immens, que els fidels israelites reberen i saberen reconèixer al llarg de llur penosa història, ha culminat en la veritat de Jesús, el revelador del Pare. Ell és la **pedra viva** sobre la qual Déu volgué fonamentar la nova humanitat. **Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és escollida, de gran valor.** No sempre ho sabem veure. Tal vegada, ni podem. Les crisis, els desànims ens allunyen irresistiblement de Jesús. La veritat és ferma, però delicadament humil. L'error és inconsistent, però desafiadament arrogant. Jesús és la ferma i humil pedra divina que **han rebutjat els constructors** —els arrogants constructors d'errors— però ara corona l'edifici.

Maur Esteva
Abat

PARTÍCIPS DEL SACERDOCI ÚNIC DE CRIST

El cristià, malgrat totes les seves pobreses, és una persona radicalment dignificada per la seva incorporació viva al Crist Vivent. Crist és la pedra angular i la clau de volta del seu cos eclesial. Per ell, amb ell i en ell tot el poble de batejats i santificats per l'Esperit Sant participa per la pregària, per la vida filial de la gràcia i per la missió testimonial de la fe, del sacerdoti únic de Jesucrist.

Lectura de la primera carta de sant Pere (2:4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és "escollida, de gran valor". També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclatada: "Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat". És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen "la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici", i "s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure". Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou "un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu", perquè "proclameu la lloança" d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

JESÚS, CAMÍ, VERITAT I VIDA

Jesucrist és el gran revelador del Pare i el donador de la vida de Déu a tots els qui creuen en ell. No és veritat que la vida és un camí que no porta a enlloc; fet en comunió amb Jesucrist porta a la casa del Pare. No s'hi val a fer l'agnòstic, després que Jesús, el Verb de Déu, ens ha revelat la veritat de Déu i la veritat de l'home. Tampoc no és just alimentar una moral de derrota i de mort, després que Crist, amb la seva mort i resurrecció, hà vençut els enemics de l'home, i ens ha revelat que l'última veritat de l'existència personal humana és la vida eterna i gloriosa en la plenitud de Déu.

Evangelí segons sant Joan (14:1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig". Tomàs li diu: "Senyor, si ni tans sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?" Jesús li diu: "Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist". Li diu Felip: "Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més". Jesús li diu: "Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic, no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare".

Calendari

20 de maig. Diumenge V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 6,1-7, S 32, segona, 1P 2,4-9, tercera Jo 14,1-12.
21 de maig. Dilluns de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 14,5-17, S 113b, segona Jo 14,21-26.
22 de maig. Dimarts de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets, 14,18-27, S 144, segona Jo 14,27-31a.
23 de maig. Dimecres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets, 15,1-6, S 121, segona Jo 15,1-8.
24 de maig. Dijous de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,7-21, S 95, segona Jo 15,9-11.
25 de maig. Divendres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15-22, S 56, segona Jo 15,12-17.
26 de maig. Dissabte de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,1-10, S 99, segona Jo 15,18-21.

L'Església celebra

Diumenge, 20 de maig. V de Pasqua. Sant Bernardí de Siena, franciscà; Sant Boi, màrtir i Santa Basilisa, verge. El sol surt a les 4,27 i es pon a les 8,20. Festa major a Sant Boi del Llobregat. Fira a Port de la Selva, Verges i Figueres.
Dilluns, 21 de maig. Sant Secundí, màrtir; Sant Valent, bisbe màrtir i Santa Virginia, vídua.
Dimarts, 22 de maig. Santa Joaquina de Vedruna, fundadora; Santa Rita de Càsia, vídua monja i Santa Quitèria, verge màrtir. Festa major a Bonastre, Corbins, Linyola, Sanaüja i Vil·la Baixa.
Dimecres, 23 de maig. Sant Desideri, bisbe i Sant Joan Baptista de Rosi, pvre. Festa major a Bovera i Els Omells de Na Gaia.
Dijous, 24 de maig. Maria Auxiliadora, Sra. de la Providència. Sant Vicenç de Lerín, prev.
Divendres, 25 de maig. Sant Beda el Venerable, confessor doctor; Sant Gregori VII, papa i Santa M^a. Magdalena Sofia Barat, fundadora. Festa major a Foradada.
Dissabte, 26 de maig. Sant Felip Neri, fundador i santa M^a. Anna de Jesús Paredes, verge.

L'Expressió "esperit de sacrifici" avui sona malament, ens desagrada per la càrrega negativa que se li ha donat i perquè se l'ha aplicada a coses que no són com cal. Amb tot té ple sentit quan es desplega en favor dels altres, és la renúncia personal per al bé del pròxim, sigui familiar o social. Potser convindria no bandejar aquest valor que sembla antiquat i molt tradicional i intentar de recuperar-lo en una nova visió.

J. Boix

D'ACÍ I D'ALLÀ

Desmitologitzar no és dessacralitzar

Els creients hem d'ésser constants a mirar les criatures aureolades encara de la resplendor de la llum del primer dia en què Déu les féu sortir del no-res, com les veia Sant Francesc d'Assís.

Amb la bona intenció de foragitar els mites, molts han entès que es tractava de dessacralitzar l'obra de la Creació. La lleugeresa amb que alguns avalen l'avortament mostra que s'oblida que el cordó umbilical, no ens lliga pas a la primera cèl·lula vivent, sinó a aquella sentència bíblica: —"Al principi, Déu creà". Aquesta doctrina no necessita cap "aggiornamento".

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

El pare Vallet, en el centenari del seu naixement

"Un home enviat per Déu"

Fa cent anys que naixia el pare Francesc de P. Vallet, prou conegut a tot Catalunya. Com Joan Baptista, fou "un home enviat per Déu", és a dir, un home carismàtic. Déu volgué servir-se d'ell per promoure una tornada de grans masses a les fonts de la vida cristiana a Catalunya.

L'evangeli ens diu que el Baptista atreia les masses d'homes cap al desert. Homes d'un poble que s'anomenava "el Poble de Déu", i ho era de debò: era el Poble de l'Aliança.

Però en aquell poble hi havia bons fills d'Abraham i mals fills d'Abraham. Homes orgullosos i homes humils; avars —injustos amb ells mateixos i amb els altres—, i homes generosos; homes lliurats a la luxúria, i n'hi havia de castos, senyors del propi cos; superbirosos, fàcils a les explosions de la ira, i humils i pacients; n'hi havia d'envejosos, plens de tristesa pel bé del pròxim i de senzills amadors del bé de tots. I encara hauríem de dir que en aquell poble hi havia fills d'Abraham que a estones eren bons i a estones dolents, encara que sense una voluntat dolenta petrificada en el cor.

I deien aquells homes a Joan Baptista: "Mestre, que hem de fer?" I ell els responia: "Penitència: feu fruits dignes de penitència". És a dir, canviar de mentalitat; deixar els camins equivocats...

Homes de Catalunya cap al desert

El pare Vallet també s'emportava els homes de Catalunya cap al desert per fer penitència, és a dir, per canviar de mentalitat. Tots eren homes batejats, fills de la vella Catalunya més o menys cristiana, des dels temps de sant Pau. Cristians, però molts d'ells descristianitzats, d'una societat que necessitava —segons frase del mateix pare Vallet— d'una recristianització.

El pare Vallet s'emportava lluny els homes de bona voluntat. Lluny de les seves llars; lluny dels seus sindicats i de les seves fàbriques i negocis; lluny de les aules de la universitat i de les granges i de les seves terres de conreu; lluny dels camps d'esport i de les sales de ball i altres espectacles. Se'ls emportava cap al desert de les cases d'exercicis espirituals, ni que fossin tant improvisades com per exemple, l'antic convent de Sant Francesc de Berga.

Fer sortir de les pedres fills d'Abraham

El pare Vallet no buscava, amb la seva obra, una selecció de perfectes per tal de fer amb ells com una nova nissaga de fariseus, sinó que volgué atreure a tothom; tal com feia Joan Baptista, segur que Déu "encara" tenia poder de fer sortir de "les pedres fills d'Abraham". I, una vegada més, el poder de l'Altíssim obrà la meravella: de grans pecadors en va fer grans amadors.

Aquest ha estat el carisme i missatge del pare Vallet, que morí donant uns exercicis espirituals al col·legi de San Fernando dels Escolapis de Madrid, el 13 d'agost de 1947, i del qual enguany celebrem el centenari del seu naixement.

El balneari de Caldes de Montbui, casa d'exercicis espirituals

Cal fugir al desert. Tenim massa fressa. Massa espectacles, massa febre en els negocis, en l'esport, en la política. Cal allunyar-nos de l'arbre per veure el bosc. Avui més que mai necessitem el silenci que ens eleva a Déu.

A Caldes de Montbui hi ha un balneari, que fou famós en temps passats i que els seus antics propietaris el donaren per un casal d'Exercicis espirituals. Avui porta el nom de Casa d'Exercicis "Ntra. Sra. de Montserrat". És un veritable oasi de pau, amb sol, llum i bosc. Tenen cura d'aquesta casa les filles espirituals del pare Vallet, les Germanes Cooperadores Parroquials de Crist Rei.

Antoni Sospedra i Buyé,

CP.CR.

CONCERT DE PRIMAVEGA

ORQUESTRA JOVENTUT PERCUSSIONISTA DE CATALUNYA

PATUFETS I TIMBALERS de l'Orfeó Laudate

CORAL GARBÍ d'Escolàpies "Pueri Cantores" de Sabadell

Direcció: ÀNGEL COLOMER i DEL ROMERO M.ª EUGÈNIA CASTELLVÍ I NADAL

Obres de Colomer, Kodály, Reusch, Orff, Britten, Bartók, Guinjoan, Jordà, Geis, Pergolesi, Respighi, Strauss i Vivaldi

Diumenge, 20 de maig de 1984, a les 18'30 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats a les taquilles del Palau, d'11 a 13 h. i de 17 a 21 h. (dissabtes matí tancat). Preus especials per a estudiants.

Amb el suport de
"la Caixa"
 CAIXA DE PENSIONS

TVE - 1.ª Cadena - Emissió: "PUEBLO DE DIOS"

Diumenge, dia 20 de maig, a les 11,30
 "MONTSERRAT, COR DE CATALUNYA"

Hi participaran: El Cardenal Narcís Jubany, Arquebisbe de Barcelona. El Rvdm. P. Cassià Just, Abat de Montserrat.

- Reportatge del viatge de Joan Pau II a Catalunya.
- Santa Joaquina Vedruna, santa catalana.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Crist, el nou Sinaí

Trobar Déu, acostar-se-li; viure amb ell a casa seva, és el desig ancestral de la humanitat de tots els temps. També de la humanitat d'ara, tot i que sembla que hagi superat aquestes idees i aquest anhel. L'home modern continua cercant i suspirant la presència de Déu. El que passa és que s'equivoca d'imatge i acaba enderiat per uns ídols que el deceben. La història es repeteix. Israel surt al desert a cercar Déu en la llibertat. I el troba. Jahvèh mateix li surt al pas i se li mostra al Sinaí. Allà a la roca, Déu parla al seu poble a través de Moisès. El poble, però, resta lluny, atemorit, escoltant el remor de la veu de Déu i contemplant el fulgor enlluernador de la seva presència. Es com un xoc entre la omnipotència de Déu i la pobra feblesa del poble, que acabarà fent-se una imatge divina al seu abast. Jesucrist és la nova i definitiva imatge de Déu. És la imatge vivent del Pare. Per això Pere exhorta els batejats a acostar-se sense por a Jesús, el nou Sinaí, el nou lloc de trobada de Déu amb els homes. **Acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva** (v. 4a). La pedra viva és el Crist ressuscitat. Els homes l'havien rebutjada. No era útil als seus projectes. Els feia

Com pedres vives

(1 Pe 2:4-9)

nosa. Per això van crucificar Jesús. Però als ulls de Déu és una pedra escollida, de gran valor (v. 4b). Per això ha estat recollida i posada com a pedra fonamental de la nova Jerusalem, la ciutat del definitiu temple de Déu (v. 6).

Un temple espiritual

Units a Jesucrist, la pedra viva, els cristians són també al seu torn els materials vius amb els quals Déu edifica el seu nou temple. No és que en aquesta construcció, cada cristià hi faci individualment el paper de bloc de pedra picada. La vida de Crist que el cristià ha rebut en el baptisme, el configura de tal manera a Jesucrist que amb ell esdevé el nou temple de Déu. Un temple espiritual, no fonamentat ni en la raça, ni en la pertinença material a un poble determinat, sinó cohesionat per l'Esperit, present per tot el món, capaç d'ofrir víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist (v. 5). Convindria entendre molt bé que aquest temple espiritual no és

precisament l'Església vista com una corporació humana. El temple del Nou Testament és Jesucrist. El Crist total: el Cap i els membres. I és aquí, en aquest Temple-Jesús que els cristians oferim a Déu el sacrifici de la nostra vida, salvada pel misteri pasqual de Crist i unida a ell pel baptisme. Quina altra perspectiva no veuríem en la celebració dels sacraments de l'Església —i sobretot en la celebració de la missa dominical— si partíssim sempre d'aquestes idees que avui ens exposa sant Pere! No podem limitar-nos "a oír" missa. Cal que amb l'ofrena del pa i el vi, ens oferim també nosaltres, perquè la força del sagrament consagri l'Església i tot el món, com una víctima espiritual, acceptable a Déu per Jesucrist.

Poble escollit...

Crist, la pedra viva, és també pedra de contradicció: és de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no

creuen... s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure (v. 7-8). Els que no fan cas de la predicació —sempre n'hi haurà que no en fan cas—, tant si són a fora com a dins de la "materialitat" de l'Església, Jesucrist és un escàndol, motiu d'ensopec. Però els batejats, els que de debò deixen que Déu faci d'ells un temple espiritual per la seva unió amb Jesucrist, sou un poble escollit (rellegiu, si us plau, l'endreaça de la carta a: 1:1-2), un reialme sacerdotal —allò que havia d'haver estat Israel, una raça de nobles dedicada al culte de Déu enmig de les nacions, ara ha estat traspassat a l'aplec dels batejats—, una nació sagrada —pel baptisme el cristià ha estat arrencat de l'àmbit del profà i consagrat a Déu—, la possessió personal de Déu, propietat seva, adquirida —redimits— amb la sang de Crist. I ve el destí de tota aquesta acció salvadora: **Perquè proclameu la lloança d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable** (v. 9). Aquesta proclamació cal fer-la, principalment, amb la cohesió de la nostra vida cristiana. Vivint-la sense urc ni desafiements estúpids, però també sense covardies ni replegaments intimistes, ja que es tracta de "proclamar", o sigui, cridar davant de tots la lloança de Déu. Vet aquí una meditació molt adient per a nosaltres, cristians d'ara i d'ací.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."
Antonino Zichichi

10 - Isaac Newton: La Gravitació universal

Quan preguntaren al cèlebre divulgador de la ciència Isaac Asimov, a la revista "Science Digest", quin havia estat segons la seva opinió el científic més gran de tots els temps, contestà: "Si la pregunta fos: quin ha estat el segon científic més gran? seria impossible de contestar. Hi ha almenys una dotzena de candidats per a aquest lloc: Arquímedes, Einstein, Darwin, Pasteur, Galileu... Però com que la pregunta és: quin ha estat el més gran? no hi ha problema. I crec que la majoria dels historiadors de la ciència no dubtaria a afirmar-ho: Isaac Newton".

Efectivament Newton inventà les matemàtiques superiors, fundà l'òptica moderna, establí les bases de la mecànica racional i féu donar un pas de gegant a l'astronomia amb la seva llei de la Gravitació Universal. Qualsevol de les quatre gestes bastava per a immortalitzar-lo. A nosaltres ens toca parlar només del punt quart:

Sir Isaac Newton (1642-1727)

Va néixer el dia de Nadal de l'any de la mort de Galileu, a Woolsthorpe (Lincolnshire, Anglaterra), prematur i malaltís, dies després de la mort del seu

pare. Quan tenia tres anys la seva mare es tornà a casar i deixà el noi a casa dels avis. Va anar a l'escola de Grantham tenint ja 12 anys i va avançar molt lentament en els estudis. La seva mare enviudà un altre cop quan ell tenia 15 anys i el tragué de l'escola perquè tingués cura del camp. Però el noi ja havia començat a interessar-se per la ciència i d'amagat passava temps amb els llibres. Un dia son oncle el trobà resolent un problema de geometria i s'adonà de la facilitat que el noi tenia per les matemàtiques i convencé sa mare que l'enviés a la universitat de Cambridge. Tenia 19 anys. Allí trobà un professor que li va copsar les extraordinàries qualitats que tenia, Isaac Barrow, el qual l'ajudà generosament. Va graduar-se als 23 anys.

L'any següent 1666, la pesta obligà a tancar la universitat i Newton tornà a casa. Però la interrupció de la seva vida universitària no fou pas interrupció dels estudis. A Woolsthorpe es dedicà a les seves investigacions. És a aquesta època que s'atribueix l'anècdota de la poma: que en veure'n caure una d'una pomera reflexionà si la força que la feia descendir no era la mateixa que la que fa que la lluna giri al voltant de la terra i els planetes al voltant del sol. El

que és cert és que ja aquest any, com ell ens dirà més tard, resolgué el problema. Però no ho publicà perquè, segons sembla, no li donava prou exacte, degut al valor defectuós amb què es coneixia el radi terrestre.

El curs següent tornava a Cambridge, i al cap de dos anys presentava la dimissió de professor Barrow, designant com a successor Isaac Newton, que tenia aleshores 27 anys.

"Philosophiae Naturalis Principia Mathematica"

Aquesta famosíssima obra d'Isaac Newton té la seva història. Un dia de 1684 l'astrònom Sir Edmund Halley anà a veure el nostre home i li preguntà com es mourien els planetes si hi hagués entre els cossos una força d'atracció que minvés com el quadrat de les distàncies. Newton contestà a l'acte: "En òrbites el·líptiques". "Com ho sabeu?". "És que ja ho he calculat". La sorpresa i l'alegria brillaren als ulls de Halley: "I els càlculs no me'ls podríeu donar?" Newton li digué que era al 1666 que els havia fet i ja no els tenia, però que si volia els hi tornaria a fer. I al cap de tres mesos li lliurava un breu escrit "Propositiones de motu". Halley

l'animà a desenvolupar tot allò en un llibre extens i Newton es decidí: al cap de quinze mesos havia acabat "Philosophiae Naturalis Principia Mathematica" (= Principis matemàtics de la filosofia natural), "el més gran treball científic que mai s'hagi escrit", "el més gran esforç mental que hagi fet un home en tota la història"... s'ha dit.

Com que la "Royal Society" es negà a pagar l'edició (de 300 ó 400 exemplars), Halley va carregar amb les despeses. Però en vida de Newton encara se'n feren dues edicions més: el 1713 de 700 exemplars i el 1726 de 1.250.

La nova visió del cosmos

Kepler, després d'un treball d'anys, havia descobert tres lleis que complien els planetes. Ara Newton generalitza dient que tots els cossos del cosmos compleixen una llei: "Entre dos cossos qualsevol sempre hi ha una força d'atracció que és proporcional directament a la quantitat de matèria que posseeixen i inversament al quadrat de la distància que els separa". D'aquesta llei se segueixen com a simples i fàcils conseqüències no tan sols les tres lleis keplerianes sinó també l'explicació

d'altres fets ben coneguts i fins ara no explicats: la irregularitat del moviment de la lluna (en el qual influeixen terra, sol i planetes més pròxims), la precessió dels equinoccis, l'òrbita dels cometes (de vegades parabòlica o hiperbòlica), les marees (que Galileu no sabé raonar)...

La simplicitat del cosmos no està, doncs, en el moviment circular dels astres, com creien els antics, sinó en una sola llei que regula tots els seus moviments per diferents que semblin, aquesta llei que ara anomenem "Llei de la Gravitació universal".

A la tomba de Newton hi ha escrit: "Alegrin-se els mortals que hagi existit un tal i tan gran ornament del llinatge humà". Però Alexander Pope va escriure un altre projecte d'epitafi:

"Nature and Nature's laws
[lay hid in night:
God, said: Let Newton be! and
[all was light"

que vol dir: "La natura i les lleis de la natura estaven amagades en la nit; Déu digué: que hi hagi Newton! i tot fou llum".

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona.

Els joves i la fam en el món

A través d'un interessant documental, tres joves estudiants varem tenir l'oportunitat de conèixer el problema bàsic de l'alimentació de l'home, en països on la tècnica de potenciació d'un apreuat element és inexistent: la manca d'aigua. Aquest anhelat fluid, adorat pels antics grecs com el principi de la vida i imprescindible en tot el procés biològic de l'home, escasseja en els països tercermundistes (països americans, africans i asiàtics). El món occidental ha aportat solucions a aquests problemes, ben desinteressadament, a través d'organitzacions de sosteniment mundial, o bé especulant, per mitjà de les relacions bilaterals. Fins i tot, així la nostra societat sembla no escoltar les súpliques que clamen milers de veus famolenques, perquè els intents de solució només arriben a això, a "intents", i els que es converteixen en realitat subsisteixen només en acords benintencionats que no arriben a arranjaments polítics.

Tot això passa a causa de la poca sensibilització de la societat

actual pel que fa a les dificultats que passen els països tercermundistes per aconseguir una línia decent de progrés i civilització. La major part d'aquesta escassa comoció mundial resideix en els joves; sí, aquestes màquines programades per un misteriós poder superior que actuen seguint la línia de l'economia de consum, implantada fa molts anys...

Moltes vegades als joves, el futur mundial del país, se'ns titlla de despreocupats i irresponsables davant les dificultats de la vida; i els adults arriben a la conclusió que l'experiència és l'arma més gran per sobreviure en aquesta societat sense escrúpols. Nosaltres que vivim immersos en una societat capitalista, monopolitzada per un estament superior, que som dirigits i obligats a seguir les pautes que marca aquest "misteriós" escalafó autoritari, ¿hem de sentir-nos responsables de la problemàtica tercermundista? ¿hem de ser conscients davant de tal problema? ¿podem aportar solucions factibles?

Actualment, la joventut viu en-

mig d'una societat perversa i egoista.

El progrés proporciona les màximes comoditats a l'home. El consum obliga a la societat a demanar més i més sense mai acabar. Tot això influeix de forma directa els joves, abocant-los a un abisme sense fi i convertint-los en éssers materialistes. Per això, la mateixa societat impossibilita la conscienciació d'uns problemes bàsics del Tercer Món. ¿Un coneixement profund del fet podria despertar l'essència avorrida de la joventut? No es pot afirmar taxativament; només a llarg termini podria arribar-se a saber la veritat. Si arribés el cas probable de l'afirmació, la transcendència amb que es portarien a terme els esforços dels joves per neutralitzar el ferotge enemic del nostre cos: la fam, seria tangible, està clar que sempre dirigits per la inevitable veu de l'experiència.

Miquel Nadal

Joan Thomas

Ricard González

3r. BUP Escola Pia de Diputació

Ensenya d'or del Centre Excursionista de Catalunya

Carles de Chopitea

En Carles era un amic que et feia companyia fins i tot de lluny. Quan erem adolescents i a casa anàvem tots a col·legi, jo havia sentit anomenar en Carles com amic del meu germà.

De gran vaig saber qui era, el vaig conèixer i la primera cosa que em frapà d'ell, és que no semblava un aristòcrata com de fet era.

En Carles era senzill, anava a dir vulgar, a no ser per aquell toc especial, aquella discreció, aquella bondat, aquella cortesia seva tan planera tan senzilla tan neta, que el feia amable tot seguit.

Anys més tard a Núria, essent amiga de la seva esposa Montserrat, fèrem excursions junts, convivint amb el grup d'A.C. de Sarrià.

Ell que era un empedreït excursionista es posava sempre al to dels inexperts companys.

En Carles sense dir-me res, em va ensenyar a caminar, a fer muntanya. La primera vegada que vaig pujar al Puigmal, vaig fer-ho amb ell com a guia. No anava ni el primer. Com que a mi m'imposava molt guanyar aquell cim que sabia que era el més alterós de la vall, recordo que bo i fent els preparatius, segurament excessius, sobretot comparant-los amb els d'ell que no duïa res, vareig dir-li.

—Carles, tu el saps el camí del Puigmal?

Em contestà.

—Si vols t'hi acompanyo adormit.

i jo em vaig fer el propòsit de seguir-lo allò que es diu, posant els peus a les seves petjades.

Ell anava sempre al mateix pas, un pas normal, senzill com ell era, però t'adonaves com era d'admirable precisament, aquesta normalitat i senzillesa. Quan caminava a muntanya, semblava que fes una carícia a la terra en lloc de trepitjar-la. El seu pas el podia fer tothom, i jo crec que aquí hi jugava la seva bondat, car ell era un mestre d'excursionisme, i feia com el bon professor que té el do, de fer entenedora l'assignatura més difícil.

Semblava que anés resant, jo crec que enamorat com era de la Natura, quedava pres de la muntanya, i com que era un creient fervorós, aquell caminar muntanyenc se li feia un acte d'adoració i lloança al Faedor de tanta bellesa, fruïa, era feliç, amb una joia neta i senzilla.

Amb el mateix grup, ens entusiasma per anar a Carançà. El camí era fatigós, potser precisament perquè no hi havia camí, però ell avançava segur, tirant sempre per la banda més inesperada, semblava com si seguís un corder invisible; quan ens extasiarem al llac petit, mormolà:

—Us agrada? No us en penediu oi?

Ens costà bastant arribar al Gran, però quan el descobrirem al tombant d'un rocam, fèrem un crit exultant. Ell en Carles bo i dret, somreïa, ens havia dut fins allí, i la nostra admiració no tenia límits. Ell havia fet una bona feina, estava satisfet, com l'artista contemplat la seva obra.

La felicitat és comunicativa, diuen que aquesta fou la causa per la qual Déu creà els homes, volgué fer-nos participants del seu goig etern. No és estrany doncs que els d'ànima sensible i bondadosa, gaudeixin acompanyant els amics, fent possible que els altres, puguin copsar la bellesa i grandiositat de l'alta muntanya.

Quan aquest dia sis de març, t'hem acompanyat, Carles, amb el teu petit caminar fins a l'altar, per resar per tu l'Eucaristia, hem sentit com una seguretat que tu ja caminaves pels eternals camins dels estels, que arribaries molt aviat a l'alta muntanya de la Glòria, però la cançó dels adéus, Carles, no l'hem pogut acabar, un nus ens ha apagat la veu, l'hem cantada per dins entre llàgrimes, però eren unes llàgrimes, senzilles benignes i suaus.

Tu que per nosaltres fores el gran mestre d'excursionisme, has passat al davant, espera'ns, que la teva senzillesa i bondat ens faran de senyal de pista, i ens ajudarà sens dubte a trobar el camí de la casa del Pare.

M^a. Àngels Papiol

Seminari Menor La Conreria

Sergi Gordo, 17 anys

La Conreria ha creat en mi un hàbit d'estudi.

—Com vas arribar a la Conreria?

—Jo ja des del setè curs de bàsica volia ser capellà, encara que aquesta idea no era prou ferma. Va ser el mossèn de la parròquia qui em va parlar d'aquest lloc, car ell ho coneixia perfectament, havia estat com a alumne i com a professor i educador després.

Hi vaig començar ara fa tres anys amb el 1er. de Bup.

—Que hi has trobat a la Conreria?

—Una gran família formada per educadors, professors i alumnes.

Aquesta família m'ajudat a madurar la meua opció personal.

També he trobat una formació acadèmica excel·lent on els professors són al costat nostre, inten-

tant ajudar-nos a comprendre tot el que ensenyem.

La Conreria ha creat en mi un hàbit d'estudi.

I també he trobat un caliu espiritual on madurar la meua fe sense un aïllament del nostre món, car els caps de setmana els passem a casa, gairebé amb la mateixa eficàcia de tracte amb els pares, la parròquia i els grups de joves que podríem tenir sense internat. I aprofitant la riquesa que comporta la convivència estreta amb uns companys i altres.

—Quines dificultats d'adaptació has tingut?

—Les normals d'un canvi de tot.

És un començar de nou, sol. Però dura molt poc, i se soluciona

aviat, car hi tens molts companys al teu costat, i els educadors t'ajuden. Això em va fer descobrir molt aviat que m'era necessari responsabilitzar-me. Solament així assoliria totes les oportunitats que la Conreria m'oferia.

Els horaris exigents et sorprenen, i els timbres et fan creure en l'esclavitud i la grandesa de la vida comunitària. Ben aviat en descobriexes els avantatges, i els agraïxes.

A poc a poc incorpores al teu tarannà un estil, unes normes bàsiques de convivència. I et sents més segur, més conseqüent.

—Si un noi et preguntés per la Conreria, què li diries?

—Doncs que a la Conreria hi trobarà una família que li obrirà les portes, oferint la seva amistat, respectant-li sempre les seves opcions personals, ajudant-lo a madurar la seva vocació personal sense "menjar-li el coco", car aquí s'intenta donar una resposta vàlida a qualsevol tipus de vocació, especialment la sacerdotal.

També li diria que hi vagi amb ganes de treballar, i amb la certesa de trobar-hi bons amics. A la Conreria, respecte als estudis, s'ha d'estudiar molt; són exigents; hi ha un nivell alt; però també els diria que t'ajuden molt els professors i els tutors. No et deixen sol.

I li diria que no temi l'internat. És molt enriquidor. Ofereix més avantatges que desavantatges. Que no aïlli dels pares i família, ben al contrari, et fa descobrir més la riquesa d'ells.

I als pares els diria que no facin difícils les opcions dels seus fills. He conegut companys que han sofert de valent per aquesta mena d'incomprensions de pares o germans. Cal respectar tots els camins i aquí al Seminari ens ensenyen a respectar-nos i a estimar-nos com som.

Col·legi "Reial Monestir de Santa Isabel"

Inscripció oberta dels nivells de Pre-escolar a partir de 3 anys.

Bàsica
BUP i
COU

C/. Rocaberti, n.º 12 - Tel. 203 27 88.

El desafiament centre-americà

"Bajo el fuego"

Un director novell, Roger Spottiswood, després d'alguns films de terror mediocres, ens ofereix actualment una notable obra amb un bon repartiment d'actors (Nick Nolte, Jene Hackman, Jean-Louis Trintignant, Joan na Cassidy).

Des de l'inici ressalta la perfecció de la fotografia —John Alcott— i l'estrany encís que produeix la música, combinant de manera molt encertada els sons de la gran orquestra simfònica, amb els instruments penetrants de l'Amèrica indígena: la kena i la marimba. Original, doncs, i molt òptima la qualitat de la música de Jeny Goldsmith, que ha fet que la pel·lícula sigui en aquest punt nomenada a l'oscar.

L'acció és àgil i ràpida. La interpretació, especialment de Jene Hackman en el paper d'Alex, és molt bona. El diàleg molt viu i molt intel·ligent (moltes vegades cal "entendre entre línies").

La narració té dos moments, un merament introductori en una insignificant guerra africana (Txad) i un altre substancial: els últims dies d'Anastasio Somoza a Nicaragua. El director ha escollit per això les figures de tres periodistes nord-americans, dos homes i una dona, que estimen l'aventura i compleixen amb el seu treball, sobretot informant a nivell gràfic. (Nick Nolte, el protagonista, és fotògraf. Es pot dir que la cambra és la seva arma i que resulta tant o més perillosa que el fusell).

¿Quin és el conflicte ètic que hi ha en la pel·lícula?

Després d'una separació dolorosa, però previsible entre Alex i Claire, la qual

enamorada de Russell, es troba amb ell a Nicaragua durant els primers dies de juliol de 1979 que suposaren la caiguda de "Tacho" Somoza.

A partir d'una primàcia des d'un punt de vista professional —treure fotos i informar un gran rotatiu americà— i un gairebé menyspreu de la tràgedia humana del poble, va sortint com una "conversió" dels periodistes a la causa revolucionària. Ells mateixos es pregunten si no aniran massa lluny, perquè de fet a través d'una foto trucada "ressusciten" l'assassinat cap de la revolució, Rafael. Aquesta foto, que desmenteix la informació oficial i verídica de la seva mort, es divulgada a profusió i deté l'ajuda militar de Jimmy Carter, al dictador nicaragüenc. Més tard, en circumstàncies tràgiques, Russell retratarà l'assassinat d'Alex per la guàrdia nacional (i no pels guerrillers, com informava el servei oficial). Per acabar, no fotografiarà l'assassinat de Marcel, el lúcid "espia" francès al servei de la CIA i del govern de Somoza, efectuat a la seva casa pels guerrillers.

D'aquesta manera, i en situacions certament límits, la "foto-notícia" es converteix en arma revolucionària, però almenys en un cas, a través de la mentida explícita.

El problema ètic de l'informador no podia quedar plantejat de manera més crua. ¿No haurem de dir, malgrat tot, que mai no es lícit "informar" contra la veritat?

Així doncs, finalment, a través del film, l'espectador es veu enfrontat a una qües-

tió política. ¿Què opinar de la intervenció americana a Centre-amèrica? (El paral·lelisme amb l'altra gran pel·lícula, **Desaparecido**, és inevitable).

Perquè no existeix una tercera via?

Perquè el cert és que aquesta intervenció existeix, que Somoza surt com un governant perfectament inepte, preocupat per dones i manipulat per la CIA, amb l'ajuda només d'alguns capitalistes locals, que el poble està amb la revolució sandinista, que l'Església, el baix clergat sobretot, hi col·labora clandestinament però clarament (sacerdots a la presó...) i que el conjunt és massa tràgic, per la sang vessada, com per romandre en una freda neutralitat.

En el film no surt amb claredat qui dona suport amb diners o armes als rebels. Deixa suposat que es tracta de l'esquerra marxista, titllada de "romàntica" pels governamentals i els seus mercenaris. I aquí ve la pregunta definitiva i molt ben pronunciada per Marcel, el francès al servei d'USA a Nicaragua: ¿Qui té raó? ¿És realment necessari escollir entre dues tiranies? Abans de morir, Marcel dirà que tal pregunta serà clara després de vint anys. Als gairebé cinc anys d'aquell juliol de 1979 ¿Què podem afirmar?

Ens inclinàrem per respondre encara amb una pregunta. ¿Per què el Tercer Món sembla tràgicament tancat a una tercera via? ¿Per què aquests immensos continents pobres, només poden ser dependents de l'URSS o dels USA? ¿per què una justa insurrecció contra l'intolerable règim popular de Somoza, no pot

desembocar en un govern veritablement popular, sense dogmatismes ideològitzats pel leninisme, que produeixen efectivament una nova tirania? ¿No ho seran tots, però especialment els poderosos, els responsables de tal embrutiment polític que condueix a una desastrosa rigidesa militarista, encara que tingui al seu favor magnífics assoliments en camps de sanitat i alfabetització?

Per tot això, creiem que pel·lícules com "Bajo el fuego" són pel·lícules notables, que ens porten al centre de la gran política actual, que curiosament es juga a mort en la perifèria i que, pels interrogants que suscita, obliga també l'espectador a optar, o almenys a informar-se sobre esdeveniments crucials per l'evolució històrica de la seva època. Estem doncs, per

una posició ètica en el camp professional i per l'autodeterminació en el camp polític, amb l'immens desig que l'actual orientació imperialista de les potències màximes cessi i es restableixi en tots els llocs, la possibilitat de viure raonablement segons els drets humans.

Però aquest ideal ¿és possible només amb la força de la bondat i la justícia de l'home? ¿No estarem indirectament demanant a crits una presència que canviant el cor, l'obri efectivament a noves dimensions de pau? ¿No és aquí l'oportunitat i la responsabilitat del Cristianisme?

Miquel Pié
Santiago Rodríguez
Jordi López
Ferran Guillén
BUP-Escola Pia
de Diputació

Des del compromís

La Joventut Obrera Cristiana vol transformar la societat

La Joventut Obrera Cristiana JOC de Catalunya i les Illes, és un moviment educatiu i cristià, dirigit per joves i organitzat a nivell internacional.

La JOC veu en Jesucrist el sentit de la vida i vol transformar allò que no agrada d'aquesta societat als joves.

La joventut, enmig d'una societat en la qual es valora la

persona segons el que posseeix, resta impotent davant un bombardeig de publicitat que indueix a consumir cada dia més.

Un ensenyament a les escoles que no té res a veure amb la realitat, unes diversions que no satisfan les necessitats dels joves, un treball rutinari, gens creatiu o bé l'atur, són coses

que critica la JOC.

Aquests joves, estudiants, obrers o aturats, volen analitzar les causes i conseqüències d'aquestes realitats que hem esmentat i buscar-hi solucions. A més, la JOC intenta establir aspectes de la vida del jove com poden ser la sexualitat, la família, la religió, i el treball, tot posant èmfasi en la solidaritat i en la fe en Jesucrist.

Apostolado Litúrgico

Conforme a la consigna del seu Fundador el pare Santiago Alberione, les Pías Discípulas del Divino Maestro es proposen posar l'art al servei del culte i de la pietat cristiana devotament i intel·ligentment. Intenten donar a la matèria una veu per a que parli de Déu als homes. Per aquesta raó disposen en els seus centres d'Apostolat Litúrgic de:

- Calzes
- Ornaments
- Quadres
- Imatges
- Discos i cassettes

Apostolado Litúrgico

BARCELONA-3, Via Laietana, 46, A. Tel. 318 60 48.
BILBAO-1, Colón de Larreátegui, 17. Tel. 423 13 72.
MADRID-13, Bordadores, 11. Tel. 248 16 26.

Una visita a la casa de la Mare de Déu

Acabo de retornar d'un viatge a la Turquia asiàtica on de temps m'hi empenyia el desig de visitar el que en pugués quedar d'aquelles esglésies de l'Àsia Menor, a les que sant Joan s'adreçava amb tota la autoritat de bisbe, apòstol i fundador, des de la seva cova de Patmos amb aquelles visions de l'Apocalipsi.

Llevat d'unes comunitats cristianes mes aviat reduïdes, poc en resta de la major part, tot sovint reduïdes a un munt de pedres enrunades.

De totes passades, quelcom en resta com una fita lluminosa, i esperem-lo, com a penyora d'un nou ressorgiment espiritual que en mans de la Verge Maria, qui sap on i quan haurà de manifestar-se. Em refereixo al darrer estatge de la Mare de Déu en aquest món i per tant, punt de partida vers la seva gloriosa ascensió al cel.

Parlo de la Casa de la Verge, la "Meryem Ana Evi" com l'anomenen els turcs, recentment redescoberta a la muntanya de Bülbül-Dağ o del Rossinyol, prop del poble de Selçuk i a poca distància de les imponents runes de la ciutat de Efès.

Resseguiu el relat evangèlic de Joan (19, 26-28) en el qual Jesús ja crucificat i a punt de lliurar l'esperit, s'adreça a la seva mare: "Dona aquí tens el teu fill" i al propi deixeble que estimava: "Aquí tens la teva mare. I d'ençà d'aquell

dia el deixeble la va acollir a casa seva". Tal expressió en boca del mateix evangelista comporta no un fet temporal i circumstancial, sinó la cura constant i acolliment de per vida de la Santa Verge, acomplint així el desig, testamentari del Senyor.

En complicar-se les coses pels cristians a Jerusalem, vers l'any 36 (mort d'Esteve, màrtir de Jaume, germà de Joan a mans d'Herodes Antipas, el mateix que féu empresonar a Pere) i tement amb tota lògica per la seguretat de la mare d'adopció que li havia estat confiada, Joan marxà cap a l'Àsia Menor a iniciar el seu apostolat, enduent-se amb ell aquell inestimable tresor, segons anota Eusebi de Cesàrea Floriment d'esglésies.

Floriment d'esglésies

Les noves esglésies comencen a florir çà i llà d'Efès com a resultats dels treballs apostòlics de Joan a quí es dona amb tota propietat el títol d'apòstol de l'Àsia, que en la antiga terminologia romana designava precisament la regió d'Efès. Aquest títol que fonamenta la presència de Joan a Efès com a cap de l'església local, no fou pas atribuït a sant Pau, malgrat que hi visqué algun temps el que vers l'any 50, quan ja de retorn cap a Jerusalem en companyia de Bernabé travessa les regions de Frígia i Galàcia al nord,

passa de llarg d'Efès, car com diuen els Fets dels Apòstols (16, 6) "Impeditis que estaven per l'Esperit Sant d'anunciar la paraula a l'Àsia" territori aquest de molta més importància que la regió d'Anatòlia i de més densitat de població. La raó pot ser com diu sant Joan Crisòstom que Joan estava ja allí i havia fundat una església.

Malgrat el silenci de l'Esriptura respecte a l'actuació de Joan entre els anys 37 i 49, cal deduir la presència de l'apòstol, ja que d'haver-s'hi incorporat després del màrtir de Pau, cap el 67, difícilment hauria pogut abastar l'activitat que la proclamació de la Paraula li exigia en les set esglésies, força separades entre si, i amb unes forces que l'edat havia de començar a fer decantir.

Donem doncs com a molt probable, l'arribada de Joan a Efès a l'entorn de l'any 42 i si bé manca documentació epigràfica al respecte en tenim en canvi en nombrosos textos del segle segon i tercer, com sant Ireneu, Polícrates, Hipòlit, Eusebi, Climent d'Alexandria, Orígenes... alguns dels quals escriuen molt pocs anys després de la mort de sant Joan. Sant Ireneu mateix (150-202) conegué sant Policarp, deixeble del mateix sant Joan, el qual afirma que aquest escrigué el seu evangeli a Efès i encara, la lletra que Polícrates, bisbe d'Efès adreça al papa sant Víctor (189-199) menciona l'existència de la tomba de sant Joan a Efès.

Com és doncs, que en cap moment, el llibre dels Fets dels Apòstols no cita la presència de Maria? Certament cal pensar en un delicadíssim desig de la Mare de fugir de tot protagonisme: per una banda perquè la continuació física de l'obra de la salvació, quedava en mans dels apòstols —columnes de l'església— i per altra, pel desig de canalitzar i dirigir tota l'atenció i adoració a Déu Jesucrist, tot i més quan la figura d'una Mare Verge a Efès, fàcilment s'hauria pogut traslladar per similitud al culte que es tributava a la deessa Artemisa en el seu santuari efesi i que en una comunitat encara no massa adulta en la fe hauria pogut donar lloc a errònies valoracions.

Per fi i com a fet de prou pes, s'esdevé a Efès el III Concili ecumènic i precisament dins d'una església dedicada a la Verge Maria, de la qual en quedaven encara en peu algunes parets i l'absis, que l'any 431 sentiren proclamar pels dos-cents bisbes la doctrina de la veritable maternitat divina de Maria, contra l'error de Nestori, doctrina que confegeix la segona part de l'avemaria.

Gran afluença en les peregrinacions

Cal ara remarcar, que segons el primitiu dret eclesial, no era permès de dedicar a un sant, més que una sola església i aquesta generalment en el

lloc de la seva mort o màrtir. L'existència d'un temple dedicat a la Mare del Salvador, no es també una prova a favor?

Darrerament i pràcticament des de la definició dogmàtica de l'Assumpció de la Verge les pelegrinacions al santuari de Meryem Ana s'han anat succeint amb força afluença algunes i amb la presència fins i tot de molts musulmans. El 26 de juliol de 1967 el propi Pau VI escoltat per una gran gernació puja al santuari on oferí un ciri amb el seu escut, a joc amb la làmpada que oferí el seu predecessor Joan XXIII.

Cloem per fi aquest article amb les paraules que Joan Pau II pronuncià el 30 de novembre de 1979 amb motiu del seu pelegrinatge a la petita capella de la muntanya del Rossinyol i en el curs d'una homilia eminentment mariana, posant en mans d'ella "el seu sincer propòsit de no descansar ni un sol moment fins a aconseguir la meta de la unió de tots els cristians".

Que ella, la Mare de tots des de la humilíssima església-llar d'Efès i des de dalt del cel tan blau que hom no pot estar de contemplar amb gran emoció en sortir-ne defora faci prompte realitat aquest desig de tants i tants homes de bona voluntat.

P.S. M'he basat bonament en els treballs del P. Elie Remy Thierry amb qui vaig tenir el gust de conversar breument però intensament en el curs de la meua visita a la Casa de la Mare de Déu.

Arquebisbe de Lyon

Monsenyor Decourtray es cura d'un càncer de coll

Monsenyor Decourtray, arquebisbe de Lyon, ha estat una més entre les milions de víctimes del càncer. I ha tingut la força suficient per vèncer la "terrible malaltia". Però encara ha tingut més coratge en decidir-se a explicar la seva aventura. I amb una forma original: en un "casset" posat a la venda.

Els beneficis que s'obtinguin seràn per augmentar el fons de la Lliga francesa contra el càncer. Monsenyor Albert Decourtray és un d'aquests personatges l'aparent petitesa del qual amaga un considerable vigor. Al front de la segona diòcesi de França ha demostrat un do de diàleg, una lucidesa pastoral i un tacte no gens comuns. La gent l'estima. És popular entre els joves. També entre els bisbes, cosa que almenys és tant o més difícil. La seva darrera aventura mereix ser coneguda.

El "cassette de l'arquebisbe" té, a més, una curiositat especial perquè el seu càncer fou de gola. Durant diverses setmanes perdé totalment la veu, amb la por i l'angoixa de no poderla recuperar mai més. Un cop retornat el do de la paraula, res més natural que posar-la al servei dels que ho necessiten, dels que l'esperen.

—No troba una mica inconvenient que el facin parlar

d'aquest període difícil de la seva existència?

—No, la pregunta no és inconvenient; podria ser-ho la resposta. Però com que la meua malaltia fou un esdeveniment públic a causa de les meves funcions..., es tracti del tema que es tracti no afirmo res que no cregui profundament i que, d'una manera o d'altra, no hagi viscut. El món té més necessitat de testimonis que de mestres. Jo preferiria més ser un testimoni que un mestre.

—Quan ara pronuncia la paraula càncer, ¿com la sent, que desvetlla en vostè?

Una gran simpatia. Per aquells que pateixen aquest mal, un vivíssim desig de comunicar-los-hi esperança. Tinc ganes de dir-los-hi: res no està perdut. Cal fer front. Fem front. Sóc testimoni visible que no hi ha res irremediabile.

—Mai sofrí o manifestà impaciència?

—Vaig estar terriblement impacient per retrobar la meua veu. La meua vocació és estimular l'Església de Déu, donar testimoni de Crist. I no podia fer res d'això. Per això estava impacient.

—Hauria renunciat si hagués perdut la veu?

—Naturalment, era lògic. No comprenc com un bisbe que és ministre de la Paraula podria exercir el seu servei sense la paraula.

ESTIU 1984

CURSOS D'IDIOMES A L'ESTRANGER

- Estades individuals i en grup
- Vigilància per a menors
- Cursos especials per a empresaris

eurolingua

C/. Prats de Molló, 6 (prop plaça Adrià).
Tel. 201 33 07 — Barcelona-21

VOLEU ACCEDIR AL MATRIMONI, PERÒ NO TROBEU PARELLA?

Us hi ajudarem responsablement. Som experts en aquest delicat servei.
Telefoneu a C.I.P.
253 55 56. Aribau, 84 pral.

Catalunya Cristiana

C/. València, 244,
Barcelona-7.

Fundació per la Pau associació promotora

Pau Claris, 72, 3er 2^a B
Tel. (93) 302 51 29
Barcelona-10

PER CARRERS I PLACES

El P. Vallet va omplir tota una època de la Història de Catalunya, i els periodistes s'en van ocupar abundantment: eren ells els qui repetiren una i altra vegada, "aquest home ens ha ficat el fet religiós per carrers i places..."

El P. Sospedra recollí en el seu llibre "PER CARRERS I PLACES" molts d'aquells testimonis de la premsa, i els publicà (amb valuosos apèndixs documentals) formant-ne un volum de 870 pàgines.

"PER CARRERS I PLACES" us farà reviure un moment clau de la història catalana a través de l'Obra del P. Vallet que va des dels temps de la Dictadura de Primo de Rivera (1923) fins a les vigílies de la persecució religiosa (1936) tant presentada i anunciada, com un terrible flagell purificador, pel mateix P. Vallet.

PREU: 1.500 ptes.

Distribuïdora BALMES. C/. Duran i Bas, 9 i 11. BARCELONA (2)

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estamos en Horta, en una torre con jardín, alimentación adecuada, calefacción, ascensor, sala de reposo, control sanitario y terapia humana. Estancias para siempre, y para convalecencias. Pocas plazas. T. 427 44 53.

Llibres

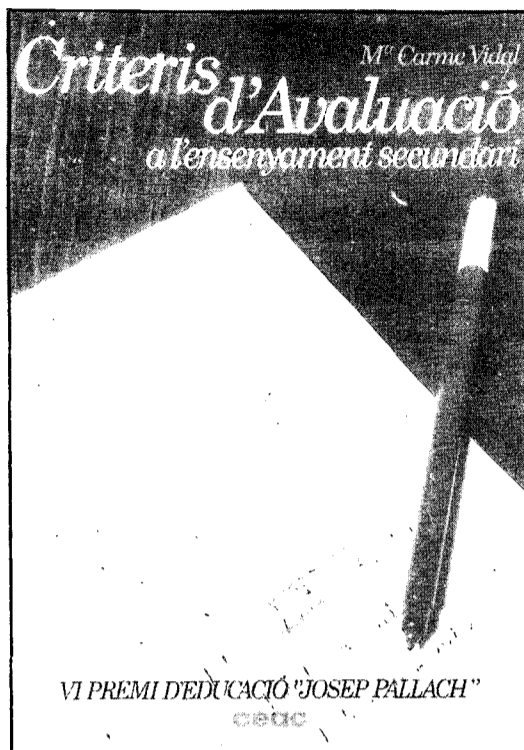
Per comprendre certs fracassos escolars (1)

Amb una anàlisi extensiva i profunda, l'autora parteix de l'origen i evolució dels exàmens, de la teoria sobre aquesta evolució i de les investigacions que amb referència a aquest tema s'han realitzat a nivell mundial per analitzar la situació actual de l'Ensenyament Secundari emmarcant-la en la legalitat vigent.

Molts estudis demostren l'arbitrarietat de les qualificacions escolars arribant a afirmacions i conclusions que han de capficar aquells qui d'una manera o altra, ja sigui com a subjectes actius o bé passius, es veuen afectats per les avaluacions. Les notes escolars no són ni fiables ni vàlides. Hi ha investigacions que demostren que una mateixa prova qualificada per un professor amb una puntuació de 92 punts sobre una escala de 100, és qualificada per un altre professor amb 16 punts, i que entre l'aprovat i el suspens existeix un 20% que depèn de l'atzar.

A la part descriptiva de la investigació l'autora demostra que la importància atorgada als continguts dels programes depèn de cada professor i que si bé ells tenen els seus criteris d'avaluació, les notes de dos professors responen a criteris totalment diferents, cosa que s'agreuja en analitzar criteris dels diferents centres. ¿Què vol dir tot això? Un alumne que suspèn en un centre podria aprovar i inclusivament treure nota en un altre menys rigorós o amb criteris diferents.

¿Què caldria fer per regular la situació? A la segona part de la investigació, l'autora aporta una experiència realitzada al Seminari de Matemàtiques de l'Institut de Batxillerat "Salvador Espriu" de Salt, Girona, en la qual es demostra que si els professors en programar es posessin d'acord en els objectius que pretenen, aquestes

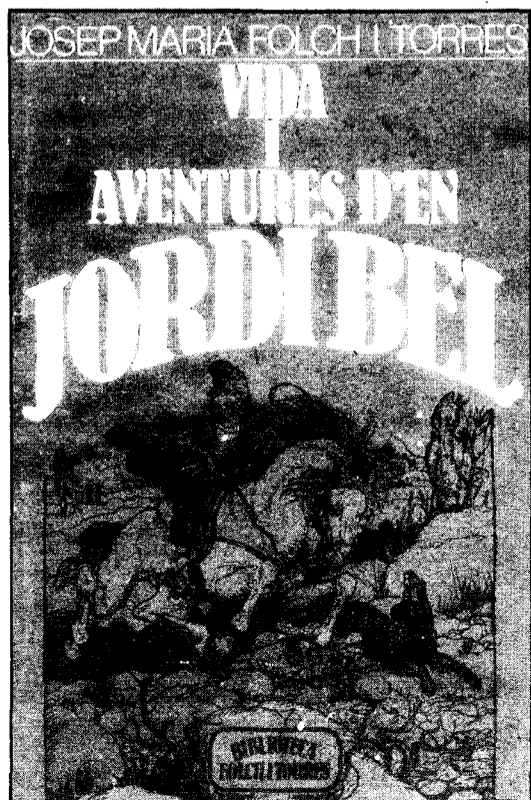
divergències en l'avaluació del nivell instructiu de l'alumne desapareixeria. I destaca la importància que té el fet que es realitzin rèpliques del mateix experiment en centres i situacions diferents.

El projecte d'aquest treball va ser premiat per la Caixa d'Estalvis de Sabadell en el concurs per a la realització d'estudis convocat el 1981 i l'obra ha guanyat recentment el VI Premi d'Educació "Josep Pallach". El Dr. Jaume Serra-mona, Catedràtic de Pedagogia de la Universitat Autònoma de Barcelona fa el pròleg del llibre.

(1) Criteris d'avaluació a l'ensenyament secundari M. Carme Vidal CEAC. Barcelona 1984.

F. C.

Més aventures juvenils d'en Folch i Torres (1)

La Biblioteca Folch i Torres que edita La Llar del Llibre continua en la tasca de reeditar totes les obres del gran escriptor Josep Maria Folch i Torres. Amb aquest, que ja és el novè, ens presenta un personatge molt simpàtic, en Jordi Bel, orfe, viu com una centella, espavilat com ell sol que n'hi passen l'alçada d'un campanar. Les aventures s'estalonen. Just n'està acabant un que ja en comença una altra, talment un garbuix de cires. En Folch i Torres, amb en Jordi Bel, realment, ha creat un personatge singular, un autèntic heroi.

L'obra va profusament il·lustrada per J. Llaverias, com és tradicional en les obres d'en Folch i Torres. Aquests dibuixos tan característics queden ja per sempre associats a la novel·lística juvenil que continua tenint tan bon acollida com fa cinquanta anys.

(1) "Vida i aventures d'en Jordi Bel". Josep Maria Folch i Torres. Editorial La Llar del Llibre Barcelona 1984.

Per als diabètics i llurs famílies (1)

La diabetis és una malaltia molt freqüent, avui, però el seu tractament origina problemes, tant pel mateix malalt com per la seva família. Segons els avenços de la medicina, el control bàsic de la diabetis es pot dur a terme amb una dieta adequada i uns criteris moderns, que no exigeixen pas una menja monòtona i rigorosa i

sense cap gust pel paladar. El que cal és conèixer a fons la dieta i el seu control. I aquesta és la intenció fonamental de l'obra que ressenyem.

El llibre presenta dues parts: en la primera —"dieta del diabètic"— es fa un estudi sobre els sucres, els polisacàrids, els greixos de la dieta, com també sobre les dietes especials per a infants i per a mares embarassades. La segona part —"cuina del diabètic"—, és una guia pràctica i molt entenedora per als familiars del pacient, amb normes concretes per a preparar i coure els diversos menús que convenen als afectats. Un índex de cada un dels aliments, clou l'obra. És un llibre de màxima utilitat per la llar del diabètic.

La iniciativa de la seva publicació es deu a la "Fundació Sardà Farriol, Centre de Diabetologia" de Barcelona. Felicitem els autors i promotors de l'obra i la recomanem vivament als interessats. Ditem, per acabar, que el llibre està curosament presentat, amb dibuixos a ploma i amb un estil optimista que ajuda a seguir rigorosament el tractament adequat per cada malalt, que en cas de complir-se, la diabetis no ofereix cap perill greu.

F. G.

(1) LA DIETA DEL DIABÈTIC I LA SEVA CUINA. Josep M. Calvet i Francès i Glòria Balue de Kirchner. Barcelona. Editorial Herder. 1984.

OBRA D'EXERCICIS PARROQUIALS

Diumenge dia 27 de maig del 1984 en el col·legi de Sant Ignasi, Carrasco i Formiguera, 32. (Sarrià).

DIA DELS EXERCICIS

Programa d'actes:
10-Meditació pel P. Director de l'O.E.O., José Solé Assens, S.J.
11-L'esdeveniment de Lurdes. Explicat per la protagonista Sra. Teresa Muné.
12,30-L'Eucaristia.

Informes en l'O.E.O. - Duran i Bas, 9 - Tel. 301 62 26.

EDITORIAL REGINA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

- ELS MANAMENTS DE DÉU
- LES BENAURANCES
- LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Textos catequístics per als infants, exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire summa-ment atractiu i orientador.

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS

De venda en llibreries
(P.V.P. 1.400 ptes.)

També s'edita amb text castellà.

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

LA SARDANA I LA DANSA

"La sardana de l'any"

Torroella de Montgrí ha viscut amb joia el centenari de la cobla local "Els Montgrins" que, tal com havíem anunciat, es va cloure amb la celebració de la "Nit de la Sardana" el dia 28 d'abril. L'acte va revestir la solemnitat d'aquesta efemèride, amb la presència d'un nombrós públic que va acudir a participar d'aquesta vetllada per tal d'eleger la composició mereixedora del títol de "La Sardana de l'Any" i, ensem, homenatjar la cobla centenària. Entre els testimoniatges que aquest veterà grup musical va rebre durant aquesta vetllada, cal remarcar el lliurament del Disc d'Or encunyat amb aquest motiu, acreditatiu del tiratge únic del disc commemoratiu del centenari, enregistrat pels Montgrins.

El resultat de la votació del públic i dels jurats de les diferents emissores de ràdio que difonen "La Sardana de l'Any" va determinar l'atorgament d'aquest títol de popularitat instituit per Ràdiocadena/Catalunya a les noves composicions sardanistes a l'obra d'Agapit Torrent que porta per

títol "Lluïsa"; amb un total de 469 vots; el primer accésit de "La Sardana de l'Any" el va aconseguir, per 355 vots, la sardana "Recordança", de Francesc Cassú; i el segon accésit el va obtenir la sardana "Joan, Joaquim i Josep", de Joaquim Soms, amb 348 vots. El Premi de la Crítica establert per a guardonar la qualitat musical de les sardanes finalistes d'aquest certamen el va obtenir "Volerany", de Puigferrer; atorgant-se sengles accésits d'aquest guardó a les sardanes "Recordança", de Francesc Cassú i "Sot del Bac", de Tomàs Gil Membrado. Finalment, el palmarès de la tretzena edició de "La Sardana de l'Any" es va completar amb l'atorgament del Premi Jovenut, que per decisió del jurat nomenat per Ràdiocadena/Catalunya va correspondre a Francesc Cassú per la seva sardana "Recordant", i s'establí també dos accésits per a les sardanes "Per sempre", de Concepció Ramió i "El nostre Manelic", de Jesús Ventura.

Cal remarcar, finalment, que la gala de cloenda de la propera edició de "La Sardana de

l'Any" se celebrarà a Sant Sadurn d'Anoia durant la primavera de 1985.

Concerts.— "Amics dels Concerts" de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona ha preparat la seva sessió número 137 amb una matinal dedicada a presentar en una sala de concerts una nova formació juvenil que acaba de debutar en el món de les cobles. El diumenge, dia 6 de maig, a dos quarts de dotze del matí, a la Sala de l'Organització Nacional de Cecs, al carrer Calàbria 66 de Barcelona, tingué lloc un interessant concert de sardanes i música per a cobla que serví per a valorar la trajectòria musical i les inquietuds d'aquest novell grup d'instrumentistes que dirigeix Jordi León. El programa d'aquest acte presentà una primera part amb sis sardanes dels mestres Josep Serra, Juli Garreta, Pepita Lluñell, Lluís Albert, Lluís M. Millet i Enric Morera; i una segona part, amb un recull de composicions per a cobla totes elles basades en la forma "scherzo" com a estil de composició.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Les parts del cos (6)

El nas sembla ser decisiu en allò que dèiem de la bellesa del rostre. No sabem com seria ara el món si el personatge històric de Cleopatra hagués tingut un nas desproporcionat. Sabem que un nas recte, proporcionat, apol·lini, aporta perfecció i bellesa al semblant, i tots el voldríem. Però veiem que hi ha nassos innobles, voluminosos, vermells, boteruts i picotejats com una maduixa grossa; n'hi ha d'altres gairebé inexistent, com un cigronet; n'hi ha d'aixafats, com de boxador; d'aguilencs, aristocràtics, altius. Es tracta del tret fisionòmic més avançat en l'espai i, per tant, el que rep les crítiques més sarcàstiques en els casos de nassos de dimensions poc corrents, per causa de la seva visibilitat. Ens convindria pensar, per evitar el vici detestable de riure'ns dels defectes físics d'altri, que tot és relatiu i que potser no fa tant de riure el defecte individual de qui té el nas gros, com el fet col·lectiu d'haver estat dotats tots d'aquesta piràmide de carn amb dos forats al mig de la cara.

Totes les olors, flaires, perfums, i totes les pudors, fortors i ferums ens entren pel nas i fan la nostra delícia o el nostre fàstic.

Ja sabem, també, com és de popular el mot nas, i ara mateix, per nassos, cal que us deixi, amb un pam de nas retraient-ne uns quants exemples. No em tanqueu la porta pels nassos perquè teniu prou nas per endevinar que això que teniu al davant dels nassos només és, perquè hi vegin clar els qui no hi veuen més enllà del nas. Vaig treure el nas a la Rambla i em va pujar la mosca al nas quan vaig topar de nas amb aquell xerraire de la veu de nas.

Tots els sons i sorolls, agradables, harmoniosos, suaus, o bé ingrats, estridents, inharmonics, els percebem amb aquests dos embuts plens de replecs i concavitats que anomenem orelles. La grandària i la proporció dels pavellons auditius no importen tant com les del nas. Aquí hi tenim un valuós element de dissimulació: els cabells. Sobretot ara que s'estila que els homes també portin els cabells llargs. I les dames, si tenen les orelles un pèl grosses, compten amb el recurs de pentinar-se de manera que només es vegin els lòbuls, ben guarnits amb els brillants o les perles afavoridores. Aquesta deu ser la causa que, a les acaballes del segle vint, encara persisteixi, en els països civilitzats, el bàrbar costum de foradar les orelles a les nenes als pocs dies de néixer. També es veuen amb certa freqüència, alguns bordegassos amb una orella foradada i travessada per un petit cercol d'or o plata. Volen emparar-se d'aquesta parcel·la de lluïment que des de molts anys només era femenina. Això només ho havíem vist a les pel·lícules d'època, de pirates.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.— En plena campanya electoral, en un diari dels de més tirada, una proclama deia així: APOIEM A HERIBERT BARRERA. I a sota venia tot un seguit de firmes de gent escollida en el món del saber, dels negocis, de l'art. Gent que es deu haver posat les mans al cap, en veure's donant suport —aquesta és una bona expressió— a un castellanisme tan manifest.

Albert Pera

CRÒNICA CASTELLERA

XII aniversari dels Bordegassos de Vilanova

El XII aniversari dels Bordegassos, se celebrà a Vilanova i la Geltrú, amb la tradicional trobada de tres colles castelleres a la plaça de la Vila. Enguany els Bordegassos eren acompanyats per la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona i els Castellers de Castelldefels; aquests són els castells aixecats per les colles esmentades:

Colla Jove dels Xiquets de Tarragona: quatre de set amb l'agulla al mig carregat, cinc de set, tres de set aixecat per sota, i acabaren amb el pilar de cinc, aixecat també per sota.

Castellers de Castelldefels: tres i quatre de sis, intentant sense sort la torre de sis; acabaren l'actuació amb el pilar de quatre.

Bordegassos de Vilanova: quatre de set amb l'agulla al mig, intent desmuntat del cinc de set, tres de set i dos pilars de cinc aixecats simultanis.

Resumint l'actuació, la colla dels Joyes Xiquets de Tarragona, oferí un bon programa, descarregant després de gairebé un any el tres de set aixecat per sota, els Castellers de Castelldefels donaren un pas endavant de cara als castells de sis i la colla dels Bordegassos, varen estar a l'alçada de les circumstàncies, malgrat que no s'arribà a coronar el cinc de set.

Altres actuacions:

—Els Castellers de Vilafranca actuaren amb la presència de TV3 en el pati del seu casal "Cal Figarot"; varen aixecar el tres de set, el quatre de set amb l'agulla al mig, el quatre de sis net i el pilar de cinc, aquesta mateixa colla actuà a la Ciutat Pubilla de la Sardana, on varen descarregar per

segona vegada la torre de set, acompanyada per el tres de set, quatre de set amb l'agulla al mig i el típic pilar de cinc.

—Els Xicots de Vilafranca, actuaren en pròpia plaça i més concretament a l'escola de Sant Ramon; completaren l'actuació amb la torre de sis, quatre de sis amb l'agulla i net, tres de set i dos pilars de cinc, un d'aquest tan sols carregat.

—Els Minyons de Terrassa actuaren al barri barceloní de Sant Andreu; aixecaren la torre de sis, el cinc de set, el tres de set aixecat per sota, el quatre de set, i acabaren l'actuació amb el pilar de cinc que tan sols es carregà.

Publicacions

Moltes són ja les colles castelleres, que disposen periòdicament d'una publicació interna. Així mateix m'han arribat a les meves mans els últims números del "Figarot", butlletí dels Castellers de Vilafranca, "L'Aleta", butlletí que amb el mateix nom porta la informació a les colles dels Bordegassos de Vilanova i els Xiquets de Reus, i "Colla", butlletí dels Minyons de Terrassa. En quasi totes les publicacions es dona a conèixer les activitats castelleres de cada colla, acompanyades per algun que altre article sobre determinat tema casteller.

Ja per acabar cal afegir, que a partir d'aquests mes de maig, el setmanari penedessenc "Tot-hom", compta amb una nova crònica castelleres; s'anomena "Finet" i es signada amb el pseudònim de Torre de dos.

Eloi Roca

Música

Concert commemoratiu
dels Amics dels Clàssics

Avui diumenge té lloc a l'auditorium de la Biblioteca de Catalunya el tradicional concert mensual de l'Orquestra de cambra "Amics dels clàssics" aquesta vegada dirigida pel mestre Joan Pich Santasusagna. El motiu a destacar d'aquest concert és que es vol commemorar el cinquantè aniversari de la presentació de l'Institut Orquestral de l'Associació de Concerts que tingué

lloc al Palau de Projeccions de Montjuïc, a Barcelona, el dia 6 de maig de 1934. Aquesta orquestra fou l'antecessora dels Amics dels Clàssics.

En el programa del concert matinal, a les 11.15, s'interpretaran peces de Haendel, Bach, Grieg i Morera. Serà solista del Concerto Grosso de Haendel, Andreu Biosca i Tost com a primer violí.

AVUI

Premsa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telèf. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

RADIO
SABADELL 882
OM KHz

"TESTIMONI"; un programa d'informació i pensament religiós

Cada divendres, a les 22 hores, un tema en profunditat i l'actualitat de l'Església.

MODA

Pepe Espinar, costura

Vestit lli color arena, amb adornaments de plecs i mànigues japoneses. Faldilles acampanades. Ample cinturó de napa del mateix color.

Túnica en lli d'amples ratlles fantasia de diversos tons, amb doble canesú irregular combinat llis i ratllat. Es porta sobre pantalons bermuda de color llis.

La presentació de la col·lecció primavera-estiu'84 que aquest confeccionista ofereix, ens ha confirmat l'èxit que li precedeix des de fa tres anys com a creador independent, amb una experiència de més de cinc anys com a director de la firma Paco Rabanne.

Pepe Espinar és un creador nat que ha propulsat una col·lecció plena de renovacions, sense abandonar la línia portable i elegant que li ve marcat des dels seus

inicis i que l'ha caracteritzat com un dels més prestigiosos del mercat.

Hem vist una moda d'estil rigorós i clàssic, amb petites incursions de fantasia i fusions de materials i color, que confirmen la personalitat del seu creador, juntament amb l'altra tendència més jove i esportiva, amb detalls molt a l'última, dins de les tendències proposades. En ambdós apartats, cal destacar un patronatge i una confecció molt acurada

i perfeccionada.

LA LÍNIA: Tall trapezi amb costures i ornaments que li aporten un aire una mica sofisticat. Vestits per a ciutat, quasi sempre acompanyats de jaqueta. Faldilles molt amples; caçadores de tall arquitectònic fins a la cintura. Moltes superposicions per a les més joves; espatlles marcades i cinturons amples.

Detalls que confirmen l'estil "Navy" renovat; but-

xaques molt grans i presència d'escots en molts casos dits "barco".

ELS COLORS: Tots els naturals, des del cru i el beix, arribant als tons terra. Taronja, vermell, verd oliva, groc, blanc i molt negre.

ELSTEIXITS: Sempre italians, amb dibuixos exclusius a base de cotó i lli de diferents textures, amb alguns acabats molt rústics per als temes joves i esportius. "Crêpe georgette" per

als models de "més vestir" a base d'acabats molt fins.

ELSDIBUIXOS: Quadres, ratlles, a vegades combinables entre ells buscant suaus harmonies. Geomètrics, estampats de la jungla i tipus camuflatge, que recorden els guerrillers mercenaris i altres, al safari africà.

Una col·lecció bonica, molt portable i plena de possibilitats, que ha d'agradar a totes les dones.

María José Ejarque

COSTUMS I TRADICIONS

El temps de les orenetes

Tornem a parlar d'ocells? Avui toquen orenetes. Estem en el temps en què vénen d'altres latituds i a grans volades i xerrotejant matí i vespre, entren i surten dels nius penjats en els ràfecs de les cases, fets de fang, com les velles mansions rústegues bastides amb toves d'argila i palla —inspiradores del ciment armat—, i que prèviament han reconstruït o reparat.

Això passa en els nuclis urbans fets encara a la mida de l'home, o a pagès. A les grans ciutats a penes se'n veuen. Concretament a Barcelona, fa molts anys que no n'hi van.

Una llegenda o tradició inspirada segurament en l'evangeli apòcrif àrab sobre la infantesa de Jesús, explica que quan aquest era noi, joganer i entremaliat com tots, feia més d'una facècia. D'això ens en donen algunes mostres els apòcrifs.

D'aquestes entremaliadures infantils se'n derivarien contalles com la que anem a referir. Comença un dia en què el diable, envejós i

decidit a entelar la bona fama de Jesús, va prendre la figura d'un altre noi i traient el cap per la finestra de la fusteria de Josep, digué a l'Infant:

—És cert que saps fer coses sobrenaturals? Jo no ho crec.

Jesús havia efectuat, efectivament, algún miracle. Es limità, però, a somriure.

—Apa, home, demostra-m'ho! Fes un ocell; a veure si en saps.

Jesús continuava somrient. Tant va insistir el noi lleig —perquè en prendre figura humana el diable sempre surt repulsiu— que per amor propi o per a no fer quedar malament el Pare Creador, es va ajupir a collir un floc, o encenall, de terra, se'l posà a la conca de la mà i bufant suaument damunt, murmurà:

—Vola...

L'encenall havia pres forma d'ocell i es llançà com una sageta cel amunt. El diable, presumptuós i soberb volgué imitar-lo. Debades collia encenalls de terra intentant

fer un ocell com el de Jesús. No se'n sortia.

Per fi, Jesús va permetre-li que li sortís "quelcom" amb vida, però era un ocellot lletgíssim, brut, sense vista, que només podia moure's a les fosques i que per dormir hauria de penjar-se cap per avall al revés d'altres ocells.

Ja sabeu segurament a quina bèstiola em refereixo. El diable havia fet una rata-pinyada, ocell de nit, símbol de la mort que, segons diuen, fins i tot blasfema. Jesús, en canvi, havia aviat a l'aire una oreneta, l'ocell de la Primavera que cada matí estimula els infants com si fos la veu de l'Àngel de la Guarda amb el seu animós i alegroï advertiment:

—Lleva't, lleva't de matí!
A l'Empordà asseguruen que diu:
—M'he llevat,/ m'he rentat,/ he esmorzat,/ he anat a Montserrat,/ i tu encara ets al llit?/ Lleva't, lleva't, de matí!

Esteve Busquets i Molas

COCINA

Ensalada de espinacas

- 1 Kg. d'espinacs tendres i frescos
- 2 manats de raves
- 1 cullerada de mostassa
- 1 llimona

pebre

oli, sal, vinagre

1/2 ampolla de crema de llet

Talleu els espinacs molt fins, i renteu-los bé i escorreu-los, talleu els raves a rodanxes amb pell i tot, barregeu-ho bé, després prepareu la salsa i cobriu l'amanida.

SALSA:

Oli, vinagre, una cullerada de mostassa, sal, pebre i una mica de cerna de llet, bateu-lo bé amb un batedor de mà.

Adorneu-lo amb mitja rodanxa de llimona.

María Gloria Muntañola

ENCREUATS

Per Rosa Collell

HORIZONTALS

1- París 1914, artista de fama mundial, tot li somreia, voltada d'admiradors, regals i desenganyada i desesperada de la vida, anava a tirar-se al Sena, quan algú va salvar-la; morí penedida, després d'una vida totalment dedicada a la penitència. 2- Ratlla. (A l'inrevés és dirigeix) (A l'inrevés, banda de l'esfera celeste la qual és travessada per l'eclíptica que la divideix en dues meitats iguals). 3- (En castellà, això). Mil. Nom d'arbre. (A l'inrevés el què és ésser en concret). 4- (A l'inrevés, complet, total, universal). (A l'inrevés, que té afinat amb una altra cosa). Cinquanta. 5- Un dels homes que va reconstruir el temple de Jerusalem. Cinquanta. (A l'inrevés, llengua occitana). 6- Preposició. Està. Amb tendresa. 7- Consonant. Agència americana d'espionatge. (A l'inrevés, metall). Estimaria. 8- Animal carnívor, voluminós alguna de les espècies del qual presenten letàrgia hivernal. Relatiu o pertanyent al sàbat, any sabàtic jueu.

VERTICALS

1- Tercer fill d'Aaron. 2- Allò que podem veure amb els ulls. Vocal. 3- Anihilar. 4- Conjunció. (En plural, lloc de vegetació en el desert). 5- Nota musical. Consonants. Cent-u. 6- Preposició. Conducte o canal natural en el cos. Cinc-cents. 7- Es dirigeix. Consonants i una vocal. 8- (A l'inrevés, es dirigeix). Dolorós, que fa pena. 9- Cinquanta. Vocal. Quatre-cents cinquanta. La primera vocal. 10- Xifres romanes. (A l'inrevés, establiment on tenen begudes). 11- (A l'inrevés, queixa). Foc viu. 12- Vocals. Preposició. Sense brillantor. 13- Consonants. (A l'inrevés, aniré). 14- (A l'inrevés, patriarca). (Número, a l'inrevés). 15- Membre d'uns jueus fanàtics que volien alliberar el poble, de la dominació romana.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	
1				-												●
2						●			●							
3				●	●		●	●			●	●				
4									●				●	●		
5										●		●	●			
6		●			●											
7		●				●			●							
8	●						●									●

1- Eva Lavalliere. 2- Lina. av. calidoz. 3- Eso. M. Om. sne. 4- airánelp. ita. L. 5- Oasis. 5- La. NB. CI. 6- A. Meat. D. 7- Zorobabel. L. CO. 6- A. Es. Tèndrament. 7- R. AIC. ro. Amaria. 8- Ursid. Sabàtic. 9- Va. LBER. 8- av. Penós. 9- L. O. LD. A. 10- LCM. rab. 11- ia. Flama. 12- El. A. Mat. 13- RDS. eri. 14- eon. chic. 15- Zelota.

VERTICALS

HORIZONTALS

CADECA

Que no es repeteixi

El que succeí a l'estadi Bernabéu, de Madrid, és la negació del futbol. Que dos grans clubs —del millor historial espanyol— es juguin el títol, davant d'una multitud enfervoritzada, hauria de ser el sentit d'una noble rivalitat que atreu milers d'espectadors i si comptem els que veieren l'espectacle (?) per TV, diríem que milions.

Doncs, no senyor, allò fou un partit amb emoció però de pobre joc. Un equip que després de marcar un gol es limita només a evitar que el contrincant marqui, això no genera esport i si arribés a generar-lo, deixaria de ser un joc i altre equip —com així passà— que no tingui la necessària grapa de veure que pot guanyar, dona com a resultat una contraposició "d'anar a per totes" com ara es diu. Anar per totes, s'entén en el noble sentit de l'expressió, i no anar per camins inadequats.

Però en això, encara podria parlar-se de tècnics i de tàctiques, que ens "obligarien" a llargues elucubracions, com si aquest article fos una peça literària, que no és el que naturalment pretén ser. Així doncs, deixem-nos de comentaris sobre el joc, malgrat la pena i la desil·lució de molts.

Anem concretament a l'epíleg del match, el trist epíleg. ¿Com pot arribar-se a un semblant disbarat? ¿Com uns jugadors professionals poden "pegar-se" com podrien

fer-ho quatre xicots a qualsevol pati de veïnat? ¿Com tants i tants espectadors per exterioritzar que, ¿què?, llençaven una pluja d'objectes que poden fer mal a algú fins i tot els del seu equip? ¿Com es porta així la gent davant les més altes autoritats del país? És senzillament absurd, a menys que convinguéssim que el nostre grau de cultura és més baix encara que el que reconeixem. És senzillament alarmant.

A més, la gent sana del país es pregunta: ¿Es que esdeveniments esportius que han de servir per agermanar pobles, nacionalitats i estats, aconseguirant inversament, dividir, distanciar i enemistar aficions i ciutadans, fa poc tan similars en els seus nobles plantejaments com els pobles basc i català? Per poc que reflexionem, veurem la insensatesa d'aquestes posicions. Fem tots un esforç, les autoritats, els que regeixen les entitats esportives, els que escrivim i la ciutadania perquè l'esport es canalitzi, tal com ha de ser, un joc d'entreteniment i no el desvetllament d'inclinacions tendents al desordre.

Si a CADECA treballem perquè els xicots entenguin que han de jugar netament i després veuen el que fan els grans, ¡vosaltres mateixos!

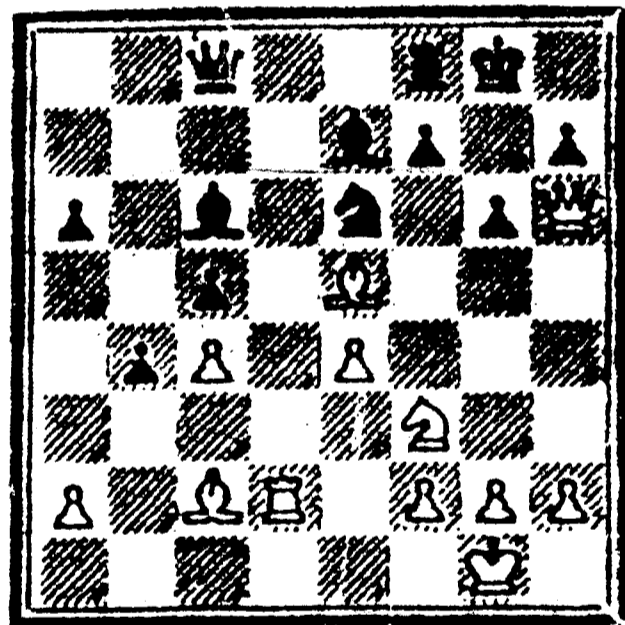
CARVAL

ESCACS

Per Jaume Mora

Diagrama 112

Blanques juguen i guanyen

Ja és sabut que dues feines a l'hora no poden fer-se.

Solució

1... f7-f5, 2 Dg4xf5 Cd3xf2, 3 Ce4xf2 Td8-f8, 4 Df5-c2 De7-c5 i guanyaren.

Solució al Diagrama 111

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... D.P.....

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
 - Incloc un taló barrat per aquest import.
 - Prego al Banc / Caixa.....
- Agència.....
 que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º.....
 Lloc..... Data.....
 Signatura.....

Remetre aquesta butlleta a:

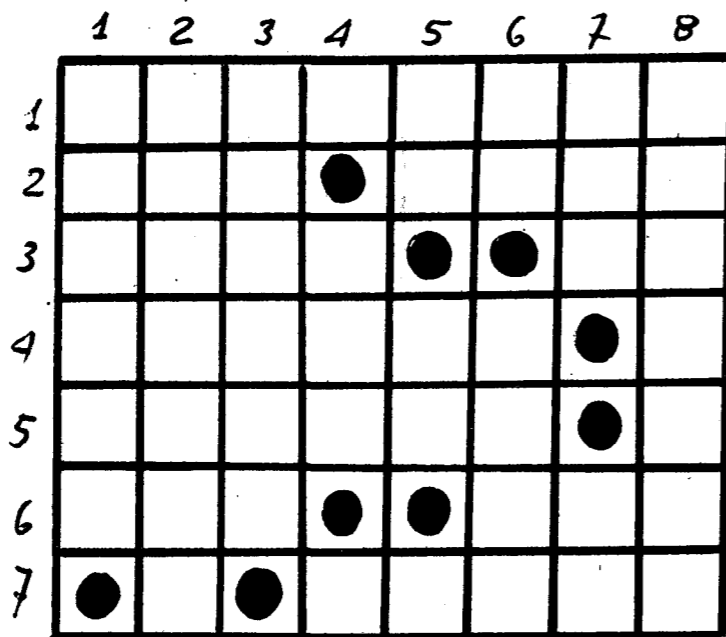
Redacció i administració:

C. València, 244. 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

ENCREUATS

HORITZONTALS

1.— Allò que construïm per Nadal amb figuretes i molsa. 2.— Onada. Animals rumiants que anys enrera feien feines de s camps. 3.— Mamífer rosegador que fa dany i malmet moltes coses i és ben menut. Dos-cents. 4.— Una cosa que n'hi ha de riu i d'altre que és fa amb ous. Cinquanta. 5.— Espècie de manta folrada que es posa sobre el llit quan fa molt de fred. Vocal. 6.— Riu d'Alemanya. (A l'inrevés, lloc on habitem amb la família. 7.— Consonant. Companys, nois que van junts.

VERTICALS

1.— Aquell home que s'encarrega d'una porteria o el que guarda la xarxa en un partit de futbol. 2.— Donar ànims, entusiasmar. 3.— Un dels Planetes del sistema solar. 4.— Consonant. Vocals. Preposició. 5.— (A l'inrevés. Bo, ben fet. Consonants. Mil. 6.— Sa, no malalt. Lloc de vegetació en el desert. 7.— Ase. Noranta-nou. 8.— Un calçat de fusta que abans usaven els pagesos a l'hivern i per netejar les corts del bestiar.

Solució número anterior

HORITZONTALS:

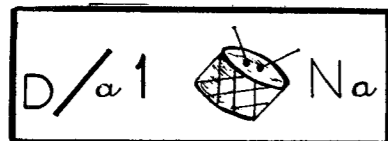
1.— Cartipàs. 2.— Ocellets. 3.— raB. Ira. 4.— mO. Maca. 5.— Opta. aM. 6.— Maradona. 7.— Àrea. TTT.

VERTICALS:

1.— Cor omA. 2.— Acampar. 3.— Rebotaré. 4.— TL. AAA. 5.— iliM. D. 6.— Pera. Ot. 7.— Atacant. 8.— SS. Amat.

JEROGLÍFIC

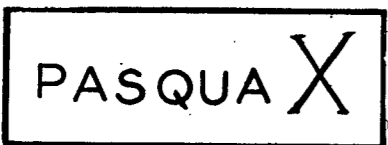
1. ¿Voleu butà?

2. ¿On és el llibre?

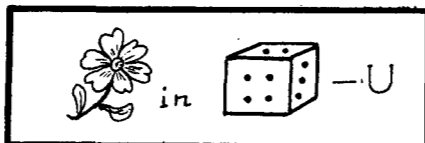
3. ¿Per quan és l'excursió?

4. ¿Quina festa és avui?

5. ¿Com se diu la nena?

SOLUCIONS:

1. Deixa una bombona.
2. A la butaca.
3. Per després de Pasqua.
4. Totsants.
5. Florinda.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 204

"Ser Eixerit"

L'altre dia, en un diccionari molt gruixut que té el meu pare, vaig mirar què volia dir la paraula "eixerit". Diu així: "Viu, despert; que sap manegar-se hàbilment". També hi ha la paraula "eixeridament", que vol dir: "Amb la vivor o habilitat pròpies d'una persona eixerida".

Bé, em vaig passar una bona estona pensant, per tal d'entendre-ho. Pensava, ¿per què em diuen a mi eixerit? ¿Com ho podria fer per a ser un eixerit de nom i de fets?

Perquè, amb sinceritat, allò que se'n diu molt molt intel·ligent, no ho sóc pas. Home!, trempat i espavilat, una mica mica potser sí. Quan una cosa m'agrada, sí que sóc llest per fer-ho; ara, quan em ve muntanya amunt, francament, em costa posar-m'hi i, de vegades, sortir-me'n.

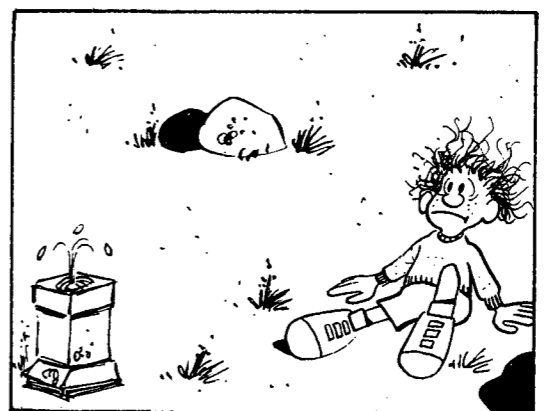
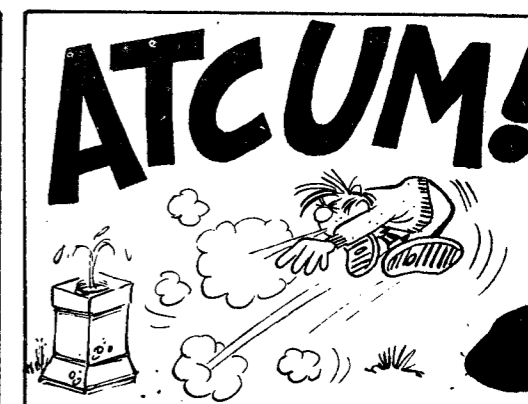
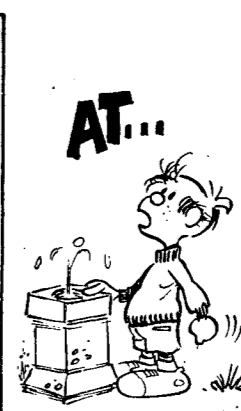
A mi em sembla que allò que importa és "voler" ser eixerit, i estar sempre a punt de fer bé i sense rondinar, allò que hem de fer.

Em sembla també que ser eixerit, vol dir ésser trempat amb totes les persones, i, sobretot, estimar Nostre Senyor que tant ens estima i vol que siguem feliços, estimar els de casa, els amics i els companys. Bé, estimar i ajudar a tothom.

Ia també, no ser babaus, sinó estudiosos i espavilats. Perquè no val a badar, si de grans volem

no val a badar, si de grans volem ser persones de profit.

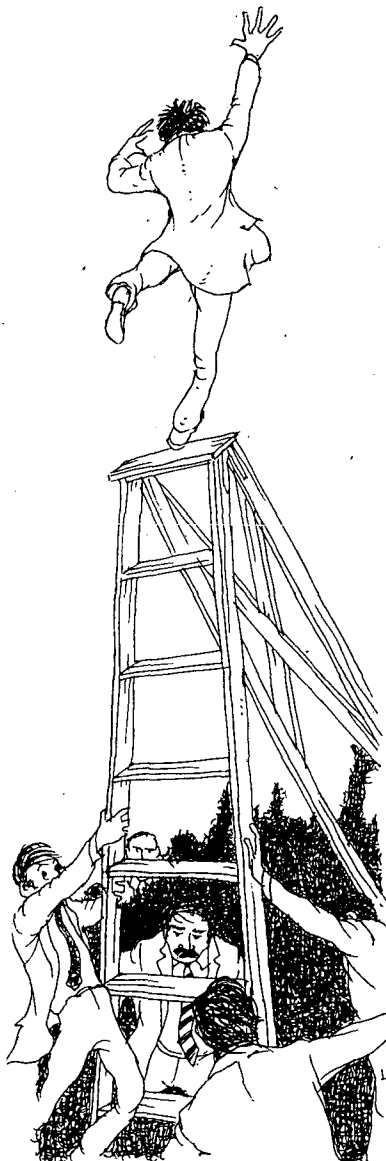
L'ANGELET IGNASI

PERQUÈ GASTARAN TANTS DINERS AMB CENTRALS NUCLEARS TENINT UNA ENERGIA TANT BARATA I SENZILLA COM ES LA FORÇA DEL CONSTIPAT?

L'Eixerit

LLEGENDES

El Sr. Lluís, en sortir de l'Ajuntament, es topà amb l'avi dels Peres, que dissimuladament s'havia fet trobadís. L'avi, el saludà i com aquell qui res i es posà al seu costat i caminà vora seu en silenci.

L'alcalde, en arribar a casa, demanà una tassa de brou. Se l'envià coll avall a peu dret i després digué a la seva dona:

—Antonieta, me'n vaig a dormir.

—Però. Què et passa Enric? —preguntà ella—

—No res. Antonieta. No res. Vull dormir, Vull dormir. Vull dormir. —Digué i repetí tot pujant l'escala.

L'Antonieta féu posat de resignada. El seguí amb l'esguard. I digué un: Ai Senyor!! minso, afònic, tot gronxant, lleument, el cap.

—Vull dormir. Vull dormir. Vull dormir. —seguia repetint l'alcalde, tot llevant-se la roba. Tot posant-se la camisa de dormir. Tot colgant-se al llit. Tot adormint-se.

I l'alcalde s'adormí. S'adormí i somnià. Somnià que s'afanyava a enfilar-se amunt, amunt d'una escala i que els seus l'ajudaven a assolir el bell cim. I que ell esdevenia el guanyador. I que des de dalt saludava tothom. I que molts l'aplaudien. I que d'altres, un cop passats l'eufòria i els aplaudiments, començaven a sacsejar l'escala amb totes les seves forces. I que ell, per tal d'aguantar-se, havia de fer qui-sap-les contorsions i despendre-hi bona part de les seves energies.

Els seus, però, recuperaren els baixos de l'escala i aleshores, una vegada retrobat l'equilibri, ell, l'Enric Carnisser, alcalde de la vila, badà la boca i envià llavis enllà, el seu discurs:

—Com espectacle de circ, de moment, complim. Però, és circ el que el poble espera de nosaltres? Més aviat diria que el poble espera de nosaltres aquella mica d'honestedat, de la qual, de vegades, els homes som capaços. El poble és realista i mai no es fa massa il·lusions. I no demana pas miracles ni enlluernadores perfeccions. Més aviat demana normalitat. Aquella normalitat que fa augmentar a poc a poc, un pensament, les virtuts, la tempera, de mica en mica, els vicis i ens dóna la dignitat de saber-nos, humilment, imperfectes, tot ajudant a respectar-nos com si fóssim la perfecció mateixa. El poble sap prou bé, la nonestedad que realment existeix. Més aviat poca. La justa per anar tirant. Però, la que hi ha, la vol. La vol amb tota l'ànima. La necessita per no perdre l'esperança. No li deixaren dir res més. Els místics profètics, farcits de perfecció, començaren, de bell nou, a brandar l'escala, amb tota la força de les seves reserves espirituals, per tal de desplomar-lo.

L'Enric Carnisser, amb prou feines podia tenir-se al cim. De sobte, semblà que s'enclés —arravatat talment com el profeta Elias— després, però, s'imposà la gravetat i l'Enric Carnisser se senti cridat per una llamborda del carrer, que l'atreia, amb la força poderosa d'uns braços invisibles.

PATAM ¡AII! Es despertà. Sentí un dolor sec a tot el cos, mentre un crit agut li sacsejava el cap.

—Enric! Per Déu. Que fas? —la seva dona guaitiva esverada, de dalt del llit estant.

Ell, estirat, com un sac... als peus del llit.

—No ha estat res —mormolà, fent un esforç per llevar-se dempeus.

S'enfilà, altra volta, al llit tot dient a la seva dona:

—Antonieta, apaga el llum. Hom, quan és alcalde, ho és malgrat que faci el primer son.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Joan, capítol 14, versets de l'1 al 12 (Jo 14:1-12).

Reflexionem:

1. És molt bonica aquesta frase de Jesús que diu: "Jo sóc el camí, la veritat i la vida".
2. Jesús és camí, perquè ens ensenya per on passa el camí d'estimar Déu i estimar els altres de debò, i seguint-lo ho aconseguirem. Jesús és veritat, perquè ens ha dit qui és Déu per a nosaltres: Creador, Pare, Amor; i qui som nosaltres per a Déu: fills estimats.
3. Jesús és VIDA, perquè ens ha alliberat de la mort i ens ha fet participar de la seva vida divina de Fill de Déu.

El mossèn

El follet eixerit

—Quan he pujat a la barca, segurament us heu sentit molt superior a mi en veure'm tan petit; però ara, podeu comprovar com les aparences enganyen. Encara que sigui menut, tinc molta experiència, i aquesta pesa, ja ho crec!... fins i tot és capaç de tombar una barca! I el follet rigué satisfet, tot buidant a les aigües calmoses de l'estany, la seva cucurulla i les seves butxaques plenes de pedres. Una munió de peixets badocs, cua-trucats s'escapoliren, fins als racons més allunyats de les seves grutes submarines.

—Teniu tota la raó, m'heu convençut amb la vostra saviesa. D'avui endavant, mai més no voldré donar-me importància, perquè tan malament podia haver-me resultat en aquesta ocasió.

Arribats a terra, el barquer, de cap manera no volgué acceptar cap paga.

—Hem sentit molt honorat —digué— d'haver pogut ser útil amb la meua petita embarcació, a un personatge tan il·lustre.

El follet acaronà cerimoniosament la seva llarga i blanca barba, tot dient:

—Moltes gràcies, barquer. Al mateix temps que agraeixo el vostre servei, em plau haver conquerit la vostra confiança.

I tot fent adéu amb la llarga cucurulla, lleuger, desaparegué al primer giravolt del camí.

(Continuarà)

Per participar, amb deu números regalats, en el "Gran Sorteig" en suport de "Catalunya Cristiana".

Avui publiquem l'últim retall de la fotografia que fa referència al regal que el Papa ens ha fet de la seva BICICLETA.

Tots els nois i noies que, finalment, ens enviïn complet el trencaclosques rebran deu números gratuïts per participar en el Gran Sorteig de: la Bicicleta del Papa, dos viatges a Roma, una Enciclopèdia Catalana, dos àlbums audiovisuals del viatge del Papa.

Atenció, eixerits i eixerides!!!

DIUMENGE 20

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

- 10.00 CONCERT
- 10.30 EL DIA DEL SENYOR
- 11.30 POBLE DE DÉU
- 12.00 TEMPS I MARCA
- 15.00 TELEDIARI
- 15.25 LA VOLTA AL MÓN DE WILLY FOG
- 15.55 FAMA
- 16.50 PRIMERA CURSA DE CAVALLS
- 16.55 VAL MÉS PREVENIR
- 17.20 SEGONA CURSA DE CAVALLS
- 17.30 MASH
- 18.00 TERCERA CURSA DE CAVALLS
- 18.05 BIOLOGIA AMB DAVID BELLAMY
- 18.25 ESTUDI DIRECTE
- 20.10 I TANMATEIX, T'ESTIMO
- 21.00 TELEDIARI
- 21.25 ESPECIAL MUSICAL: "Moçedades"
- 22.25 ESPANYA, HISTÒRIA IMMEDIATA
- 23.25 ESTUDI ESTADI
- 00.10 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

- 15.30 TABLA D'ANUNCIS
 - 16.00 LA PORTA DEL MISTERI
 - 17.00 ESTRENAS TV: "Los recuerdos de Eva Ryker". (2.ª part.) (1980)
 - 18.40 AVENTURES EN EL MISSISSIPPI
 - 19.05 ELS PARES DELS NOSTRES PARES
 - 20.05 FLAMINGO ROAD
 - 21.00 EL DOMINICAL
 - 22.00 L'ARGUMENTATGE: "El director de orquesta". (1979)
 - 23.45 MUSICA I MÚSICS
 - 00.15 COMIAT
- #### CIRCUIT CATALÀ
- 10.30 MISSA
 - 11.30 MIRAMAR ESPORTIU
 - 14.00 CARA A CARA

DILLUNS 21

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 13.30 MIRAMAR ESPORTIU
 - 14.00 CREAR I VIURE
 - 14.25 MIRAMAR
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 15.00 TELEDIARI
 - 15.35 QUI ESTIMA NO MATA
 - 16.20 LA TARDA
 - 17.30 HIPICA
 - 18.30 BARRI SESAMO
 - 19.00 DABADABADA
 - 19.30 PISTA LLIURE
 - 20.30 CONSUM
 - 21.00 TELEDIARI
 - 21.35 HITCKCOCK
 - 22.05 EL PIRATA
 - 23.00 VIURE CADA DIA

- 23.55 TD CIERRE
- 24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 16.45 CICLE JOSEP CARNER: "Cop de vent"
 - 18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
 - 18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 19.00 AGENDA
 - 19.10 POSTA A PUNT
 - 19.25 CURS D'ANGLÈS
 - 19.40 ARCO IRIS
 - 20.00 ESTADI-2
 - 20.50 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL: "La vida en un hilo". (1945)
 - 24.00 TELEDIARI-3
 - 00.30 TELE-ESPORT
 - 00.45 COMIAT

DIMARTS 22

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 13.30 COMARQUES
 - 14.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
 - 14.25 MIRAMAR
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 15.00 TELEDIARI
 - 15.35 QUI ESTIMA NO MATA
 - 16.15 LA TARDA
 - 17.30 AUTORRETRATO
 - 18.30 BARRI SESAMO
 - 19.00 DABADABADA
 - 19.30 TOCATA
 - 20.30 AL MIL POR MIL
 - 21.00 TELEDIARI
 - 21.35 L'HOMI I LA TERRA
 - 22.05 ESPECIAL: "Carol Burnett descobreix Plácido Domingo"
 - 23.05 EN PORTADA
 - 23.45 TD CIERRE
 - 23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 16.45 L'AVIA CUINA
 - 17.15 PLEITAGUENSAM
 - 17.45 AMB...: "Odette Pinto"
 - 18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
 - 18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 19.00 AGENDA
 - 19.10 POSTA A PUNT
 - 19.25 CURS D'ANGLÈS
 - 19.40 ARCO IRIS
 - 20.00 ROBINSON A L'ÀFRICA
 - 20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
 - 21.05 TENSIO FAMILIAR
 - 22.00 CURTMETRATGE: "¡Ay qué ruina!" "Camelamos naquerar"
 - 22.30 EL CHAPLIN DESCONEGUT
 - 23.30 DARRERES PREGUNTES
 - 24.00 TELEDIARI-3
 - 00.30 TELE-ESPORT
 - 00.45 COMIAT

DIMECRES 23

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 13.30 COMARQUES
 - 14.00 MIRALLS
 - 14.25 MIRAMAR
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 15.00 TELEDIARI
 - 15.35 QUI ESTIMA NO MATA
 - 16.25 LA TARDA
 - 17.30 UNA DONA, UNA ÈPOCA: "Anna Paulova"
 - 18.30 BARRI SESAMO
 - 19.00 DABADABADA
 - 19.30 NOSALTRES
 - 20.30 MASSES DONES PER A PATRICK
 - 21.00 TELEDIARI
 - 21.35 DINS D'UN ORDRE
 - 22.05 SESSIÓ DE NIT: "Chantaje a una mujer". (1962)
 - 00.15 TD CIERRE
 - 00.20 TESTIMONI
 - 00.25 COMIAT

- 14.00 LA CASA DE PAGES
 - 14.25 MIRAMAR
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 15.00 TELEDIARI
 - 15.35 HOTEL
 - 17.15 MINUTS MUSICALS
 - 17.30 D'AQUI CAP ENLLÀ
 - 18.30 BARRI SESAMO
 - 19.00 EL PLANETA IMAGINARI
 - 19.30 D'OLIMPIA ALS ANGELS
 - 20.30 DE PELICULA
 - 21.00 TELEDIARI
 - 21.35 COSAS DE DOS
 - 22.05 BONA NIT
 - 24.00 TD CIERRE
 - 00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 16.45 SER MARE
- 17.15 VOSTÈ PREGUNTA
- 18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
- 18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

- 14.25 MIRAMAR
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 15.00 TELEDIARI
 - 15.35 HOTEL
 - 16.30 LA TARDA
 - 17.30 L'ART DE VIURE
 - 18.30 BARRI SESAMO
 - 19.00 EL PLANETA IMAGINARI
 - 19.30 DIBUIXOS ANIMATS
 - 20.00 ANDY ROBSON
 - 20.30 AL GALOPE
 - 21.00 TELEDIARI
 - 21.35 SUPERSTAR
 - 23.05 VIENTOS DE GUERRA
 - 23.55 TD CIERRE
 - 24.00 CONCIERTO SENTIDO
 - 00.40 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

- 15.30 EL LEGADO DE LA TIERRA
- 16.30 TEMPS DE PAU
- 17.25 DARRERA FRONTERA
- 18.20 EN PARELEL, ELS JOVES
- 19.10 POSTA A PUNT
- 19.25 CURS D'ANGLÈS
- 19.40 ARCO IRIS
- 20.00 LA CLAVE
- 00.15 TELEDIARI-3
- 00.45 COMIAT

TVE - 1.ª Cadena - Emissió: "PUEBLO DE DIOS"

Diumenge, dia 20 de maig, a les 11,30

"MONTSERRAT, COR DE CATALUNYA"

Hi participaran: El Cardenal Narcís Jubany, Arquebisbe de Barcelona.
El Rvdm. P. Cassià Just, Abat de Montserrat.

- Reportatge del viatge de Joan Pau II a Catalunya.
- Santa Joaquina Vedrera, santa catalana.

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 16.45 QUART CREIXENT
 - 17.15 TAULA DE SO
 - 17.45 PUNT DE REUNIÓ
 - 18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
 - 18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 19.00 AGENDA
 - 19.10 POSTA A PUNT
 - 19.25 CURS D'ANGLÈS
 - 19.40 ARCO IRIS
 - 20.00 TEMPS DE PAPER
 - 21.00 ESTUDI OBERT
 - 22.30 LA BONA MÚSICA
 - 24.00 TELEDIARI-3
 - 00.30 TELE-ESPORT
 - 00.45 COMIAT

DIJOURS 24

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 13.30 COMARQUES

CIRCUIT ESTATAL

- 19.00 AGENDA
- 19.10 POSTA A PUNT
- 19.25 CURS D'ANGLÈS
- 19.40 ARCO IRIS
- 20.00 LEO CONTRA TODOS
- 21.00 FILA-7
- 22.00 CURTMETRATGE: "La fiesta de los locos"
- 22.15 CINE CLUB. CICLE: RITA HAYWORTH: "La bella del Pacífico". (1953)
- 24.00 TELEDIARI-3
- 00.30 TELE-ESPORT
- 00.45 COMIAT

DIVENDRES 25

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 10.30 DOCUMENTAL
- 14.00 AIXÒ ÉS ESPECTACLE

DISSABTE 26

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

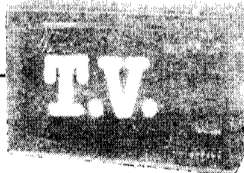
- 10.30 PLANETA IMAGINARI
 - 11.30 LA GRESCA DEL SAC DE GEMECS - XERINOLA
 - 12.00 L'AVENTURA DELS CATALANS
 - 12.30 PER MOLTS ANYS
 - 13.30 UN MILIÓ PER AL MILLOR
 - 14.30 RECALL INFORMATIU
 - 15.00 QUE VOL VEURE?
- #### CIRCUIT ESTATAL
- 11.00 COM HO VEUS
 - 13.00 GENT JOVE
 - 14.30 LAS CORTS ESPANYOLES
 - 15.00 TELEDIARI
 - 15.35 ELS BARRUFETS
 - 16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Golpe perfecto en el Sahara". (1979)
 - 18.00 LOU GRANT
 - 19.00 ESPECIAL INFORMATIU: "Fuerzas Armadas"
 - 20.00 TELEDIARI
 - 20.30 FUTBOL: "Suissa-Espanya"
 - 22.30 DISSABTE CINE: "El león en invierno". (1968)
 - 00.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

- 15.30 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
- 17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
- 19.30 TALLER DE TEATRO
- 20.30 FORMATOS
- 21.00 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
- 22.30 TEATRE REAL
- 23.50 COMIAT

TELE-CRÍTICA

La sèrie que ha agradat a tothom (I)

"Teresa de Jesús", sèrie televisiva nacional que ens ha estat oferta setmana rera setmana, fins fa poc, pot considerar-se, sens dubte, com el treball més important realitzat des de fa molt de temps. Un company i col·lega nostre en la premsa, escriu: "Per primera vegada des de fa molt de temps, tothom, els crítics, la premsa, de qualsevol signe o tendència, s'ha mostrat favorable i positiva. La sèrie ha cuallat, ha agradat en general als telespectadors i indica un camí a seguir" (Teleprograma, núm. 944). Efectivament, la sèrie ha agradat a tothom, i amb això, Televisió Espanyola es pot sentir orgu-

llosa. Tanmateix, una flor no fa estiu. Televisió Espanyola ha d'acceptar el repte.

Parlarem, en el que restà d'aquest i en el proper article, del tema, missatge, adaptació i interpretació, segons aquest ordre.

Tema: La vida d'una santa fundadora, forta de caràcter i de virtuts. Per estar sobre la taula, direm que, les seves visions, de les quals se'n parla, tingueren sovint el contrapès de grans i fatigoses creus. ¿Algú s'anima i apunta?

Joan Sans

TELEVISIÓ DE CATALUNYA

DIUMENGE - 20

- 20.30 HIPICA. (Concurs internacional de salts.)
- 21.00 TELENOTÍCIES
- 21.30 DALLAS: "La marca de Caïm"
- 22.30 GOL A GOL

DILLUNS - 21

- 14.00 POBLES DE CATALUNYA
- 14.30 TELENOTÍCIES
- 15.00 L'EXÈRCIT SECRET
- 20.00 TEVETRESA. (Programa infantil.)
- 21.00 TELENOTÍCIES
- 21.30 CINEMA-3: "La camperola". (Sophia Loren).

DIMARTS - 22

- 14.00 POBLES DE CATALUNYA
- 14.30 TELENOTÍCIES
- 15.00 L'EXÈRCIT SECRET
- 20.00 DIBUIXOS ANIMATS
- 20.30 ESCOLA DE JOCKEIS
- 21.00 TELENOTÍCIES
- 21.30 CURAR-SE EN SALUT: "Malaltia coronària". (1.ª part.)
- 22.00 ANGEL CASAS SHOW

DIMECRES - 23

- 14.00 POBLES DE CATALUNYA
- 14.30 TELENOTÍCIES
- 15.00 L'EXÈRCIT SECRET
- 20.00 TEVETRESA. (Programa infantil.)

- 21.00 TELENOTÍCIES
- 21.30 ESTOC DE POP
- 22.15 LA RUTA DE LA SEDA: "El castell misteriós"

DIJOURS - 24

- 14.00 POBLES DE CATALUNYA
- 14.30 TELENOTÍCIES
- 15.00 L'EXÈRCIT SECRET
- 20.00 DIBUIXOS ANIMATS
- 20.30 JOC DE CIÈNCIA: "El sistema solar (I) els planetes propers).
- 21.00 TELENOTÍCIES
- 21.30 A TOT ESPORT
- 22.30 ELS PROFESSIONALS

DIVENDRES - 25

- 14.00 POBLES DE CATALUNYA
- 14.30 TELENOTÍCIES
- 15.00 L'EXÈRCIT SECRET
- 20.00 TEVETRESA. (Programa infantil.)
- 20.30 OIKUMENE
- 21.00 TELENOTÍCIES
- 21.30 CARME I DAVID, CUINA, MENJADOR I LLIT: "El pare pagès"
- 22.00 CATALANS
- 23.00 CONNEXIONS: "La roda de la fortuna"

DISSABTE - 26

- 21.00 TELENOTÍCIES
- 21.30 ELS BORGIA
- 22.30 JAZZ

XXI VIATGE CULTURAL

3 de juny 1984 a

VERDÚ

Té fama la seva indústria típica de terrissaires especialment els càntrics negres que conserven l'aigua fresca.

Notable torre cilíndrica del castell que fou residència dels abats de Poblet.

Casa natal de sant Pere Claver, convertida en capella. Església parroquial iniciada el s. XIII amb una sola nau i ampliada després, successivament, fins a tres. Es destaca la porta romànica.

GUIMERÀ

Conjunt històrico-artístic de gran interès. La vila està edificada en una vessant de la muntanya. S'inicià a l'entorn del castell, en la part més alta, dominada encara per l'església gòtica de sant Sebastià i la torre del castell amb un esvoranc vertical que deixa veure el seu interior.

La població és un entrelligat de carrers i voltes a diversos nivells. Visitar-la és un goig poc conegut.

Dinarem al restaurant 'Cal Ganader' d'aquesta localitat.

Preu: 1.600 pessetes que comprèn el viatge, visites a museus, dinar i participació al sorteig de llibres.

Sortirem a dos quarts de nou del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

